

Γ' Ε
Ο Α · Β Α
Ϟ

Σ Λ Θ Ι
Ϟ

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΚΖ' - ΤΕΥΧΟΣ 263 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

Περιεχόμενα

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ
ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας».
Διμηνιαῖο Περιοδικό
Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
ἐκδιδόμενο ὑπὸ τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης
κ.κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.
Ἰδιοκτίτης:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
καὶ Νιγρίτης.

Δ/ΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
πρωτ. Ἰορδάνης Θεμελίδης
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γεώργιος Μπακιρτζής
Παναγιώτης Παπαφράγκος
Παναγιώτης Σκαλτσής
Φιλοκτίμων Φάκας
Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης
Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.
Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
& Νιγρίτης - 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119
Τυπογραφείο «ΜΕΛΙΣΣΑ»,
Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης
τηλ. 2397 0 23 313
Fax 2397 0 21 754

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Ὁ Μέγας Βασίλειος,
ἀρχές 18ου αἰ.

Κεμηλιαρχεῖο Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιά τίς
ὁποῖες καί φέρει ὁ ἴδιος τήν εὐθύνη.

- Πατριαρχική Ἐγκύκλιος ἐπί τοῖς Χριστουγέννοις3
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου:
Πνευματική Διδαχή ἐπί τοῖς Χριστουγέννοις5
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου:
Μήνυμα ἐπί τῷ νέω ἔτει7
- Ἐγκύκλιος 2328
- Ἔρνος Ἀγάπης 201510
- Ἐγκύκλιον Σημείωμα11
- Παν. Ἀρ. Ὑφαντῆ: Πίστη καὶ θρησκευτικότητα12
- Γεωργίου Στ. Μπακιρτζή:
Γιατί, Κύριε, ὄλο τό κακό γύρω καί μέσα μας;16
- Ἀρχιμ. Γαβριήλ Ζ. Παλιούρα:
Ὁ ὑπέροχος καὶ θαυμαστός κόσμος τῶν Ἀγγέλων (Β΄)17
- Φιλοκτίμονα Χ. Φάκας:
Συγχωρῶ ἄρα ὑπάρχω21
- Κων. Κωνσταντινίδης:
Ἡ ἐπί γῆς εἰρήνη23
- Ἀπόψεις καὶ Σχόλια26
- Δημ. Λάππα: Ἄστρο τῆς Βηθλεέμ.
Τρεῖς Μάγοι καὶ Ἱεραποστολή στά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ29
- Μαλαματή Χαριζανοπούλου - Ἀμπελίδου:
Ἐφθασε ἄραγε ἡ ὥρα; (ποίημα)32
- Πρόγραμμα ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἀγίου Δωδεκαημέρου33
- Θεολογικές Ἀναφορές:
Τό ἀθηντικό ἀνθρώπινο πρόσωπο34
- Ἐκκλησιαστικές Εἰδήσεις καὶ Χρονικά36
- Ἀπό τήν Σοφία τῶν Πατέρων: Ἅγιος Νεκτάριος:
«Ὁ νόμος ἦτο ἀνίσχυρος πρὸς σωτηρίαν»47

Ἀσκητική Γωνιά

Ἡ προθυμία φέρνει προθυμία καὶ ὅπως ἀκριβῶς ἡ
φωτιά, μέ ὅσα περισσότερα ξύλα τροφοδοτεῖται,
τόσο περισσότερο δυναμώνει, ἔτσι καί ἡ προθυμία.

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

Ρώτησε τόν πατέρα σου καί θά σοῦ ἐξηγήσει,
τούς γεροντότερους, καί θά σοῦ ποῦν.

Ἅγιος Κασσιανός ὁ Ρωμαῖος

Ἕνας ἀδελφός ρώτησε τόν ἀββά Σισώη: «Τί νά
κάνω μέ τά πάθη καί τούς δαίμονες;». Καί ὁ γέρον-
τας εἶπε: «Ὁ καθένας μας μπαίνει σέ πειρασμό ἀπό
τή δική του ἐπιθυμία».

Εὐεργετινός Α΄

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ· ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ· ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
Ἡ γλυκύτης τῆς ἁγίας νυκτὸς τῶν Χριστουγέννων περιβάλλει καὶ πάλιν τὸν κόσμον.

Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρωπίνων καμάτων καὶ πόνων, τῆς κρίσεως καὶ τῶν κρίσεων, τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐχθροτήτων, τῶν ἀνησυχιῶν καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων, προβάλλει μὲ τὴν ἰδίαν ὡς καὶ ἄλλοτε γοητείαν, πραγματικὸν καὶ σύγχρονον ὅσον ποτέ, τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, προτρεπόμενον ἵνα «δικαιοσύνην μάθωμεν οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς» (πρβλ. Ἦσ. κς', 9), ὅτι «ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ» (Λουκ. β', 11).

Ἄτυχῶς, ὅμως, κατὰ τὴν ἐποχὴν μας, πολλοὶ ἄνθρωποι σκέπτονται ὅπως ὁ ἐκτελεστὴς ἐκεῖνος τῶν νηπίων Ἡρώδης, ὁ ἄνομος καὶ ἀδίστακος, καὶ ἐξολοθρεύουν τοὺς συνανθρώπους των διὰ ποικίλων τρόπων. Ὁ στρεβλωμένος ἀπὸ τὴν ἐγωκεντρικότητά του νοῦς τοῦ ἐξουσιαστοῦ τοῦ κόσμου τούτου, ὁ ὁποῖος προσωποποιεῖται εἰς τὸ φονικὸν πρόσωπον τοῦ Ἡρώδου, εἶδε παραδόξως κίνδυνον διὰ τὴν ὑπόστασίν του τὴν γέννησιν ἐνός ἀθώου Παιδίου. Καὶ ὡς καταλληλότερον τρόπον διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας του ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἐνέπνεεν εἰς αὐτόν – κατὰ τὴν ἀποψίν του –

ἡ γέννησις τοῦ Παιδίου, ἐπέλεξε τὴν ἐξολοθρευσίν του.

Διὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὰς φονικὰς διαθέσεις τὸ Βρέφος Ἰησοῦς, διὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλησαν οἱ Ἄγγελοι, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Αἴγυπτον, καταστὰν οὕτω, θὰ ἐλέγγομεν μὲ τὴν ὀρολογίαν τῆς ἐποχῆς μας, «πολιτικὸς πρόσφυξ», ὁμοῦ μετὰ Μαρίας τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, θεωρουμένην ὡς ἐποχὴν προόδου, πολλὰ παιδιά ἀναγκάζονται νὰ καταστοῦν πρόσφυγες ἀκολουθοῦντα τοὺς γονεῖς των διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν των, τὴν ὁποίαν

ὑποβλέπουν ποικιλώνυμοι ἐχθροὶ των. Τὸ γεγονός τοῦτο, ἀποτελεῖ ὄνειδος διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Διὸ καὶ ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Παιδίου Ἰησοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, διακηρύττομεν ἀπὸ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὅτι αἱ κοινοναὶ πᾶσαι πρέπει νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀσφαλῆ ἀνάπτυξιν τῶν παιδίων καὶ νὰ σεβασθοῦν τὸ δικαίωμά των εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξίν των, τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἡ ἀνατροφή καὶ διαπαιδαγώγησις των ἐντὸς

τοῦ πλαισίου τῆς παραδοσιακῆς οἰκογενείας, μὲ βάσιν τὰς ἀρχὰς τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀλληλεγγύης, ἀγαθῶν τὰ ὅποια κομίζει εἰς ἡμᾶς σήμερον ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς Κύριος.

Ὁ τεχθεὶς Σωτὴρ καλεῖ ὅλους νὰ ἀποδεχθῶμεν τὸ μήνυμα τοῦτο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὴν μακρὰν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν οἱ λαοὶ ἐπραγματοποίησαν πολλὰς μετακινήσεις καὶ ἐποικισμούς. Ἠλπίζομεν ὅμως ὅτι, μετὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους καὶ τὰς περὶ τῆς εἰρήνης διακηρύξεις ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἡγετῶν καὶ ὀργανισμῶν, αἱ σύγχρονοι κοινωνίαὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εἰρηνικὴν διαβίωσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς χώρας των. Ἀτυχῶς, τὰ γεγονότα διαψεύδουν τὴν ἐλπίδα, διότι μεγάλαὶ μᾶζαι ἀνθρώπων πρὸ τῆς ἀπειλῆς τῆς ἐξολοθρευσεῶς των ἀναγκάζονται νὰ λάβουν τὴν πικρὰν ὁδὸν τῆς προσφυγιάς.

Ἡ διαμορφουμένη αὕτη κατάστασις, μὲ τὸ διαρκῶς ὀγκούμενον κῆμα τῶν προσφύγων, αὐξάνει τὰς εὐθύναις ἡμῶν, ὅσων ἔχομεν εἰσέτι τὴν εὐλογίαν νὰ ζῶμεν εἰρηνικῶς καὶ μὲ κάποιαν ἄνεσιν, νὰ μὴ μένωμεν ἀναίσθητοι ἐνώπιον τοῦ καθημερινοῦ δράματος χιλιάδων συνανθρώπων μας, ἀλλὰ νὰ ἐκφράσωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἔμπρακτον ἀλληλεγγύην καὶ ἀγάπην μας, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι κάθε εὐεργεσία πρὸς αὐτοὺς ἀποβαίνει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τεχθέντος καὶ σάρκα λαβόντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὄχι ὡς βασιλεὺς, ὄχι ὡς ἐξουσιαστής, ὄχι ὡς δυνάστης, ὄχι ὡς πλούσιος, ἀλλὰ ἐτέχθη ὡς γυμνὸν καὶ ἀνυπεράσπιστον Βρέφος, εἰς μικρὸν σταῦλον, ἄνευ ἐστίας, ὅπως ζοῦν αὐτὴν τὴν στιγμὴν χιλιάδες συνανθρώπων μας, καὶ ἠναγκάσθη ἐκ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἐπιγείου ζωῆς Του νὰ ξενιτευθῆ εἰς χώραν μακρὰν, διὰ νὰ σωθῆ ἐκ τοῦ

μισοῦς τοῦ Ἡρώδου. Τῶν νηπίων τῶν σημερινῶν προσφύγων, θὰ ἐλέγομεν, τὸ ἀθῶον αἷμα ἢ γῆ καὶ ἢ θάλασσα πίνουν, τοῦ δὲ Ἡρώδου ἢ ἀνασφαλῆς ψυχῆ «τὸ κρίμα ἐδέξατο».

Αὐτὸ τὸ τεχθὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον πορευόμενον Θεῖον Βρέφος εἶναι ὁ πραγματικὸς ὑπερασπιστὴς τῶν σημερινῶν προσφύγων, τῶν διωκομένων ὑπὸ τῶν συγχρόνων Ἡρωδῶν. Αὐτό, τὸ Βρέφος Ἰησοῦς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, «ἐγένετο τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής» (πρβλ. ΑΚορ. θ', 22), σύμμορφον πάντων ἡμῶν, τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἐξουθενημένων, τῶν κινδυνευόντων, τῶν προσφύγων. Ἡ συμπαράστασις καὶ ἡ βοήθεια ἡμῶν πρὸς τοὺς διωκομένους καὶ ἐκτοπιζομένους συνανθρώπους μας, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, γένους καὶ θρησκείας, θὰ εἶναι διὰ τὸν τεχθέντα Κύριον δῶρα πολυτιμότερα τῶν δώρων τῶν μάγων, θησαυροὶ τιμώτεροι «χρυσοῦ καὶ λιβάνου καὶ σμύρνης» (πρβλ. Ματθ. β', 11), πλοῦτος πνευματικὸς ἀναφαίρετος καὶ μόνιμος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ φθαρῆ ὅσοι αἰῶνες καὶ ἐὰν παρέλθουν, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἀναμένη εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ἐὰς προσφέρωμεν ἕκαστος ὅ,τι δυνάμεθα εἰς τὸν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν προσφύγων ἀδελφῶν μας ὀρώμενον Κύριον. Ἐὰς προσφέρωμεν εἰς τὸν ἐν Βηθλεὲμ τικτόμενον σήμερον μικρὸν Χριστὸν αὐτὰ τὰ τίμα δῶρα τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας καὶ τῆς φιλανθρωπίας, μιμούμενοι τὴν Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἄς προσκυνήσωμεν Αὐτὸν μετὰ τῶν ἀγγέλων, τῶν μάγων, τῶν ἀπλοϊκῶν ποιμένων, κράζοντες το «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β', 14), σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις.

Ἡ χάρις καὶ τὸ πλοῦσιον ἔλεος τοῦ πρόσφυγος Βρέφους Ἰησοῦ εἶησαν μετὰ πάντων ὑμῶν!

Χριστούγεννα, βιε'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

*Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρωῶν,
τῆς μεγάλης βουλῆς Σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον,
ἀπέστειλας ἡμῖν· ὄθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὀδηγηθέντες,
ἐκ νυκτὸς ὀρθοῖζοντες, δοξολογοῦμέν Σε, Φιλάνθρωπε.*

Καταβασίαι Χριστουγέννων

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Γιὰ μία ἀκόμη φορά μᾶς ἀξιώνει τό ἔλεος τοῦ Κυρίου μας νά ἐορτάσουμε μέσα στόν λειτουργικό χρόνο τῆς Ἐκκλησίας μας τήν θεία ἐνανθρώπησή Του, νά προσκυνήσουμε τό μέγα καί παράδοξο μυστήριό τῆς σαρκώσεώς Του, νά χαροῦμε τήν σωτήρια «Ἐπίσκεψή» Του στή γῆ καί νά λάμπουν τά πρόσωπα καί οἱ ψυχές μας ἀπό τό φῶς τοῦ οὐρανοδρόμου ἀστέρος τῆς ἁγίας Βηθλέεμ.

Ὁ παντοδύναμος Θεός γεννιέται ὡς φαινομενικά ἀδύναμο βρέφος στήν μικρή πολίχνη τῆς Ἰουδαίας, γιά νά ἀναστήσει τόν πεσμένο ἄνθρωπο καί νά ἀνακαινίσει τήν κτίση. Τό ἀγγελικό μήνυμα τῆς εἰρήνης καί τῆς χαρᾶς πρὸς τοὺς ταπεινοὺς ποιμένες, τήν νύχτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ οὐρανοῦ στήν παγκόσμια ἀγωνία γιά «γνώσιν Θεοῦ», λύτρωση καί σωτηρία.

Μέ τήν ἐνανθρώπησή Του ὁ Κύριος γκρέμισε τόν μεσότοιχο τῆς ἀνθρώπινης ἁμαρτίας - ἀποτυχίας πού χώριζε τήν γῆ ἀπό τόν οὐρανό, τόν ἄνθρωπο ἀπό τό Θεό καί ἀποκατέστησε πράγματι τήν εἰρήνη, ὄχι μόνον

στήν ἐξωτερική της διάσταση, ἀλλά κυρίως στήν ἐσωτερική της προοπτική. Ἡ ἐορτή τῶν Χριστουγέννων μᾶς φέρνει ὡς δῶρο τήν εἰρήνη, «τό γλυκύ πράγμα καί ὄνομα» (Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος). Ὁχι τήν ἀνθρώπινη, τήν συμβατική εἰρήνη πού εἶναι ἐπισηφλής, ἀλλά τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ εἰρήνη πηγάζει ἀπό τήν ἀγαπητική σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί ἀποτελεῖ πολὺτιμο προνόμιο τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ, καθὼς κατὰ τόν ἱερό Χρυσόστομο, «πολλά τά χαρακτηρίζοντα τόν Χριστιανισμόν, μᾶλλον δέ πάντων καί καλλίτερον ἀπάντων ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καί εἰρήνη».

Ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει πραγματική εἰρήνη, ὅταν αὐτή κατασκευάζεται στόν χῶρο τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεολογιῶν, συμφερόντων καί σκοπιμοτήτων. Στό πανανθρώπινο αἴτημα γιά εἰρήνη μόνη ἀπάντηση εἶναι ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος κατὰ τόν οὐρανοβάμονα Παῦλον εἶναι «ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφεσ. 6, 14), εἶναι ὁ «Θεός τῆς εἰρήνης» καί «Πατὴρ τῶν οἰκτιρωῶν». Αὐτή τήν «πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ» (Φιλ. 4, 7) ὕμνησαν δοξολογικῶς οἱ ἄγγελοι. Μέ

τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ γεννιέται ἕνας νέος κόσμος γεμάτος φῶς, ζωή, ἐλπίδα καί χαρά. Βιοῦντες προσωπικῶς τό μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀποκτοῦμε τήν δυνατότητα νά γνωρίσουμε τόν Θεό στό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά γίνουμε εἰρηνοφόροι ἄνθρωποι, συμπολίτες τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ. Μόνο μέ τήν χάρη τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ μποροῦμε νά μεταμορφώσουμε τήν καρδιά μας σέ νοητή φάτνη, ὅπου αἰεὶ γεννᾶται ὁ φιλόανθρωπος Θεός.

Ὁ Κύριος ἐπαναπροσδιορίζει διά τῆς θείας Σαρκώσεώς Του τήν ἀνθρώπινη ἱστορία καί δίδει σέ αὐτήν οὐσιαστικό περιεχόμενο καί σκοπό. Δυστυχῶς, ὅμως, καί σήμερα, μεγάλο μέρος τῆς ἀνθρωπότητας ζεῖ μέ δική του ἐπιλογή «ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου», χωρὶς Θεό, πίστη, πνευματική πυξίδα, ἀρχές καί ἀξίες. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική αἰτία τῆς φτώχειας, τῶν κρίσεων καί τῆς ἀπελπισίας. Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας ὅμως δέν παύει νά μᾶς καλεῖ κοντά Του. Ἀνοίγοντας τήν καρδιά μας στό σωτήριο κάλεσμά Του, ἡ ὑπαρξή μας θά ξαναβρεῖ τήν χαμένη της ἀξία. Ἀξία, τόσο πολύτιμη καί μοναδική, ὥστε ὁ ἕνας καί παντοδύναμος Θεός ἐγίνε ἀνθρωπος. Γιατί ὅπως γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος «Αὐτός ἐγίνε ἀνθρωπος γιά νά θεοποιηθοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Αὐτός ἐφάνε-

ρωσε τόν ἑαυτό του μέ ἀνθρώπινο σῶμα, προκειμένου ἐμεῖς νά λάβουμε ἰδέα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ Πατρός».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Μέσα στόν ραγδαίως μεταβαλλόμενο καί ταραχώδη κόσμο κάποιων ἐντυπωσιακῶν ἐπιτυχιῶν ἀλλά περισσοτέρων δυστυχῶς τραγικῶν πτώσεων, κρίσεων, ἀνασφάλειας, τρομοκρατίας καί πολέμων, τό ἐλπιδοφόρο μήνυμα τοῦ ἐν σαρκί γεννηθέντος Κυρίου μας παρηγορεῖ τήν τρομαγμένη καί ἀγωνιώσα ψυχή μας. Μέ ἀφετηρία τά ἐφετεινά Χριστούγεννα ἄς δοξάσουμε μέ ὅλη τήν δύναμη τῆς ψυχῆς μας τήν ἄφατη φιλοανθρωπία καί συγκατάβαση τοῦ Χριστοῦ μας καί ἀκολουθώντας τά βήματά Του, νά συμπορευτοῦμε «ἐν παροξυσμῶ ἀγάπης» μαζί Του καί μέ τήν εὐλογημένη εἰκόνα Του, τόν ἀπελπισμένο, προδομένο, ἀπογοητευμένο ἀλλά καί διψασμένο, ὅσο ποτέ γιά πίστη, ἀλήθεια, ἀγάπη, ἀλληλεγγύη, εἰρήνη καί δικαιοσύνη, σύγχρονο ἄνθρωπο. Ὅλοι ἐμεῖς, «οἱ κουρασμένοι στρατοκόποι» τούτης τῆς ζωῆς ἄς εὐχαριστήσουμε μέ ὄση δύναμη ἔχουμε τόν «ἐν ὑψίστοις Θεόν» καί ἐπί γῆς φανέντα Κύριο, ἐμπιστευόμενοι τίς ἀποσταμένες καί προδομένες ἐλπίδες μας σέ Ἐκεῖνον, πού χαρίζει στήν ὑπαρξή μας φῶς, ἀλήθεια, ζωή, χαρά, προοπτική, ἐλπίδα καί εἰρήνη.

*Εὐλογημένα καί ἅγια Χριστούγεννα
Μετ' εὐχῶν ἐγκαρδίων καί ἀγάπης ἐν Χριστῶ νηπιάσαντι*

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ἐδερριῶν καί Νιγρίτης Θεολόγος

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Γιὰ μία ἀκόμη φορά ἡ ἀγάπη καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου μᾶς ἀξιώνει μέσα στήν ἀλληλουχία τῶν ἐποχῶν καί τῶν καιρῶν, νά δρασκελίσουμε τό κατῶφλι μιᾶς νέας χρονιάς, πρὸς τήν ὁποία προσβλέπουμε μέ ὁμορφες ἐλπίδες, πού λαμβάνουν ὑπόσταση ἀπό τήν πίστη μας στήν ἀγάπη καί τήν μακροθυμία τοῦ φιλανθρώπου οὐρανίου Πατέρα μας καί πολύ λιγότερο ἀπό τά ἀνθρώπινα «κατορθώματα», τά ὁποία ἐκτός λίγων ἐξαιρέσεων, χρόνο μέ τόν χρόνο, μᾶς γεμίζουν μέ περισσότερη ἀνασφάλεια καί φόβο. Τήν σημερινή ἡμέρα, ὅπως ἐξάλλου καί κάθε ἡμέρα πού μᾶς χαρίζει ἡ φιλόστοργη πρόνοια τοῦ Θεοῦ, δέν ἔχουμε τό δικαίωμα νά τήν ἀδικοῦμε στεκόμενοι στήν ἐπιφάνεια, ἐπαναλαμβάνοντας μονότονα, πιθανόν καί ἀμήχανα, κάποιες εὐχές, τίς ὁποῖες ποτέ ἴσως οὐσιαστικά δέν ἐννοήσαμε στό βάθος τους καί κυρίως δέν ἱεραρχήσαμε στήν σωστή σειρά τους ὡς λογικές καί ἔμψυχες εἰκόνες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ χρόνος μᾶς προσφέρεται ἀπό τόν ἅγιο Θεό μας ὄχι γιά νά τόν δαπανήσουμε ἄσκοπα, ζῶντες στήν ἀμαρτία, ἀλλά ὡς στάδιο πνευματικῆς ἀθλήσεως καί προετοιμασίας γιά τήν πραγματική ζωή. Γι' αὐτό ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ: «Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μή ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι» (Ἐφεσ. 5, 15-16). Ὁ φιλόανθρωπος Δεσπότης Χριστός καλεῖ τόν ἄνθρωπο, πού ζεῖ μέσα στό χρόνο, σέ συνάντηση μαζί Του. Αὐτή ἡ συνάντηση ἔχει τά χαρακτηριστικά τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀγάπης ἀλλά καί τῆς εὐθύνης. Ἡ μητέρα Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ ὅλους μας σέ μετάνοια, πού εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση ζωῆς καί σωτηρίας. Ἔτσι ὁ χρόνος ἀποκτᾷ οὐσιαστικό νόημα καί ἀξία. Σέ ὄσους ἐρωτοῦν· Πῶς θά ἐπιτευχθῇ αὐτό; ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπαντᾷ: «Ἀπό τώρα, λοιπόν, καί στό ἐξῆς πρέπει νά ζητε τήν ὑπόλοιπη ζωή σας ὄχι σύμφωνα μέ ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες, ἀλλά σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ» (Α' Πέτρ. 4, 2).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Σήμερα, τήν πρώτη τοῦ νέου ἔτους 2016, πού ἔχει τά χαρακτηριστικά μιᾶς καινούργιας ἀρχῆς, καλούμεθα ὅλοι μας στό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά κάνουμε μέ θάρρος καί ἐντιμότητα τόν πνευματικό μας ἀπολογισμό, νά κάνουμε μία νέα ἀρχή ὅπου χρειάζεται, νά θεραπεύσουμε τά μικρότερα ἢ μεγαλύτερα λάθη μας διά τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας μας ἀναβαπτιζόμενοι στά ζωηφόρα νάματα τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου πίστεώς μας, νά ἀναθεωρήσουμε ἐμπράκτως πρακτικές, σκέψεις καί συμπεριφορές, πού μᾶς ἀδρανοποιοῦν ὡς χριστιανούς καί μᾶς εὐτελίζουν ὡς ἀνθρώπους, νά ἀγαπήσουμε ἀληθινά τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό μας, καί μέ τόν θεῖο φωτισμό νά ἱεραρχήσουμε πρὸς τό πραγματικό μας συμφέρον τίς προτεραιότητές μας σ' αὐτήν τήν ζωή. Ζητήσωμεν, λοιπόν, ἀδελφοί, ἀπό ψυχῆς, κατά τήν προτροπήν τοῦ Κυρίου μας πρῶτον «τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην Αὐτοῦ» (Μτθ 6, 33), μέ τήν βεβαία ἐλπίδα ὅτι καί ὅλα τά ἄλλα, τά ὁποῖα ὡς ἄνθρωποι ἔχουμε ἀνάγκη, θά μᾶς χαρισθοῦν ἀφθονοπαρόχως ἀπό τήν φιλόστοργη πρόνοια τοῦ οὐρανίου Πατέρα μας.

Εὐχομαι καί προσεύχομαι ὀλοθύμως ὡς Ἐπίσκοπός σας πρὸς τόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ νά χαρίζη ἀπό τόν ἀστεῖρευτο πλοῦτο τῆς ἀγάπης Του σέ ὅλους σας καί κατά τήν νέα αὐτή χρονιά πού ἀνοίγεται μπροστά μας «πᾶσαν δόσιν ἀγαθῆν καί πᾶν δῶρημα τέλειον». Στόν εὐγενῆ λαό μας εὐχομαι πλησμονή πίστεως καί ὑπομονῆς, στήν χειμαζομένη πατρίδα σύνεση, εὐστάθεια καί ὁμοψυχία, στόν ταραγμένο κόσμο εἰρήνη καί καταλλαγή, σέ ὅλους μας πίστη, ἐλπίδα καί ἀγάπη.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα
Εἰρηνικό καί σωτήριο τό νέο ἔτος 2016
Διάπυρος εὐχέτης σας πρὸς Κύριον
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Μήνυμα ἐπί τῷ νέῳ ἔτει

Ἐγκύκλιος 232

Πρὸς τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, πού σέ λίγες ἡμέρες, σὺν Θεῷ, θά ἑορτάσουμε, ἀνακαλεῖ μέ τόν πῶ συγκλονιστικό τρόπο στήν μνήμη μας τό χρέος τῆς ἀγάπης πού προβάλλει ἐνώπιόν μας ὡς ἡ ἀπάντηση τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας μας δηλαδή στήν ἠθική καί πνευματική φτώχεια καί ἀδιαφορία τοῦ σύγχρονου κόσμου, ὁ ὁποῖος βιώνει καθημερινῶς τοὺς πικροὺς καρπούς τῆς ἐγωιστικῆς του αὐτονομίσεως ἀπὸ τόν Θεό τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐλέους. Χωρίς τήν ἀγάπη δέν εἴμεθα γνήσιοι χριστιανοί καί χωρίς τήν συμπάθεια πρὸς τόν πάσχοντα πλησίον μας δέν εἴμεθα ἀληθινοί ἄνθρωποι. Ἡ ἀπιστία καί ἀδιαφορία τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου γεννοῦν στόν κόσμο τά φαινόμενα τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καί δημιουργοῦν συνθῆκες βαθεῖας κρίσεως καί ἀποσταθεροποιήσεως.

Ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας δίδει πάντοτε, ἰδιαίτερος ὁμως αὐτές τίς ἅγιες ἡμέρες, τήν εὐκαιρία νά καλλιεργήσουμε τά στοιχεῖα τῆς εὐγένειας τῆς ψυχῆς μας. Καλεῖ ὅλους μας νά προσφέρουμε ἀγάπη, αὐτή πού ἐδίδαξε καί ἔκανε πράξη ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας. Νά προσφέρουμε χωρίς μεμψιμοιρίες ἀπὸ τό ὑπέρημά μας σέ ὅλους ἐκείνους πού ἔχουν ἀνάγκη. Νά γίνει αὐτή ἡ προσφορά μας τροφή σέ αὐτούς πού τήν στεροῦνται, χαρά στό ὄρφανό, βάλαμο στοὺς πονεμένους καί στοὺς στερημένους, ἐλπίδα καί αἰσιοδοξία στοὺς ἀπελπισμένους. Ἡ Ἐκκλησία μας ποτέ δέν λησμονεῖ τό χρέος τῆς ἀγάπης. Ἐνα χρέος πού μένει ἀνεξόφλητο ὅσο ὑπάρχει δίπλα μας

ἡ φτώχεια καί ὁ πόνος, τά ὁποῖα δυστυχῶς πλήττουν ὄλο καί περισσότερους συνανθρώπους μας. Ἰδιαίτερος σήμερα γίνεται πῶ ἐπικαιρὴ ἡ ἀνάγκη ἐπίτασης τῆς ἀγάπης, καθὼς αὐξάνουν ἀνεξέλεγκτα ἡ δυστυχία, ὁ εὐτελισμός τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, ἡ ἀνεργία, ἡ κοινωνικὴ ἀναταραχὴ καί ἡ ἀνασφάλεια. Σέ αὐτὴν τὴν τόσο κρίσιμη χρονικὴ περίοδο ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, παραμένει ἡ βέβαια ἐλπίδα καί ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτό τό φιλανθρωπικό ἔργο, πού νοεῖται ὡς συνέχεια τοῦ κηρύγματος καί τοῦ ἴθους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναπτύσσεται πρωτίστως μέ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί ἀκολούθως μέ τὴν ἰδική σας συμπαράσταση καί ἐμπιστοσύνη. Συγκεκριμένα, ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 2014, μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου 2015, προσεφέρθη ἀπὸ τὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία ἓνα ἰδιαίτερος σημαντικό ποσό γιὰ τίς παρακάτω δράσεις φιλανθρωπικοῦ χαρακτῆρος:

- α) γιὰ τακτικά μηνιαῖα βοηθήματα, (94.575 εὐρώ),**
- β) γιὰ ἔκτακτα μηνιαῖα βοηθήματα, (74.487 εὐρώ),**
- γ) γιὰ τό Κοινωνικό Φαρμακεῖο, νοσήλεια καί ἀγορὰ φαρμάκων ἀσθενῶν, (111.917 εὐρώ),**
- δ) γιὰ βοηθήματα Χριστουγέννων 2014 καί τοῦ Πάσχα 2015, (22.666 εὐρώ),**
- ε) γιὰ ἐτοιμασία καθημερινοῦ συσσιτίου 300 καί πλέον μερίδων ζεστοῦ φαγητοῦ,**

- (102.253 ευρώ),
στ) για εξόφληση λογαριασμών Δ.Ε.Η.
καί Ο.Τ.Ε., (27.358 ευρώ),
ζ) για θέρμανση, (10.204 ευρώ),
η) για μαθητικά και φοιτητικά δίδακτρα,
ύποτροφίες και ενοίκια, (24.747 ευρώ),
θ) για αποφυλακίσεις κρατουμένων, (8.461
ευρώ),
ι) για εξωτερική ιεραποστολή, (24.783
ευρώ),
ια) για ενίσχυση διαφόρων κοινωνικών
και πολιτιστικών συλλόγων, (13.167
ευρώ),
ιβ) για τό Κοινωνικό Παντοπωλείο,
(246.722 ευρώ),
ιγ) για τόν Ξενώνα φιλοξενίας «Στοργή»,
(23.895 ευρώ),
ιδ) για τίς κατασκηνώσεις, (32.500 ευρώ),
και
ιε) για ενδύματα από τό κατάσταση
«Άγιος Ιωάννης ό Έλεήμων» (77.353
ευρώ).

Ειδικότερα, μέχρι τό τέλος Οκτωβρίου του παρόντος έτους εδόθησαν, είτε ως χρηματικά βοηθήματα, είτε ως προσφορά ειδών πρώτης ανάγκης, τόσον από τό Κεντρικό Φιλόπτωχο Ταμείο της Ιερᾶς Μητροπόλεως μας όσο και από τά ένοριακά φιλόπτωχα της τοπικής μας Έκκλησίας περί τά **895.088** Ευρώ για τήν κάλυψη των βιοτικών αναγκών των έμπεριστάτων αδελφών μας. Είναι τό μεγαλύτερο ποσό πού έχει ποτέ δοθεί από τήν Ιερά Μητρόπολή μας, και τουτό λόγω των ειδικών συνθηκών πού επικρατοῦν στον τόπο μας. Είναι ένα συλλογικό έργο πού πρέπει νά συνεχισθῆ. Και θά συνεχισθῆ, όταν στηριχθῆ από όλους μας, καθώς οί εξωτερικές συνθήκες εξακολουθοῦν νά είναι ιδιαίτερος δύσκολες και άσταθεῖς.

Άγαπητοί μου αδελφοί,

Όπως κάθε χρόνο έτσι και έφέτος μέ τήν βοήθεια του Θεοῦ θά πραγματοποιηθεῖ ό Έρανος τῆς Άγάπης από τίς Ένορίες της Ιερᾶς Μητροπόλεως μας. Ό Κύριός μας θά κτυπήσει τήν πόρτα μας και πάλιν τό **Σάββατο 12, τήν Κυριακή 13 και τήν Δευτέρα 14 Δεκεμβρίου**. Δέν άγνοοῦμε ότι ή οικονομική δυσπραγία, ή ανεργία πού καλπάζει, ή δραστική μείωση μισθών και συντάξεων, ή βαθεία ύφεση στην άγορά και τόν άγροτικό τομέα, έχουν δημιουργήσει πληθώρα οικονομικών προβλημάτων και κυρίως αισθήματα άνασφάλειας και φόβου για τό αύριο στίς ψυχές των ανθρώπων. Συγχρόνως όμως έχουν αύξηθεῖ δραματικά και οί άνάγκες και οί έκκλήσεις συνανθρώπων μας για βοήθεια. Οί δυσμενείς εξωτερικές συνθήκες δέν πρέπει νά μάς αποτρέψουν από τό ιερό καθήκον τῆς άγάπης. Άς προσφέρουμε όλοι μέ άρχοντική άγάπη και ήλαρότητα στον έφετινό ΕΡΑΝΟ ΑΓΑΠΗΣ της τοπικής μας Έκκλησίας μέ σκοπό τήν στήριξη των άναξιοπαθούντων αδελφών μας, ώστε νά μήν χαθεῖ ή έλπίδα και ή ανθρωπία από τόν λαό μας. Τό λίγο των πολλών γίνεται από τήν τοπική μας Έκκλησία πολύ μέ τήν εύλογία του Θεοῦ. Οί μικρές φλέβες νεροῦ δημιουργοῦν τά μεγάλα ποτάμια, όπως και οί άσήμαντες σταγόνες τούς όρμητικούς καταρράκτες. Κατά παρόμοιο τρόπο οί προσφορές των χριστιανών μας στον Έρανο Άγάπης δημιουργοῦν τόν εύεργετικό καταρράκτη της άγάπης, ό όποῖος ανακουφίζει, βοηθά και παρηγορεῖ όσους καταφεύγουν στην άγία Έκκλησία μας. Η χριστιανική άγάπη και ή άλληλεγγύη είναι ή μόνη λύση στην κρίση των ήμερών.

Εὔχομαι μέσα από τήν καρδιά μου και μέ πολλήν άγάπη ό Κύριός μας νά εύλογῆ και νά χαριτώνη τήν ζωή σας.

ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Διάπυρος εύχέτης σας προς τόν Κύριον
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΕΡΑΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ 2015

Αγαπητέ μου αδελφέ,

Η Ιερά Μητρόπολή μας με τη βοήθεια του Θεού και τη δική σου ήθια ή υποστήριξη και ήλικη προσφορά, ήπιτελεί στο όνομα του Κυρίου μας, και ως ήκφραση της στοργής ήλοκληρου της τοπικής μας Έκκλησίας ήθόρυβα ήλλά ήύσαιστικά, τή φιλανθρωπικό και κοινωνικό της ήργα, με σκοπό νά ήπαλύνει τόν πόνο και νά ήνακουφίσει τούς πεποχούς ήδελφούς μας, ή ήποιοι καθημερινώς ήριτούν τή βοήθειά της, ήδίας στις σημερινές ήσκολες ήμέρες. Αύτ ή προσπάθεια είναι ήνάγκη νά συνεχισθεί με τήν προσευχή και τήν ήστηριξη ήλων μας.

Η τοπική μας Έκκλησία σε ήνημερώνει ήπευθύνως ότ για τούς παρακάτω σκοπούς προσεφέρθησαν από 1ης Νοεμβρίου 2014 ήως 31ης Οκτωβρίου 2015 τά ήξης ποσά:

Τακτικά μηνιαία βοηθήματα	94.575 ευρώ
* Έκτακτα μηνιαία βοηθήματα	74.487 ευρώ
Κοινωνικό φαρμακείο	
Νοσηλεία και ήγορά φαρμάκων ήσθενών	111.917 ευρώ
Βοηθήματα Χριστουγέννων 2014, Πάσχα 2015	22.666 ευρώ
* Έτοιμοσά καθημερινού συσσιτίου	
300 και πλέον μερίδων ήεστού φαγητού	102.253 ευρώ
* Εξόφληση λογαριασμών Δ.Ε.Η. και Ο.Τ.Ε.	27.358 ευρώ
Θέρμανση	10.204 ευρώ
* Υποτροφίες φοιτητών, μαθητικά ήδακτρα και ήνοίγια	24.747 ευρώ
* Αποφυλακίσεις κρατουμένων	8.461 ευρώ
Γιά τήν ήξωτερική ήεραποστολή και λοιπές ήράσεις	24.783 ευρώ
* Ενίσχυση διαφόρων Κοινωνικών και Πολιτιστικών Συλλόγων	13.167 ευρώ
Κοινωνικό Παντοπωλείο (Σέρρες και Νιγρίτα)	
«Κιβωτός Αγάπης» και ήγορά τροφίμων	246.722 ευρώ
Ξενώνας Φιλοξενίας "Στοργή"	23.895 ευρώ
Γιά κατασκηνώσεις	32.500 ευρώ
* Ενδύματα ήπό τή κατάσταση	
«Άγιος Ιωάννης ό Έλεήμων»	77.353 ευρώ

Συνολικά από τόν Νοέμβριο 2014, μέχρι τόν Οκτώβριο 2015, προσεφέρθησαν σε χρηματικά βοηθήματα ή σε είδη πρώτης ήνάγκης, τισα από τή Κεντρικό Φιλοπτώχο Ταμείο της Ιερας Μητροπολής μας ήσο και από τά ήντιστοιχα

Ένοριακα Φιλοπτώχα **895.088** ευρώ ή **305.001.236** δολ., για τήν κάλυψη των ήνάγκων των ήμπεριστάτων ήδελφών μας.

ΕΡΑΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΜΑΣ!

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός τούς εύλογημένους Χριστιανούς
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Μέ τήν εύλογία τοῦ Θεοῦ πραγματοποιήθηκε καί ἐφέτος μέ ἐπιτυχία τό Σάββατο 12, τήν Κυριακή 13 καί τήν Δευτέρα 14 Δεκεμβρίου ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μας ὁ Ἐρανος Ἀγάπης. **Συνολικῶς τό ποσό ἀπό τόν Ἐρανο Ἀγάπης ἀνήλθε στίς 152.070 εὐρώ, καί ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι κινήθηκε σέ ἐξαιρετικά ἱκανοποιητικά επίπεδα, παρουσιάζοντας αὐξηση σέ σχέση μέ τόν Ἐρανο Ἀγάπης τοῦ 2014.**

Ὅλοι ἐσεῖς, ὁ φιλόχριστος καί φιλότιμος λαός τοῦ Θεοῦ ἀνταποκριθήκατε κατά τρόπο ἰδιαίτερος συγκινητικό καί εὐγενικό στό προσκλητήριο ἀγάπης τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, στηρίζοντας καί ἐνισχύοντας οὐσιαστικά τό ἔργο της, ἀποδεικνύοντας γιά ἀκόμη

μία φορά ὅτι διατηρεῖτε ἄσβεστη τήν λαμπάδα τῆς ἀγάπης, τῆς φιλαδελφίας καί τῆς ἔμπρακτης συμπαράστασης στούς ἀδελφούς μας πού ἀντιμετωπίζουν μεγάλα καί σοβαρά προβλήματα. Μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καί τῆς ἐλεύσεως τοῦ νέου ἔτους ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας, θά συνεχίσει μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν συμπαράσταση ὄλων σας καί θά ἐντείνει περαιτέρω τήν φιλανθρωπική καί κοινωνική της δραστηριότητα, προσπαθώντας νά ἀνακουφίσει τόν πόνο τῶν ἀδύναμων ἀδελφῶν μας καί νά συμπαρασταθεῖ στούς φτωχοῦς, τούς ἡλικιωμένους καί ἀστέγους ἀδελφούς τῆς μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας.

Αὐτές τίς ἅγιες ἡμέρες θά χορηγηθοῦν ἄμεσα, τόσο ἀπό τό Γενικό Φιλόπτωχο Ταμεῖο, ὅσο καί τά Ἐνοριακά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ἕκτακτα οἰκονομικά βοηθήματα σέ περισσότερες ἀπό 1130 οἰκογένειες ἀναξιοπαθούτων ἀδελφῶν μας ὅπως αὐτές κατεγράφησαν ἀπό τούς ὑπευθύνους ἱερεῖς τῶν ἐνοριῶν τους. Ἐπίσης θά δοθοῦν 100 συνολικῶς ὑποτροφίες σέ φοιτητές - φοιτήτριες τῆς περιοχῆς μας. Τό ὑπόλοιπο μέρος τοῦ Ἐράνου Ἀγάπης θά διατεθεῖ μέσα στό Νέο Ἔτος γιά τήν μηνιαία τακτική καί ἕκτακτη οἰκονομική ἐνίσχυση ἀπόρων οἰκογενειῶν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὡς Ἐπίσκοπός μας αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως ὄλους σας, τούς κληρικούς καί λαϊκούς πολύτιμους συνεργάτες τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, πού μέ ζῆλο, αὐταπάρνηση καί πραγματική ἀγάπη διενεργήσατε καί τόν ἐφετεινό ἔρανο τῆς Ἐκκλησίας μας καί κυρίως τόν φιλόχριστο, φιλότιμο καί εὐαίσθητο στόν ἀνθρώπινο πόνο λαό τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ἰδιαίτερος συγκινητική, εὐγενική καί ἐντυπωσιακή ἀνταπόκρισή του στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ, εὐχόμενος σέ ὄλους σας εύλογημένα καί ἅγια Χριστούγεννα.

Διάπυρος εὐχέτης σας πρὸς τόν Κύριον

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Πίστη και Θρησκευτικότητα

Μιά ανάγνωση του γεγονότος
τῆς Ἐνσάρκωσης

τοῦ Παναγιώτη Ἀρ. Ὑφαντῆ
Ἀν. Καθηγητῆ Τμήματος
Θεολογίας Α.Π.Θ.

Ηιουδαιοχριστιανική ἐμπειρία καί οἱ κατοπινές θεωρητικές καί ἐμπειρικές ἐμπεδώσεις τῆς βιβλικῆς κληρονομιάς μιλοῦν γιά ἕνα Θεό πού δέν περιμένει ἀπό τόν ἄνθρωπο νά τόν ἀναζητήσει ἀλλά ὁ ἴδιος ἀναζητᾷ τόν ἄνθρωπο καί φανερώνεται σ' αὐτόν ἐπιδιώκοντας νά χτίσει μιά σχέση ἐμπιστοσύνης καί ἀγάπης μαζί του. Πρόκειται γιά τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας πού καταστρώνεται στό προαιώνιο ἐργαστήρι τῆς πατρικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί ἐνυλώνεται σέ μιά ἀλυσίδα συγκεκριμένων καί ψηλαφητῶν γεγονότων πού παρά τήν ἱστορικότητά τους ἤ μᾶλλον ἐξαιτίας τῆς μεταμορφώσων τὸ ἐκάστοτε τώρα σέ «καιρό» σωτηρίας.

Οἱ κρίκοι αὐτοῦ τῆς ἀλυσίδας ἐντοπίζονται στούς δραματικούς ἢ καί αἱμάτινους σταθμούς, τίς τροπές καί τίς ἀνατροπές πού συνθέτουν τήν ἱστορική πορεία τοῦ Παλαιοῦ Ἰσραήλ, μιά πορεία πού ὅπως ἔχει εὐστοχα ἐπισημανθεῖ ἀποτελεῖ συνάμα καί τήν πνευματική προϊστορία ὅχι μόνο τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀλλά καί ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος¹. Πράγματι, οἱ ἀμοιβαῖες δεσμεύσεις ἀνάμεσα στόν Θεό καί στόν ἐκλεκτό λαό, οἱ πύρινες θεοφάνειες, τὰ ἀποκαλυπτικά ἐνύπνια καί οἱ ὄπτασιες, οἱ ἀγγελικές ἐπισκέψεις, οἱ ἄτεγκτες καταγγελίες τῶν προφητῶν κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καί τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐκτροπῶν καί, βέβαια, οἱ θεῖες ὑποσχέσεις καί οἱ ἀνθρώπινες προσδοκίες γιά τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία καταγράφονται στήν ἐμπειρία καί τή συλλογική μνήμη τῆς πιστεύουσας κοινότητας ὡς ἀδιάψευστα τεκμήρια τῆς ἱστορικής παρουσίας ἢ μᾶλλον συμπόρευσης τοῦ Θεοῦ πλάι στόν ἄνθρωπο καί τήν ἀνθρωπότητα.

Ἡ κορύφωση αὐτῆς τῆς παρουσίας πού ἀπλώνεται σωστικά στόν ἱστορικό χρόνο συντελεῖται στή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή δέ αὐτό τό γεγονός πού μετατρέπει τήν ἔνταση τῆς πυρετικῆς μεσσιανικῆς προσδοκίας σέ σπασμό χαρᾶς, τήν ἀγωνία τῆς προετοιμασίας ἢ καί τήν ἀποκαρδοκία ὀλόκληρης τῆς κτίσης σέ γιορτή ἐνότητας καί πληρότητας σηματοδοτώντας τή μετάβαση ἀπό τόν Παλιό στόν Νέο Ἰσραήλ, δηλαδή τό πέρασμα ἀπό μιά κοινότητα πού ἀδημονεῖ σέ μιά εὐχαριστιακή σύναξη πού δοξολογεῖ.

Ἡ παροῦσα ἀναφορά στά Χριστούγεννα φιλοδοξεῖ νά σκιαγραφήσει μέ ἀδρές γραμμές πῶς σέ ἕνα γεγονός πού μοιάζει μᾶλλον ἀπογοητευτικά ἀδιάφορο ἢ καί προκλητικά ἀνατρεπτικό γιά τὰ κριτήρια μιᾶς

1. Βλ. σχετικὰ Μ. Κωνταντίνου, *Παλαιὰ Διαθήκη. Ἀποκρυπτογραφώντας τήν πανανθρώπινη κληρονομιά*, ἐκδ. Ἀριός, Ἀθήνα 2008.

συμβατικής θρησκευτικότητας, ή χριστιανική κοινότητα συλλάβισε ένα πολύτιμο άλφαβητάρι θεογνωσίας και συγκρότησε τήν πνευματική της φυσιογνωμία και αποστολή. Μέ άλλα λόγια, νά αναδείξει τίς πρώτες ύλες τῆς συλλογικῆς πρόσληψης καί νοηματοδότησης τοῦ γεγονότος ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, καί πώς αὐτές οἱ πρώτες ύλες συγκρούονται μέ μιά συμβατική ἢ τυπική θρησκευτικότητα, ἡ ὁποία συνδέεται αἰτιακά μέ ἕνα πλέγμα ἐνστικτικῶν ροπῶν, ψυχουσυναίσθηματικῶν ἀναγκῶν μεταφυσικῆς προστασίας, ψυχολογικῆς θεωράκισης καί ἀπαλλαγῆς ἀπό τὰ λογῆς δεινά πού συνοδεύουν τήν περιπέτεια τῆς ὑπαρξης, γι' αὐτό καί ἐκδηλώνεται σέ νοοτροπίες ἀνταλλακτικῆς ἰδιοτέλειας.

Τό γεγονός τῆς Γέννησης ὅπως τό περιγράφουν οἱ Συνοπτικοί εἶναι ἐλάχιστα θεαματικό². Κανένα ἐντυπωσιακό σκηνικό καί κανένα ὑπερφυσικό κρότος δέν ραγίζει τήν ἱερή σιωπή τῆς στιγμῆς. Καί κανείς τρόμος ἢ ρίγος ὑπερκόσμιο δέν συνοδεύει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Μονάχα ἕνα ἀστέρι λαμπυρίζει στό παγωμένο στερέωμα ἐκείνης τῆς νύχτας δείχνοντας τόν δρόμο στους πρώτους προσκυνητές τοῦ Μεσσία. Ὅλα φαντάζουν καί εἶναι ἀπολύτως φυσικά, ἤσυχα καί γαλήνια ἐκείνη τή νύχτα. Σέ αὐτήν ἀκριβῶς τή χαμηλόφωνη ἡρεμία καί στόν ἀπέριττο ρεαλισμό τοῦ γεγονότος, ὅπως τό ἀφηγοῦνται οἱ ἱεροί συγγραφεῖς, ἀνιχνεύεται ὁ ἀντισυμβατικός χαρακτήρας καί συνάμα τό βαθύτατα θεολογικό καί σωτηριολογικό ἀντίκριμά του, πού ὑπερβαίνει τά χρονικά καί γεωγραφικά ὄρια του μεταποιώντας τήν ἴδια τήν ἱστορία σέ πρόνοια τῶν ἐσχάτων.

Μιά ἀνθρωποκεντρική καί ἀνθρωπομορφική θρησκευτική φαντασία θά περίμενε ἀπό τόν Βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τόν Κύριο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, νά εἰσέλθει στήν ἱστορία φορτωμένος μέ τὰ διάσημα τῆς ὑπερβατικῆς του ἐξουσίας, ὥστε ὅλοι νά ὑποταχθοῦν στή δόξα του. Οἱ βιβλικές διηγήσεις, ὅμως, δέν ἀφήνουν περιθώρια γιά ἀτομικές ἢ συλλογικές φαντασιώσεις ἐξουσίας, δύναμης καί ὑπεροχῆς. Καί αὐτό γιατί στήν προκειμένη περίπτωση δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ζωγραφίζει τόν Θεό του, προβάλλοντας σ' αὐτόν τίς ἀνάγκες καί τούς φόβους του ἀλλά ἀντιθέτως, εἶναι ὁ Θεός πού ἀποκαλύπτεται ὅπως ἀκριβῶς εἶναι δείχνοντας τό μέτρο τῆς ἀνθρωπότητας. Δη-

λαδή, ὡς πρόσωπο πού ἀπευθύνεται ἐλεύθερα σέ ἐλεύθερους ἀνθρώπους γιά νά στερεώσει μαζί τους μιά σχέση ἀγάπης.

Ἄν ὁ Θεός ἐρχόταν πάνω σέ πύρινα ἄρματα ἀπό τόν οὐρανό, κραδαίνοντας κεραυνούς καί ἀπειλές, ποιός θά τομοῦσε νά μήν δεχθεῖ τή θεότητά του; Ὅμως, αὐτή ἡ ἀποδοχή δέν θά ἦταν ἀποτελεσματική ἐλεύθερης ἐπιλογῆς καί ἀγάπης ἀλλά ὑποταγῆς καί φόβου. Τελικά, ἡ ἀντισυμβατικότητα πού ἐδῶ δέν μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ καί ἀντιθρησκευτικότητα τοῦ γεγονότος τῆς Γέννησης ἐγκτεται σέ αὐτό πού ἀποτελεῖ ἀφορμή δοξολογίας γιά τήν κοινότητα καί θεολογική κατάκτηση τῆς θεολογικῆς διανόησης. Ὅτι ὁ βιβλικός Θεός ἀντί νά ζητᾶ τήν πίστη τοῦ ἀνθρώπου ὅπως συνήθως προτείνουν οἱ θρησκεῖες ἐκδηλώνει τή δική του ἀγάπη, τή δική του πίστη καί τόν δικό του σεβασμό στόν ἄνθρωπο ἀποφασίζοντας νά γίνει ἕνα μέ τό δημιουργήμα νά συναντηθεῖ μαζί του πρόσωπο μέ πρόσωπο, νά περπατήσει, νά συνομιλήσει, νά πονέσει καί νά γευτεῖ τόν θάνατο μαζί του.

Γιά τήν κοινότητα τῶν πιστῶν καμιά λεπτομέρεια, καμιά πτυχή αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἀκόμη καί ἡ πλέον ἀσήμαντη ἢ ἀδιάφορη, δέν ὑπόκειται στήν ἐπικράτεια μιᾶς τυφλῆς τυχαιότητας, τίποτε δέν λειτουργεῖ ἐκτός τοῦ θείου σχεδίου τῆς σωτηρίας. Γιά τόν λόγο αὐτό, ὅλες οἱ πτυχές τοῦ γεγονότος ἀποκαλύπτουν ἰσάριθμες πηγές θεολογικῆς γνώσης καί θεοκεντρικῆς ἀνθρωπολογίας.

Ἔτσι, ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ στή Βηθλεέμ καί ὄχι στόν τόπο καταγωγῆς του, τή Ναζαρέτ, ἄν καί φαίνεται προῖόν ἐνός ἀστάθμητου παράγοντα, ὅπως ἦταν ἡ ἀπογραφή, γιά τούς πιστούς ὑποδηλώνει πώς ἄν καί ὁ Λόγος εὐσῆλθε στή γῆ καί στόν χρόνο, αὐτός ἀνήκει στόν οὐρανό καί στήν αἰωνιότητα. Ἐπειτα, τό κρύο καί τό σκοτάδι πού πλαισιώνουν ἀπειλιτικά τίς πρώτες στιγμές τοῦ βρέφους καθιστᾶ πιό χτυπητή τήν ἀντίστιξη ἀνάμεσα στή ζεστασιά τῆς αὐτοφανερούμενης θείας ἀγάπης καί στό πυκνό σκοτάδι τοῦ κακοῦ, τῆς πνευματικῆς τυφλότητας καί τῆς ἄγνοιας πού ἀπειλοῦσε νά καταπιεῖ τήν ἀνθρωπότητα. Ἡ πιό κρύα καί σκοτεινή στιγμή τῆς νύχτας εἶναι ἀκριβῶς λίγο προτοῦ οἱ πρώτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀρχίσουν νά διαπερνῶν τό σκοτάδι, προαναγγέλλοντας τή θεραπευτική θαλπωρή καί τό λαμπρό φῶς τοῦ

2. Μτ. 1, 18-25· Λκ. 2, 1-21.

ἡλίου πού ἐξασφαλίζει τή διατήρηση τῆς ζωῆς σέ ὅλα τά ὄντα. Ἄν κάποιος ἀναλογιστεῖ τό ἱστορικό καί πνευματικό ἀδιέξοδο τῆς ἐποχῆς κατά τήν ὁποία συντελέστηκε ἡ ἐνανθρώπηση, δέν εἶναι δύσκολο νά κατανοήσει γιατί ἡ πιστεύουσα κοινότητα ἀτενίζει στό γεγονός τῆς Βηθλεέμ τήν ἀνατολή τοῦ «Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης»³.

Ὁ στάβλος πού δίνει πρόσκαιρη στέγη στό βρέφος ἀπό λύση ἀνάγκης στά μάτια τῆς κοινότητας αἰσθητοποιεῖ τή βαθιά πίστη πῶς ἡ ἔνσαρκη ἀλήθεια εἶναι καταδικασμένη νά περιπλανιέται ἀνέστια καί διωκόμενη σέ αὐτό τόν κόσμο τῆς φθορᾶς. Καί ἀκόμη, ὁ εὐτελής, ὀλόγυμνος ἀπό ὁποιοδήποτε στολίδι, χῶρος τῆς γέννησης μεταφράζει μέ ἕναν δραματικό τρόπο τήν «κένωση», δηλαδή τό ἐκούσιο ἄδειασμα τοῦ Λόγου ἀπό τήν οὐράνια δόξα, τήν ἐγκατάλειψη τῆς πατρικῆς ἀγκαλιᾶς καί τή θεληματική του μετανάστευση ἀπό τήν αἰωνιότητα στό κράσπεδα τῆς κτιστότητας. Μέ τόν τρόπο αὐτό, τό ὀλοφάνερα ἀσήμαντο πῶς ὑπαγορεύει καί φωτίζει ἐρμηνευτικά τό ἀθέατο καί θεόρατο τι τοῦ γεγονότος: δηλαδή, τήν ἐκούσια καί σωτήρια πρόσληψη τῆς πραγματικῆς καί γι' αὐτό εὐάλωτης ἀνθρώπινης φύσης ἀπό τόν Λόγο. Ἡ συγκεκριμένη παραδοχή αἰσθητοποιεῖται εἰκαστικά στήν τρυφερή σκηνή τοῦ λουτροῦ πού ἀρτιώνει τήν παραδοσιακή Εἰκόνα τῆς Γέννησης. Ἡ ἴδια παραδοχή πυροδοτεῖ τίς βαθύτερες ἐμπνεύσεις τῆς θεολογικῆς εὐφυΐας, ἡ ὁποία σταθμίζει τό δυσθεώρητο ὕψος τῆς θείας ἀγάπης στήν ἀπέραντη ἀπόσταση πού διένυσε ὁ ἀχώρητος Λόγος ὄχι μόνο ἡ τόσο γιά νά «ἀνακλιθῆ» σέ μιά φάτνη ἀλλά γιά νά χωρέσει καί νά συστεγάσει τήν Ὑπερουσιότητά του μέ τήν ἀνθρώπινη φύση σέ ἕνα πρόσωπο⁴.

Ἐδῶ, ριζώνουν καί οἱ συμπαντικές καί ἀνθρωπολογικές προσλήψεις καί συνέπειες τοῦ γεγονότος πού γίνονται καί πάλι σαφέστερες σέ ἀντιδιαστολή πρός τίς συμβατικές θεωρητικές, νομικές καί ἠθικές θρησκευτικές ἐπιταγές. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ δέν ἐγκαινιάζει μιά ἀκόμη μεταφυσική κοσμοθεωρία, δέν νομιμοποιεῖ ἕνα πλέγμα ἐντολῶν καί ἀπαγορεύσεων πού ἐγκλωβίζουν καί

ἐξαντλοῦν τή ζωή καί τή συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου σέ ἀσπρόμαυρα σχήματα ἀξιόμισθων καί ἀξιόποιων πράξεων, οὔτε προσφέρει ἐρείσματα γιά τήν οἰκοδόμηση ἐξουσιαστικῶν ἱεραρχικῶν δομῶν μέ θρησκευτικό πρόσημο. Ἀντιθέτως, πραγματώνει τήν ἀποκατάσταση τῆς τραυματισμένης, χαμένης ἢ καί συκοφαντημένης - συχνά ἀπό τήν ἴδια τή θρησκευτικότητα καί τούς θεσμικούς χειριστές της - σχέσης ἀνάμεσα στόν Θεό καί τήν κτίση ὀλόκληρη, πού πλέον ἀρτιώνεται μέ τήν προοπτική τῶν ἐσχάτων, τῆς ἀνάστασης καί τῆς πλῆρους ἀνακαίνισης. Ἡ εἰκονιστική γλώσσα τῆς Βίβλου ἀναφέρεται στήν κατεδάφιση τοῦ μεσότοιχου πού μέχρι τότε χώριζε τά ἄνω μέ τά κάτω, τόν οὐρανό καί τή γῆ, τό ἐπέκεινα καί τό ἐνθάδε, τήν αἰωνιότητα καί τή χρονικότητα. Ἀπό τήν πλευρά του, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σχολιάζοντας τή λέξη «εὐδοκία» πού χρησιμοποιοῖ ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς⁵ σημειώνει: «Τί ἐστίν εὐδοκία; Καταλλαγή»⁶.

Ἔτσι, ἡ ἐνότητα καί ἡ εἰρήνη πού ἐγκαινιάζει ἡ ἐνσάρκωση ἀντιπαραβάλλεται μέ τήν διάκριση μεταξὺ ἱεροῦ καί βέβηλου ἀπό τό ὅποιο ἀντλοῦσε τό διχαστικό της κύρος τῆς ἡ θρησκεία. Πρόκειται γιά μιά εἰρήνη καί μιά ἐνότητα πού διαπερνᾷ ὀλόκληρη τήν κτίση καθιστώντάς την δοχεῖο καί συμμετοχο στή θεία εὐδοκία. Ἡ λειτουργική ποίηση θέλοντας νά ἐκφράσει τήν εὐγνώμονα ἀνταπόκριση ὅλης τῆς κτίσης σέ αὐτό τό κάλεσμα καί τή δοξολογική, οἶνει εὐχαριστιακή συμμετοχή τῆς κτίσης στό γεγονός ἀναρωτιέται: «Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὠφθης ἐπί γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; ἕκαστον γάρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, τήν εὐχαριστίαν σοι προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τόν ὕμνον, οἱ οὐρανοί τόν Ἀστέρα, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα, ἡ γῆ τό σπῆλαιον, ἡ ἔρημος τήν φάτνην· ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον· ὁ πρό αἰώνων Θεός ἐλέησον ἡμᾶς»⁷.

Ἀπό τήν πλευρά της, ἡ πατερική καί σύγχρονη ὀρθόδοξη θεολογία ἐμβαθύνοντας στό ἀνθρωπολογικό καί συνεπῶς σωτηριολογικό ἀντίκρισμα τοῦ γεγονότος βλέπουν στήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ τήν ἀνανεωμένη δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου νά

3. Βλ. Ἀπολυτίκιον Χριστουγέννων.

4. Πρβλ. Μεγάλυνον ψυχῆ μου. Εἰμός τῆς Θ' Ὁδῆς τῶν Χριστουγέννων, ἤχος α'.

5. Λκ. 2, 14.

6. Ἰωάννης Χρυσόστομος, *Εἰς τήν Κολοσσαεῖς Γ*, PG 62, 322.

7. Ἰδιόμελον Ἐσπερινοῦ Χριστουγέννων, ἤχος β'.

ἀνακαλύψει καί νά γίνει αὐτό πού εἶναι: μιά τεχνητή πλὴν ἀκριβῆς εἰκόνα τῆς φυσικῆς εἰκόνας τοῦ Δημιουργοῦ, ἕνας ζωντανός θεολογικός τόπος⁸.

Ὡστόσο, ἂν καί θεία δωρεά, αὐτή ἡ ὄντολογική ἀνακαίνιση συνιστᾷ μιά δυνατότητα πού γιά νά καρπίσει ἀπαιτεῖ τή δραστική συμμετοχή τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως γιά τήν ἴδια τήν ἐνσάρκωση τοῦ Λόγου ἦταν ἀπαραίτητο ἕνα φιλόξενο μητρικό σῶμα. Πράγματι, ὁ ἁγιασμός, ἡ θέωση, ἡ σωτηρία δέν εἶναι οὔτε μαγική διαδικασία, οὔτε εὐσεβῆς φαντασίωση, οὔτε κἂν θρησκευτικό καθῆκον, ἀλλά ἄθλημα ἐλευθερίας καί ἀγάπης, τό ὁποῖο συνεπάγεται τή συνειδητή συμμετοχή τοῦ πιστοῦ καί τῆς κοινότητας στήν εὐθραστότητα τοῦ σώματος τοῦ θείου βρέφους καί στίς πληγές τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ. Ἐξάλλου, ὁ Θεάνθρωπος, ὅπως δείχνει ἤδη μέ τήν ταπεινή εἴσοδό του στόν κόσμον καί τό ἐκούσιο πάθος, δέν ἦρθε γιά νά ἀπαλλάξει τούς ἀνθρώπους ἀπό τούς πειρασμούς, τόν πόνο, τήν ἀσθένεια καί τόν θάνατο, ἀλλά νά τούς δείξει τόν τρόπο τῆς ἀντιμετώπισής τους. Δηλαδή τήν ἐκούσια ταπείνωση, τήν ἀγαπητική καί θυσιαστική κένωση πού ὑπακούει στή λογική τοῦ σταυροῦ καί ἀπηχεῖ τή μυστική του δύναμη μεταμορφώνοντας τήν ἔσχατη ἀδυναμία σέ νίκη τοῦ ἔσχατου ἐχθροῦ⁹.

Ὡστόσο, αὐτή ἡ σωτηριολογική διάσταση τῆς Ἐνσάρκωσης θά παρέμενε λειψή ἂν περιοριζόταν στά ὄρια τῆς συνείδησης, τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα ἢ καί τῶν κατορθωμάτων τοῦ πιστοῦ. Δηλαδή ἂν ὑπηρετοῦσε τόν τυπικά θρησκευτικό πειρασμό πού συρρικνώνει τή σωτηρία σέ μιά ἀποκλειστικά ὑποκειμενική ὑπόθεση καί κατανοεῖ τήν ἀγιότητα ὡς ἀτομική ἀφιέρωση πού συνεπάγεται τήν ἀποστασιοποίηση καί τόν διαχωρισμό τοῦ ἁγίου ἀπό τήν κοινότητα καί τόν κόσμον. Τήν ὑπέρβαση αὐτοῦ τοῦ πειρασμοῦ τόν ψηλαφίζει κανεῖς στίς ἐκκλησιολογικές, λειτουργικές καί κοινωνικές ἐμπεδώσεις τῆς Ἐνανθρώπησης, οἱ ὁποῖες ἀρτίζουν τήν κατακόρυφη ὄντολογική της διάσταση. Πράγματι, ἡ πνευματική ταυτότητα πού διαμορφώνεται γύρω ἀπό τό «γεγονός Χριστός» δέν εἶναι μήτε ἀτομική μήτε στατική. Ἀντιθέτως, εἶναι καί αὐτή

ἕνα σχεσιακό καί συλλογικό γεγονός μεταξύ προσώπων πού χρησιμοποιοῦντας τόν πρῶτο πληθυντικό τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς ἀγιάζονται δοξολογώντας τό ἅγιο ὄνομα τοῦ κοινοῦ οὐράνιου Πατέρα¹⁰.

Ἡ Ενσάρκωση συντονίζει καί τούς ἱστορικούς καί ἱεραποστολικούς βηματισμούς τῆς χριστιανικῆς κοινότητας. Πράγματι, ἡ Ἐκκλησία ἀληθεύει στό μέτρο πού συνεχίζει τήν Ἐνσάρκωση τοῦ θεανδρικοῦ της ἰδρυτή, δηλαδή καταφάσκοντας κάθε στιγμή τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι σέ πρόγευση τοῦ δείπνου τῆς Βασιλείας καί προσλαμβάνοντας τήν πολιτισμική σάρκα τοῦ κόσμου γιά νά τήν ἐξαγάσσει, ὅπως Ἐκεῖνος προσέλαβε τήν ἀνθρωπότητα γιά νά θεώσει τό πρόσλημμα¹¹.

Σύμφωνα μέ τά παραπάνω, ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἐκτός ἀπό ἱστορικό ἢ καί κοσμοϊστορικό δεδομένο, ἀποτελεῖ γιά τήν πιστεύουσα κοινότητα καί γιά κάθε μέλος της ἀλλά καί γιά ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα μιά διαρκή πρόκληση πνευματικῆς αὐτοσυνειδησίας καί δυναμικῆς αὐτοπραγμάτωσης σέ ἀτομικό καί συλλογικό ἐπίπεδο. Σύμφωνα μέ τήν ἀποφθεγματική φράση τοῦ Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας ὁ Θεός «ἐνηνθρώπησε ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν»¹². Ὁ παραδοσιακός σχολιασμός αὐτῆς τῆς πατερικῆς ἔμπνευσης, τονίζει ἴσως μονομερῶς τή μυστική ἢ καί κατακόρυφη δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου νά τελειωθεί, ἀκολουθώντας μίαν ἀνηφορική, ἀσκητική ἢ καί ἀτομική πορεία ἀπό τήν ἐνθαδική πραγματικότητα στόν ἔσχατολογικό δοξασμό. Ὡστόσο, ἰδιαίτερα σήμερα ἀξίζει νά τονιστεῖ καί ἡ ἄλλη ὄψη αὐτῆς τῆς φράσης. Πῶς δηλαδή ἡ θεοποίηση καί ἡ λογοποίηση τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἀνθρωπότητας ταυτίζεται μέ ἕναν δυναμικό ἐξανθρωπισμό τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτός ὁ ἐξανθρωπισμός συντελεῖται καί καλεῖται νά καρποφορήσει ἐντός τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι καί τῆς κοινωνίας ἀντιπαλεύοντας τόσο τίς ποικίλες ἐκφάνσεις ἑνός θεοποιημένου οὐμανισμοῦ ὅσο καί τῆς ἀποκρουστικῆς ἐκδοχῆς μιᾶς ἀπάνθρωπης θρησκευτικότητας, πού τό πρόσωπο κάθε ξένου, ἐνδεοῦς, φυλακισμένου, ἀσθενοῦς καί φτωχοῦ βασανίζουν τόν ἴδιο τόν Χριστό.

8. Πρβλ. Κολ. 1, 15-20.

9. Πρβλ. Α' Κορ. 15, 26.

10. Βλ. Μτ. 6, 9-13.

11. Βλ. Ἰδιόμελον προορτίων.

12. Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας, *Περί ἐνανθρώπησης τοῦ Λόγου* 54: PG 25, B.

Γιατί, Κύριε, όλο τό κακό γύρω καί μέσα μας;

Του φιλολόγου Γεωργίου Στ. Μπακιριτζή

Οσον οὔπω ό χρόνος - 2015- πάει νά μάς άποχαιρετίσει μέ άγωνίες κι άλυστα προβλήματα. Σπαράσσεται ό κόσμος στίς πολλές έστίες πολέμου, χιλιάδες χιλιάδων συνάνθρωποί μας όλων τών ήλικιων έγκαταλείπουν μέ ματωμένη τήν καρδιά τά σπίτια τους, τά νοικοκυριά τους, τίς χώρες τους, καί μέ πολλούς κινδύνους ταξιδεύουν γιά τό άγνωστο. Ό πολιτισμένος κόσμος μέ ύποκρισία καμώνεται πώς ένδιαφέρεται καί άγωνίζεται γιά νά σταματήσει τό κακό.

Ή άνέχεια, ό λοιμός καί ό λιμός, ό φόβος καί ή άνασφάλεια βασανίζουν μικρούς καί μεγάλους, καί άναγκάζουν έκατομμύρια άδέλφια μας νά ζουν κάτω από συνθήκες, πού τούς ταπεινώνουν καί τούς εϋτελίζουν ως άνθρώπους. Καθώς, μάλιστα ήλθε ό χειμώνας μέ τά κρύα, τά χιόνια, καί τή λασπουριά ή κατάσταση θά έπιδεινωθεί καί τό πρόβλημα τής έπιβίωσης τους θά καταστει δυσεπίλυτο.

Βροχή τά έρωτήματα μέ πόνο άνεβαίνουν στά χείλη μας καί πιό πολύ αυτών πού ύποφέρουν.

Γιατί οί φυσικές καταστροφές, λιμοί, λοιμοί, καταποντισμοί; Γιατί οί άδικίες, τά έγκλήματα, οί παρανομίες καί οί έκμεταλλεύσεις; Γιατί οί οίμωγές τών άθών, οί θρήνοι καί οί άπελπισμένες κραυγές τών βασανιζομένων; Γιατί οί ποταμοί από αίματα καί δάκρυα άθών θυμάτων; Ποϋ είναι ό Θεός, δέν τά βλέπει; Γιατί δέν έπεμβαίνει;

Όλα αυτά είναι συνέπειες καί καρποί πικρότατοι τής άποστασίας του άνθρώπου μετά τήν πτώση τών προπατόρων μας του Άδάμ καί Εϋας στον Παράδεισο τής Έδέμ, πού συμπαρέσυρε καί όλη τή φύση. Ή πτώση τών πρωτοπλάστων καί οί άποστασίες πού τήν άκολούθησαν ήταν έλεύθερη έπιλογή του άνθρώπου.

Ό Θεός δέν παρεμβαίνει γιά νά σταματήσει τό κατακύλημα, γιατί αυτό θά άναιρούσε τήν «**ίδια τήν άλήθεια τής προσωπικότητας του άνθρώπινου προσώπου**»¹.

Μαζί μέ τό λόγο (τή λογική) καί τό έξουσιαστικό μάς προίκισε μέ τό αυτεξούσιο, τήν έλευθερία. Είμαστε συνεπώς έλεύθεροι νά πάρουμε τό δρόμο, πού θέλουμε. Θυμηθείτε τόν Ήρακλή πού μάς λέγει ό μύθος του Πρόδικου, όταν βρέθηκε στό σταυροδρόμι, ό ένας τής Άρετής κι ό άλλος τής Κακίας. Αυτός διάλεξε τόν καλό δρόμο, τόν κοπιαστικό καί δύσκολο, τής Άρετής τόν δρόμο κι έγινε μεγάλος καί τρανός. Έμείς παρασυρμένοι από τίς σειρήνες του κακού πολλές φορές άκολουθοϋμε τό δρόμο τής κακίας καί δρέπουμε τούς πονηρούς καρπούς της.

Όστόσο ή άγάπη του Θεού «**παρεμβαίνει μόνο γιά νά μεταποιήσει τήν έλεύθερη αυτοτιμωρία του άνθρώπου σέ παιδαγωγία σωτηριώδη μέ κορύφωση τήν ένανθρώπηση του ίδιου του Θεού**».

Έτσι «**άποδίδεται καί πάλι στον άνθρωπο ή παραδείσια δυνατότητα έκλογής άνάμεσα στη ζωή καί τό θάνατο**»². Ό δεύτερος Άδάμ, ό Χριστός καταργεί τό θάνατο διά τής Άναστάσεώς του (... θανάτῳ θάνατον πατήσας). Στο χέρι του άνθρώπου είναι νά χρησιμοποιήσει αυτή τή δυνατότητα καί νά άπολαύσει όσα αγαθά του ύπόσχεται ό Θεός, άν πάλι έλεύθερα άποφασίσει νά πάρει τό δρόμο τής άποστασίας, θά δρέψει τούς πικρούς καρπούς της, καί νά μή ζητεί νά άποδώσει τίς ευθύνες αυτής τής έπιλογής του άλλου.

Ό χρόνος πού μάς άποχαιρετᾶ έδειξε ότι έξακολουθοϋμε νά «**λακτίζουμε προς κέντρα (καρφιά)**» καί νά ματώνουμε όλόκληροι, ᾶς έλπίσουμε ότι στό χρόνο πού έρχεται, θά θελήσουμε νά ακολουθήσουμε τήν όδόν Κυρίου, νά συμφιλωθοϋμε μέ τό Θεό καί τόν συνάνθρωπό μας, όποτε μάς περιμένουν τά αγαθά του Θεού. Είναι «**χουβαρντάς ό Θεός μας**» έλεγε ό άγιος Παΐσιος ό Άγιορείτης, «**του ζητᾶς ένα, σου δίνει δυό**».

Νά έχουμε τήν ευχή του κατά τό 2016.

1. Χρήστου Γιανναρά, «Αλφαβητάρι τής πίστης», σ. 129.

2. Ό.π., σ. 130.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ & ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ (Β)

Τοῦ Ἀρχιμ. Γαβριήλ Ζ. Παλιούρα
Πρωτοσυγγέλλου Ἱ.Μ. Σεργῶν καί Νιγρίτης

Στόν δεύτερο κύκλο, σύμφωνα πάντα μέ τόν ἅγιο Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτη, ἔχουμε τήν δεύτερη τριάδα τῶν ἀγγελικῶν τάξεων καί σ' αὐτήν ἀνήκουν α) οἱ Ἐξουσίες, οἱ Κυριότητες καί οἱ Δυνάμεις.

α) Γιά τήν δεύτερη αὐτή τριάδα τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων, πέραν τῆς ὀνομαστικῆς ἀναφορᾶς τους στήν Καινή Διαθήκη δέν ἀναφέρεται κάποια ἄλλη ιδιότητά ἢ ἐνέργειά τους. Τά ὀνόματα καί τήν ὑπαρξη τῶν ταγμάτων τῆς δευτέρας τάξεως τῶν ἀγγελικῶν ὄντοτήτων Ἐξουσίες, Κυριότητες, Ἀρχές τά συναντᾶμε στήν Καινή Διαθήκη, καί συγκεκριμένα στίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πρὸς Ἐφεσίους³⁰ καί πρὸς Κολλοσσαεῖς.³¹ Ἀπό τόν ἅγιο Διονύσιο τό ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ συγγράματός του περί τῆς οὐρανόθεν ἱεραρχίας, μαθαίνουμε πὼς οἱ Ἐξουσίες εἶναι οἱ οὐράνιες ἐκεῖνες ἀγγελικῆς ὑπάρξεις οἱ ὁποῖες ἐξουσιάζουν τίς δραστηριότητες τῶν ὑπολοίπων ἀγγελικῶν ὄντοτήτων πού βρῖσκονται ἱεραρχικά χαμηλότερά τους, καί διατηροῦν τήν κοσμική ἰσορροπία.

β) Οἱ Κυριότητες ὑπηρετοῦν τόν Τριαδικό Θεό, μεταφέροντας τή δύναμη πού κινητοποιεῖ τά θαύματα καί διοχετεύουν στόν κόσμο τίς εὐλογίες ἢ τίς τιμωρίες πού ἐπιβάλλει ἢ πρόνοια καί ἡ ἀγάπη τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

γ) Τέλος οἱ Δυνάμεις, σύμφωνα πάντα μέ τόν ἅγιο Διονύσιο εἶναι οἱ φύλακες τῶν συνόρων Παραδείσου καί Κολάσεως καί ἀποτελοῦν τήν κύρια ἀμυντική δύναμη τοῦ Παραδείσου σέ περιπτώσεις ἰσχυρῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων. Ἀσκοῦν ἐπιρροή καί σέ σκοτεινές δυνάμεις καί γι' αὐτό μερικές φορές φέρεται νά συμπλέκονται μέ αὐτές. Μία μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἐκπεσόντων ἀγγέλων, δηλαδή τῶν ἀγγέλων πού ἀκολούθησαν τόν Ἐωσφόρο, τόν φωτεινότερο, σύμφωνα μέ τήν ὀνομασία του ἄγγελο, στήν σκοτεινή του καί πτωτική του πορεία καί διαδρομή ἐκτός τοῦ Παραδείσου, φαίνεται νά προέρχεται ἀπό τό τάγμα τῶν Δυνάμεων, ἐξαιτίας τῆς ἐπικίνδυνης διακονίας καί φύσεως τῶν καθιόντων τους στό μεταίχμιο, στό σύνορο Παραδείσου καί Κολάσεως. Ἐπίσης στά καθήκοντά τους συμπεριλαμβάνεται καί ἡ διασφάλιση τῆς δίκαιης ἀνταμοιβῆς τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καί ἡ τοποθέτησή τους στόν Παράδεισο ἢ στήν κόλαση. Σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Διονύσιο, δέν ἔχουμε ἄμεση ἐπαφή μέ τόν δεύτερο χορό, μέ

³⁰ Κολ. 1,16. «ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπὶ τῆς γῆς, τά ὄρατά καί τά ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαί εἴτε ἐξουσίαι· τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἐκτίσται»

³¹ Α' Θεσ. 4,16.

τή δεύτερη τριάδα τῶν ἀγγέλων. Ἡ ἐνδιάμεση αὐτῆ διάταξη τῶν θείων πνευμάτων καθαίρεται, φωτίζεται καί τελεσιουργεῖται ἀπό τούς φωτισμούς τῆς Θεαρχίας πού χαρίζονται σ' αὐτή μέσω τῆς πρώτης ἱεραρχικῆς τάξεως.

Τρίτη, τέλος, τῶν οὐρανίων ἱεραρχιῶν διάταξη εἶναι αὐτή τῶν α) Ἀρχῶν, β) τῶν Ἀρχαγγέλων καί γ) τῶν Ἀγγέλων. Ἡ τελευταία αὐτῆ ἀγγελική τριάδα ἔχει κάτω ἀπό τήν ιδιαίτερη φροντίδα καί προστασία ὀλόκληρη τή γῆ. Εἶναι οἱ ἄγγελοι πού ἐκτελοῦν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, οἱ διαρκεῖς φύλακες, πού σκεπάζουν κάτω ἀπό τά φτερά τους, τά παιδιά τοῦ Θεοῦ, καί οἱ ἐπίσημοι ἀγγελιοφόροι Του.

α) Τήν ὀνομασία «Ἀρχές» καί τόν ὑπαινιγμό τῆς ὑπαρξῆς του ὡς τάγμα τῶν οὐρανίων δυνάμεων τήν συναντοῦμε μαζί μέ τίς «Κυριότητες» καί τίς «Ἐξουσίες» στίς Ἐπιστολές «πρός Ἐφεσίους» καί «πρός Κολλοσαεῖς» τοῦ Κανόνος τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τίς λιγοστές μας πληροφορίες γιά τό ἀγγελικό αὐτό τάγμα τίς ἀντλοῦμε πάλι ἀπό τόν ἅγιο Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτη. Σύμφωνα λοιπόν μέ τόν ἅγιο Ἐπίσκοπο τοῦ κλεινοῦ ἄστεως τῶν Ἀθηνῶν, οἱ Ἀρχές εἶναι οἱ ἄγγελοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἐξουσία ἐπάνω στό τάγμα, στήν στρατιά τῶν Ἀρχαγγέλων καί προστατεύουν, σύμφωνα πάντα μέ τίς δικαιοδοσίες πού τούς παραχωρεῖ ἡ μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ, μεγάλες καί πολυπληθεῖς ἀνθρώπινες ὀμάδες ὅπως εἶναι τά ἔθνη καί οἱ φυλές τῆς γῆς. Ἀποτελοῦν θά λέγαμε τρόπον τινά τούς στρατηγούς τῆς στρατιᾶς τοῦ Παραδείσου.

β) Δεύτερη ἀγγελική ὀμάδα εἶναι οἱ Ἀρχάγγελοι. Μαθαίνουμε τό ὄνομα καί τήν διάκριση αὐτῆ τοῦ τάγματος, ἀπό τήν Α' «πρός Θεσσαλονικεῖς» ἐπιστολή. Ἐκεῖ ἀναφέρεται πώς «ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέ παντοδύναμο πρόσταγμα, μέ φωνή ἀρχαγγέλου καί μέ σάλπιγγα Θεοῦ θά κατεβῆ ἀπό τόν οὐρανό καί οἱ νεκροί, πού ἔχουν πεθάνει μέ τήν πίστη στό Χριστό, θά ἀναστηθοῦν

πρώτοι»³². Οἱ Ἀρχάγγελοι βρίσκονται ἕνα σκαλοπάτι πιό πάνω ἀπό τό τάγμα τῶν Ἀγγέλων στήν οὐράνια ἱεραρχία. Ἀποτελοῦν ἕνα ιδιαίτερο τάγμα οὐρανίων πνευμάτων, μέ ἔντονη ἀτομικότητα καί οἱ ὅποιοι ἐλέγχουν τίς πράξεις τοῦ τάγματος τῶν ἀγγέλων καθῶς καί μικροτέρων ἀνθρωπίνων ὀμάδων ὅπως οἰκογένειες, χωριά κ.λπ. Ὡς κατώτερους ἀπό τό τάγμα τῶν Ἀρχῶν, μποροῦμε νά τούς θεωρήσουμε ὡς ἀρχηγούς τῆς οὐρανίου στρατιᾶς.

4. Ἡ ἄπειρη ἀγάπη καί ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ ἔδωσε ὀνόματα σέ ὅλα τά ὑλικά δημιουργήματα Του, ἔδωσε καί σέ ὅλους τούς ἀγγέλους Του. Ἡ Ἁγία Γραφή ἐκτός ἀπό τήν ἀρίθμηση ἀλλά καί τήν ὀνομασία τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, μᾶς ἀναφέρει μόνο τρία ὀνόματα ἀγγέλων. Πρῶτος εἶναι ὁ **Γαβριήλ**. Τό ὄνομά του στά ἑβραϊκά σημαίνει «ἥρωας τοῦ Θεοῦ ἢ ὁ Θεός εἶναι ἡ δύναμή μου». Τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ, τόν συναντᾶμε γιά πρώτη φορά στήν Παλαιά Διαθήκη καί συγκεκριμένα, μελετώντας τό βιβλίο τοῦ Προφήτου Δανιήλ, στό ὄγδοο κεφάλαιο, ὁ Προφήτης ἀναφέρει πώς ἀκούστηκε φωνή ἀπό τόν οὐρανό, ἡ ὁποία προστάζει τόν οὐράνιο ἀπεσταλμένο Γαβριήλ νά τοῦ ἐξηγήσει τά συμβολικά ὄραματα.³³ Στόν ἴδιο Προφήτη, ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ἀποκαλύπτει πόσα χρόνια θά περνοῦσαν μέχρι τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία.³⁴

Στήν Καινή Διαθήκη τώρα στό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ, ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, παρουσιάζεται κατά τήν ὥρα τῆς ἔσπερινῆς προσευχῆς στόν Ἱερέα Ζαχαρία, τόν πατέρα τοῦ Μεγάλου Προφήτου καί Προδρόμου τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, καί μεταφέρει στόν πρεσβύτερο τῆς ἡλικίας Ζαχαρία τήν χαρμόσυνη εἶδηση τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰωάννου.³⁵

Ὁ ἴδιος Ἀρχάγγελος, ὁ Γαβριήλ, ἐμφανίζεται στήν ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ, γιά νά τῆς μεταφέρει τήν ἐξαιρετική εὐλογία τοῦ Θεοῦ, νά

³² Δαν. 8,16. «καί ἤκουσα φωνήν ἀνδρός ἀναμέσον τοῦ Οὐβάλ, καί ἐκάλεσε καί εἶπε· **Γαβριήλ, συνέτισον ἐκεῖνον τήν ὄρασιν**».

³³ Δαν. 9,21-28.

³⁴ Λουκ. 1,19. «καί ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ· **ἐγὼ εἰμι Γαβριήλ ὁ παρεστηκὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καί ἀπεστάλην λαλῆσαι πρὸς σε καί εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα**».

³⁵ Λουκ. 1,26-38.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ & ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

γίνει ή κατά σάρκα Μητέρα του άθανάτου Λόγου Του.³⁶

Άπό τις παραπάνω περικοπές μπορούμε νά συμπεράνουμε καί θεωρήσουμε πώς ό Γαβριήλ μεταφέρει μόνο χαρμόσυνες ειδήσεις.

Δεύτερος άγγελος του όποιου γνωρίζουμε τό όνομά του είναι ό **Μιχαήλ**. Τό όνομά του στά έβραϊκά σημαίνει «ποιός είναι σάν τόν Θεό μας». Τόν Αρχάγγελο Μιχαήλ τόν συναντάμε συνολικά τέσσερις φορές στην Άγία Γραφή. Μάλιστα τις δύο πρώτες φορές τό όνομά του αναφέρεται στό βιβλίο του Προφήτου Δανιήλ. Διαβάζουμε στό δέκατο κεφάλαιο πώς ένας από τούς πρώτους άρχοντες του ουρανού μέ τό όνομα Μιχαήλ, πήγε νά τόν βοηθήσει καί αντιμετώπισε νικηφόρα τόν Βασιλέα των Περσών.³⁷ Στο ίδιο κεφάλαιο καί στον είκοστό στίχο παρουσιάζεται ως ένας έκ των άρχόντων του ουρανού.³⁸ Στο αυτό βιβλίο, παρουσιάζεται ως μέγας άρχων καί φύλακας των υιών Ισραήλ.³⁹

Στήν Καινή Διαθήκη ό Αρχάγγελος Μιχαήλ, στην λεγόμενη, «Καθολική» έπιστολή του Αποστόλου Ιούδα φαίνεται νά ανταγωνίζεται καί νά συνδιαλέγεται μέ τόν διάβολο, ό όποιος ήθελε νά «άρπάξει» τό σωμα του κεκοιμημένου Προφήτου Μουσέως.⁴⁰ Τέταρτη καί τελευταία αναφορά γιά τόν Αρχάγγελο Μιχαήλ, έχουμε στό ιερό βιβλίο Αποκαλύψεως. Ό θεατής των άρρήτων αποκαλύψεων καί έρμηνεύς των του Θεού Μυστηρίων,⁴¹ περιγράφοντας τή μάχη στον ουρανό, μάς λέγει πώς ό Αρχάγγελος Μιχαήλ καί οι άγγελοί του, πολεμοῦν έναντίον του δολίου δράκοντος, του διαβόλου, ό όποιος

επαναστατεί έναντίον του Θεού.⁴²

Είναι πολύ πιθανόν, έξ αίτίας των περιγραφών του ως στρατιωτικού νά θεωρήθηκε φρουρός, καί από τά πρώτα κίολας Άποστολικά χρόνια του αποδόθηκε ό χαρακτηρισμός του Αρχιστρατήγου. Οι Ιουδαίοι θεωροῦν τόν Μιχαήλ προσάτη του Ισραήλ. Για έμάς τούς χριστιανούς, ό Αρχάγγελος Μιχαήλ θεωρείται ό πλέον αγαπητός, καί ή παρουσία του είναι πολύ έντονη ανάμεσά μας. Είναι ό φύλακας καί προσάτης του νέου Ισραήλ, πού είναι ή Έκκλησία του Χριστού. Άπό πολύ νωρίς, από τόν πέμπτο κίολας μ.Χ αιώνα άρχισε ή ιστόρηση εικόνων καί πινάκων μέ θέμα τήν προστασία των ανθρώπων από τούς άγίους άγγέλους. Στην όρθόδοξη άγιογραφία εικονίζεται νά κρατά σπαθί, όχι γιατί αφαιρεί τις ψυχές των ανθρώπων κατά τήν φοβερή ώρα του θανάτου, αλλά γιατί συνοδεύει τις ψυχές των κεκοιμημένων μέχρι τόν δικαιοκρίτη Κύριο απομακρύνοντας μέ τό κοφτερό του σπαθί, τούς πονηρούς δαίμονες πού προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά βυθίσουν έστω καί τήν τελευταία στιγμή τις ανθρώπινες άθάνατες ψυχές στά σκοτεινά τους βασίλεια.

Ό τρίτος γνωστός Αρχάγγελος, πού αναφέρεται όνομαστικά στην Παλαιά Διαθήκη καί στό βιβλίο του Τωβίτ, είναι ό **Ραφαήλ**. Τό όνομά του σημαίνει: «ό Κύριος θεραπεύει» Κατά τήν εμφάνισή του, στον Τωβίτ ό Αρχάγγελος φανερώνει τό όνομά του, αλλά καί τήν διακονία του μαζί μέ έξι άλλους άρχαγγέλους, νά μεταφέρουν από τήν γή στον ουρανό τις προσευχές των άγίων καί νά παρουσιάζονται ένώπιον τής με-

³⁶ Δαν. 10,13. «καί ό άρχων βασιλείας Περσών ειστήκει έξ έναντίας μου είκοσι καί μίαν ήμέραν, καί ιδού Μιχαήλ είς των άρχόντων των πρώτων ήλθε βοηθήσαι μοι, καί αυτόν κατέλιπον εκεί μετά του άρχοντος βασιλείας Περσών».

³⁷ Δαν. 10,21. «άλλ' ή άναγγελῶ σοι τό έντεταγμένον έν γραφή άληθείας, καί οὐκ έστιν είς άντεχόμενος μετ' έμοῦ περι τούτων, άλλ' ή Μιχαήλ ό άρχων υμών».

³⁸ Δαν. 12,1. «Καί έν τῷ καιρῷ εκείνω άναστήσεται Μιχαήλ ό άρχων ό μέγας, ό έστηκώς επί τούς υίους του λαου σου· καί έσται καιρός θλίψεως, θλίψις οία οὐ γέγονεν άφ' οὗ γεγένηται έθνος έν τῇ γῇ έως του καιρου εκείνου· καί έν τῷ καιρῷ εκείνω σωθήσεται ό λαός σου, πᾶς ό γεγραμμένος έν τῇ βίβλῳ».

³⁹ Ιού. 1,9. «ό δέ Μιχαήλ ό άρχάγγελος, ότε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περι του Μουσέως σώματος, οὐκ έτόλμησε κρίσιν έπενεγκείν βλασφημίας, άλλ' είπεν· έπιτιμήσαι σοι Κύριος».

⁴⁰ Άπόστιχον έσπερινοῦ τής έορτής του άγίου.

⁴¹ Άποκ. 12,7

⁴² Τωβ. 12,15

γαλωσύνης του Θεού.⁴³

γ) Τήν ὀνομασία «Ἄγγελοι»⁴⁴ καί τήν ὑπαρξή του ὡς τάγμα τῶν οὐρανίων δυνάμεων τήν συναντοῦμε στήν Καινή Διαθήκη, στήν πρώτη ἐπιστολή Πέτρου. Τίς λιγοστές μας πληροφορίες γιά αὐτό τό τάγμα τῶν «Ἀγγέλων» τίς ἀντλοῦμε καί πάλι ἀπό τόν ἅγιο Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτη, πού μᾶς λέγει ὅτι ἀποτελεῖ τήν χαμηλότερη βαθμίδα στήν ἀγγελική ἱεραρχία. Εἶναι ἐκεῖνοι μέ τούς ὁποίους ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε περισσότερο ἐξοικειωμένοι, καί τούς θεωροῦμε ὡς φύλακες-ἄγγελους μας. Εἶναι αὐτοί πού βρίσκονται πιό κοντά ἀπό τούς ὑπόλοιπους ἄγγελους στούς ἀνθρώπους, γιατί ἀσχολοῦνται ἄμεσα μέ τίς καθημερινές ἀνθρώπινες ὑποθέσεις. Ὑπάρχουν διαφόρων εἰδῶν ἐπεμβάσεις τῶν ἀγγέλων στήν ζωή μας. Οἱ πιό συνηθισμένες ἐνέργειές τους εἶναι νά προστατεύουν τούς ἀνθρώπους, καί νά μᾶς βοηθοῦν νά γλιτώσουμε ἀπό κάποιο κίνδυνο ἢ ἀδιέξοδο στή ζωή μας.

Στό ἀρχαιότατο ἔργο ὁ Ποιμῆν τοῦ Ἑρμᾶ, γίνεται λόγος γιά τόν προσωπικό φύλακα ἄγγελο τοῦ κάθε ἀνθρώπου πού ἀναλαμβάνει, μετά τήν βάπτισή τοῦ ἀνθρώπου καί τήν πολιτογράφησή του στό βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ, νά εἶναι προστάτης τῆς ψυχῆς καί ταλαίπωρης ζωῆς του, νά μὴν τόν ἐγκαταλείπει, νά μὴ φεύγει ἀπό κοντά του, νά μὴν ἐπιτρέπει στό διάβολο νά τόν κυριεύει μέ τήν τυραννία τοῦ σώματος, πού εἶναι θνητό. Ἀλλά νά τόν κρατᾶ ἀπό τό ἐξαντλημένο χέρι του καί νά τόν ὀδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στό δρόμο τῆς σωτηρίας.⁴⁵ Τέλος ὡς κατώτατη βαθμίδα τῆς ἀγγελικῆς ἱεραρχίας, ἀποτελοῦν τούς ἀπλούς στρατιῶτες στή στρατιά τοῦ Παραδείσου.

5. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τιμοῦσε πάντοτε

τούς ἁγίους ἀγγέλους. Ἡ τιμητική μάλιστα προσκύνηση πρὸς τούς ἁγίους ἀγγέλους, διδάσκεται ἤδη ἀπό τό βιβλίον τῆς Γενέσεως.⁴⁶ Ἐπισημως ὁμως δέ, διακηρύσσεται ἐπίσημα ἀπό τήν Ζ' οἰκουμενική σύνοδο πού συνήλθε στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας τό 787 μ.Χ. στό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας, καί ἀποφάσισε τήν ἀναστύλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων καταδικάζοντας τήν αἵρεση τῆς Εἰκονομαχίας.

Ἡ πίστη μάλιστα στούς φύλακες ἀγγέλους ἔδωσε τήν ἀφορμή γιά τήν σύνταξη καί δημιουργία λειτουργικῶν ὕμνων πρὸς τιμὴν ὅλων τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἰδιαίτερα τῶν προστατῶν ἀγγέλων. Παράλληλα καλλιεργήθηκε καί ἡ ζωγραφική καί οἱ λοιπές μορφές τῆς τέχνης πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή. Ἔτσι πολὺ νωρίς ὁ ἐτήσιος λειτουργικός κύκλος σηματοδοτεῖται ἀπό ἕξι ἑορτές ἀφιερωμένες στόν ἀγγελικό κόσμον, μέ κυρίαρχη ἐκείνη τῆς 8ης Νοεμβρίου, κατὰ τήν ὁποία ἐορτάζεται ἡ σύναξη τῶν ἁγίων ἐνδόξων Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καί Γαβριὴλ καί πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων ἄσωμάτων.

Στόν ἐβδομαδιαῖο λειτουργικό κύκλο τῶν ἀκολουθιῶν, ἡ ἡμέρα τῆς Δευτέρας ἀφιερώνεται στίς ἀγγελικές δυνάμεις, ἐνῶ συντάσσονται καί δύο παρακλητικοὶ κανόνες πού ἀφοροῦν ὁ ἕνας τόν φύλακα ἄγγελο καί ὁ ἄλλος τίς ἐπουράνιες Δυνάμεις. Ἀλλά ἡ μεγαλύτερη τιμὴ τῶν ἀγγέλων γίνεται στήν Θεία Λειτουργία, γιατί μαζί μέ τούς ἱερεῖς κυκλώνουν τό ἅγιο θυσιαστήριο, συλλειτουργοῦν καί συνδοξολογοῦν τήν θεϊκὴ ἀγαθότητα. Μαζί μέ τούς συμμετέχοντας στή θεία Λατρεία, ἐνώνουν τίς φωνές τους γιά νά ψάλλουν τόν ἐπινίκιο ὕμνον στήν ἀγάπη, τήν παντοδυναμία καί τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

⁴³ Α' Πέ. 3,22.

⁴⁴ Εὐχὴ εἰς τόν φύλακα Ἄγγελον.

⁴⁵ Γεν. 19,1 «Ἦλθον δὲ οἱ δύο ἄγγελοι εἰς Σόδομα ἐσπέρας· Λὼτ δὲ ἐκάθητο παρὰ τὴν πύλην Σοδόμων. ἰδὼν δὲ Λὼτ, ἐξανέστη εἰς συνάντησιν αὐτοῖς καὶ προσεκύνησε τῷ προσώπῳ ἐπὶ τὴν γῆν».

Τοῦ Φιλοκλήμονα Χ. Φάκα

Ο τίτλος αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου: «**Συγχωρῶ, ἄρα ὑπάρχω**» εἶναι διαφοροποίηση τῆς φράσεως «cogito, ergo sum», πού σημαίνει σκέφτομαι, ἄρα ὑπάρχω· τὴν διατύπωσε ὁ Γάλλος φιλόσοφος Descartes τὸν 17ο μ.Χ. αἰώνα.

Τὸ ρῆμα συγχωρῶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα σήμαινε προχωρῶ στὴν ἴδια κατεύθυνση μὲ κάποιον ἄλλο, συγκλίνω. Σήμερα σημαίνει δίνω τὴ συγγνώμη, τὴ συγχώρηση σὲ κάποιον, γιὰ σφάλμα πού διέπραξε ἀπέναντί μου, εἴτε ἀνταποκρινόμενος σὲ σχετικὴ παρακλήσι του εἴτε καὶ χωρὶς νὰ μοῦ ζητηθεῖ, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Κύριο πάνω στό σταυρό, ὅταν συγχώρεσε τοὺς σταυρωτὲς του, λέγοντας: «πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23, 34) καθὼς καὶ μὲ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο, πού προσευχήθηκε γι' αὐτοὺς πού τὸν θανάτωναν μὲ λιθοβολισμό, μὲ τὴ φράση: «Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην» (Πράξ. 7, 60).

Ἡ συγχωρητικότητα εἶναι συνήθως συνάρτηση δύο παραγόντων. **α)** τοῦ ζητούντος τὴ συγχώρηση, ὅποτε προϋποτίθεται ἡ συναίσθηση τοῦ σφάλματος πού ἔχει διαπράξει, ἢ εἰλικρινῆς μεταμέλειά του γι' αὐτό, ἢ παραθεώρηση τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, ἢ ταπεινώση

πού ἀποτελεῖ τὸ βάθρο ὅλων τῶν ἀρετῶν καὶ **β)** τοῦ παρέχοντος τὴ συγχώρηση, ὅποτε προϋποτίθεται ἡ μεγαλοψυχία του καὶ ἡ συνειδητοποίηση ὅτι «οὐδεὶς ἀναμάρτητος», ὅτι «ἐάν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν» (Α' Ἰωάν. 1, 8) καὶ προπαντός ἡ ἀπεραντοσύνη τῆς ἀγάπης, πού «πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει καὶ οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορ. 13, 7).

Ἡ συγχωρητικότητα εἶναι μιὰ ἔντονη ὑπαρξιακὴ ἀνάγκη ὅλων τῶν ἀνθρώπων στὶς διαπροσωπικὲς τους σχέσεις. Εἶναι βασικὸ στοιχεῖο τῆς ἀγάπης, τῆς πολυσύνθετης αὐτῆς ἀρετῆς, στὴν ὁποία περιλαμβάνονται ὅλες οἱ ἄλλες ἀρετές. Τὸ μίσος δὲν ἔχει καμιά θέση στή ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ καὶ στὴν ἐκκλησία γενικότερα, ὅπως ἡ μνησικακία, ἡ ἐκδικητικότητα καὶ ἄλλες ἀρνητικὲς συνήθειες καὶ ἐκδηλώσεις πού παρακωλύουν τὴ συγχωρητικότητα καὶ δηλητηριάζουν τίς ἀνθρώπινες σχέσεις.

Καμιά φορὰ περιστοιχιζόμεστε δυστυχῶς ἀπὸ συνανθρώπους μας, γνωστούς καὶ ἄγνωστους, φίλους, συγγενεῖς ἀκόμη καὶ ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι γιὰ ποικίλους λόγους μᾶς ἀδικοῦν,

μᾶς κακολογοῦν, μᾶς συκοφαντοῦν, μᾶς περιφρονοῦν. Καί ἐπαναστατοῦμε. Μᾶς κυριεύει ὁ θυμός. Τό μίσος караδοκεῖ νά μᾶς πυρπολήσει. Ἡ τάση γιά ἐκδίκηση φουντώνει μέσα μας. Ἀμυνόμαστε ἐπιτιθέμενοι προσάπτοντες σ' αὐτούς πού μᾶς κατηγοροῦν κατηγορίες χειρότερες ἀπ' αὐτές πού ἐκτόξευσαν αὐτοί ἐναντίον μας. Ἐνίοτε ἐνδέχεται νά ἐπικαλεσθοῦμε καί τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τους.

Ὁ ἐνσυνείδητος ὅμως χριστιανός, ὁ φωτισμένος καί ἀναγεννημένος, ὀφείλει νά εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπό τά ὀλέθρια αὐτά πάθη, στά ὁποῖα ὑποκρύπτεται ὁ ἐγωισμός, τό πείσμα, τό μίσος, ἡ ἐκδικητικότητα. Ὁφείλει νά ἔχει πάντοτε κατά νοῦν τόν χρυσό κανόνα τοῦ Χριστιανισμοῦ: «πάντα οὖν ἄν ἄν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς» (Ματ. 7, 12).

Ὁ Κύριος μίλησε πάρα πολλές φορές γιά τήν ἀνάγκη τῆς ἀλληλοσυγχώρησης. Μέ τήν Κυριακή προσευχή π.χ., τό γνωστό μας «Πάτερ ἡμῶν», πού μᾶς ὑπέδειξε ὡς πρότυπο προσευχῆς, παρακαλοῦμε τό Θεό, λέγοντας σὺν τοῖς ἄλλοις: «καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» (Ματ. 6, 12). Δηλαδή σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, συγχώρησέ μας γιά ὅσα σοῦ χρωστάμε λόγω τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅπως καί ἐμεῖς συγχωροῦμε ἐκείνους πού μᾶς εἶναι χρεῶστες λόγω τῶν ἀδικημάτων πού διέπραξαν ἐναντίον μας. Ἄραγε συνειδητοποιοῦμε τό βαθύτερο περιεχόμενο αὐτῶν τῶν λόγων, ὅταν ἀπαγγέλλουμε τό «Πάτερ ἡμῶν»;

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς μετέβαινε γιά τρίτη φορά ἀπό τήν Γαλιλαία πρὸς τήν Ἱερουσαλήμ ἔλεγε καθ' ὁδόν πρὸς τοὺς μαθητές του: «ἐάν ἀμάρτη εἰς σέ ὁ ἀδερφός σου ἐπιτίμησον αὐτῷ· (ἐπίπληξέ τον μέ ἀδελφική συμπάθεια ἀποβλέποντας στό νά διορθωθεῖ)· καί ἐάν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ (συγχώρησέ τον) καί ἐάν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἀμάρτη εἰς σέ καί ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ πρὸς σέ λέγων, μετανοῶ, ἀφήσεις αὐτῷ» (Λουκ. 17, 3-4).

Στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία του, γιά τήν ὁποία ὁ Ροῦσβελτ ἔλεγε ὅτι δέν ὑπάρχει πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς πού νά μὴ βρίσκει σ' αὐτήν τή λύση του, ὁ Ἰησοῦς θίγει καί τό θέμα τῆς συγχωρητικότητας, λέγοντας: «ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τά παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καί ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐάν δέ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τά παραπτώματα αὐτῶν οὐδέ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τά παραπτώματα ὑμῶν» (Ματ. 6, 14-15).

Ὁ ἄνθρωπος, ἀνεξάρτητα ἀπό ἡλικία, ὅταν διαταράσσονται οἱ διαπροσωπικές του σχέσεις μέ κάποιους ἀπό τοὺς συνανθρώπους του, τοῦ στενοῦ ἢ εὐρύτερου περιβάλλοντός του ὑποφέρει, βασανίζεται. Κι αὐτό εἶναι φυσικό, γιατί διασαλεύεται μ' αὐτόν τόν τρόπο ὁ κατ' ἀλήθειαν βίος του, ἡ ὄντως ζωή, πού εἶναι σχέση ἀγαπητική, κοινωνία καί ἐπικοινωνία μέ τό Θεό κατ' ἀρχήν ἀλλά καί μέ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό καί ἐνδόμυχα λαχταρᾷ διακαῶς τήν ἀποκατάσταση τῶν σχέσεων του μέ τοὺς ἄλλους. Ἐλα ὅμως πού ἐγωισμός παρακωλύει τήν ἀποκατάσταση αὐτή. Κι ὅταν κάποτε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἀρθεῖ ἡ παρεξήγηση καί ἐπιτευχθεῖ ἡ συμφιλίωση, ἡ χαρά καί ἱκανοποίηση εἶναι διάχυτη.

Ὁ λαός μας ἔχει ὀρισμένα ἔθιμα πού εἶναι βαθύτατα ἐπηρεασμένα ἀπό τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας. Ἐνα τέτοιο πολύ ὠραῖο ἔθιμο εἶναι ἡ ἀποκατάσταση ἀγαπητικῶν σχέσεων μεταξύ γονέων καί παιδιῶν κατά τήν Κυριακή τῆς τυρινῆς, ὕστερα ἀπό συγγνώμη καί συγχώρηση πού ζητοῦν τά παιδιά ἀπό τοὺς γονεῖς γιά λάθη καί στενοχώριες πού τοὺς προκάλεσαν μέ τή συμπεριφορὰ τους. Στήν καθιέρωση τοῦ ἔθιμου αὐτοῦ συντελέσσε προφανῶς τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα πού διαβάζεται στή θεία Λειτουργία τῆς ἡμέρας καί στό ὁποῖο τονίζεται μέ ἔμφαση ἡ προτροπή τοῦ Κυρίου: «ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τά παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καί ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος» (Ματ. 6, 14).

Η ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ
καί ἐπί γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Τοῦ Κων. Κωνσταντινίδη, Θεολόγου

Πολλά πράγματα ἔχουν παρερμηνευθῆ καί παρεξηγηθῆ κατά καιρούς, εἴτε σκόπιμα εἴτε ἀπό ἄγνοια. Καί ἡ μέν ἄγνοια ἔχει κάποια λογικοφανῆ ἐξήγηση ἢ σκοπιμότητα ὅμως ξεκινᾷ ἀπό μία ἐσωτερική ἀντίδραση, ἢ ἐχθρότητα σέ κάτι πού δέν θέλουμε νά πιστέψουμε ἢ νά δεχθοῦμε. Καί αὐτό φαίνεται στήν στάση τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου στό μήνυμα τῶν Χριστουγέννων! Ποῦ εἶναι ἡ εἰρήνη πού ὑποσχέθηκε ὁ Θεός γιά τήν ἀνθρωπότητα; ἐπί γῆς εἰρήνη, ἔψαλλαν οἱ ἄγγελοι, κι ὅμως δέν ἔπαψαν οἱ ἐχθρότητες καί οἱ πόλεμοι!... Τί μᾶς ὑποσχέθηκε ὁ Χριστιανισμός, πού ἐδῶ καί 2000 χρόνια δέν ἔγινε ἀκόμη πραγματικότητα; Ποιά εἶναι ὅμως ἡ ἀλήθεια καί τό γνήσιο νόημα αὐτοῦ τοῦ μηνύματος τῶν ἀγγέλων; Γιά ποιά εἰρήνη ὁμιλεῖ ὁ οὐρανός καί πῶς μπορεῖ ὁ ἀνθρώπος ὄχι μόνον νά καταλάβῃ ἀλλά καί νά δῆ ὅτι ἦλθε αὐτή ἡ εἰρήνη καί μπορεῖ ἄν θέλῃ, νά τήν οἰκειοποιηθῆ προσωπικά καί βιωματικά;

Ἄν τό νά συνεννοηθοῦμε μέ ἕναν ξένο ἀπαιτεῖται ἡ γνώση τῆς γλώσσης του, πολύ περισσότερο γιά νά καταλάβουμε τά λόγια τοῦ Θεοῦ, χρειάζεται νά γνωρίζουμε τήν διάλεκτο τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τήν γλώσσα τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτή ἡ «ἀμάθεια» προέκυψε ἀπό τό γεγονός ὅτι, ὅπως λέγει ἡ Γραφή «ἐπαχύνθη ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ αὐτοῦ» (Ματθ. 13,15) καί εἶναι φυσικό νά μή μποροῦμε νά δεχθοῦμε τήν ἀλήθεια ὅπως εἶπε ὁ Κύριος. «Πλανᾶσθε μή εἰδότες τάς γραφάς μηδέ τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 22,29).

Ἡ ἄγνοια, λοιπόν, καί ἡ ἀγνόηση τῆς Θείας ἀποκαλύψεως εἶναι ἡ αἰτία τῆς κατανόησης τῶν λόγων τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου γιά τήν ἐπί γῆς εἰρήνη, ἀλλά ἐπίσης καί ἡ ἀπώλεια τῆς εὐασθησίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος νά γνωρίσῃ τό πνευματικό περιεχόμενο τῆς εἰρήνης.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας μᾶς ἐξηγεῖ τήν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου, «ἠσεβήσαμεν καί ἐψενσάμεθα καί ἀπέστημε ἀπό ὀπισθεν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» (Ἡσ. 59,15),

μέ αποτέλεσμα να χάσουμε την ικανότητα της διακρίσεως και γνώσεως: «Μετέστησαν τήν διάνοιαν τοῦ συνιέναι» (Ήσ. ἁ.ἁ). Γι' αὐτό «οὐκ ἔγνωσαν τόν λογισμόν Κυρίου, καί οὐ συνῆκαν τήν βουλήν αὐτοῦ» (Μιχ. 4,12).

Ποιό εἶναι λοιπόν τό νόημα τῆς ἐπί γῆς εἰρήνης πού διακηρύττουν οἱ ἄγγελοι τῶν Χριστουγέννων;

Δυό χιλιάδες χρόνια κύλισαν ἀπό τότε, ἀπό τήν ἅγια νύχτα τῆς Βηθλεέμ, καί ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος βαδίζει στό ταχύ σκοτάδι τῆς ταραχῆς, τοῦ φόβου καί τῶν πολέμων.

Ὅσο κι ἂν ἡ εἰρήνη ἀποτελεῖ τό πιό πολύτιμο καί πλέον εὐαίσθητο, ἀλλά καί εὐάλωτο στοιχείο τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς εὐημερίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅσο κι ἂν τιμήθηκε ὡς Θεότητα ἀπό τούς ἀρχαίους, καί χαράχτηκε στους ἀπτικούς ἀμφορεῖς καί τά Ρωμαϊκά νομίσματα, σάν μάνα βρεφοκρατοῦσα μέ τό κέρασ τῆς Ἀμαλθείας καί ἔγινε οὐράνιο τόξο στίς παραδόσεις τῶν λαῶν, ἡ εἰρήνη δέν ἔχει στέγη

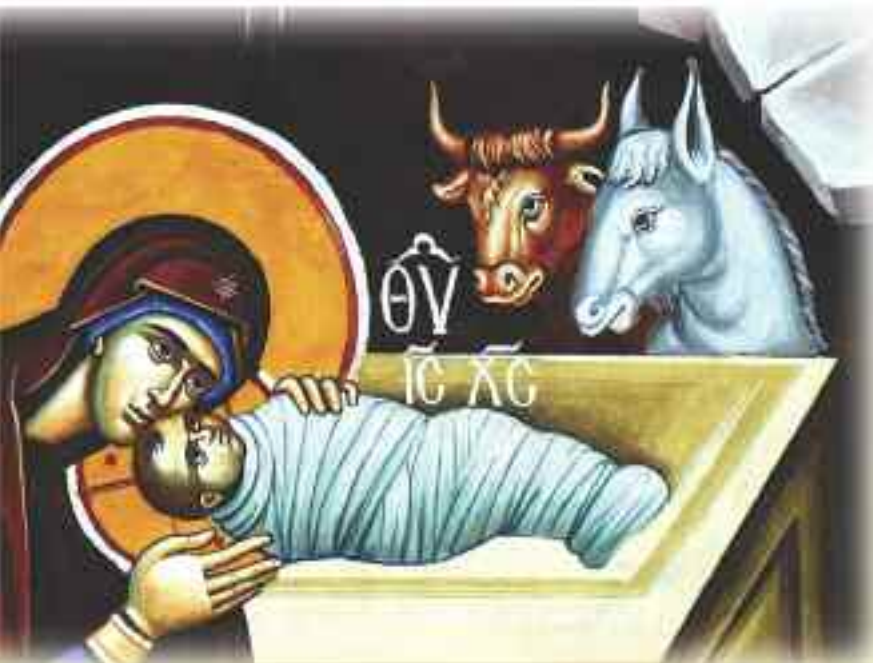
νά μείνει κι ὁ ἄνθρωπος φτωχός ρακοσυλλέκτης προσπαθεῖ μέ θεωρίες καί συστήματα, ἀρχαῖες ἀμφικτυονίες καί σύγχρονους διεθνεῖς ὀργανισμούς, πολεμικούς συνασπισμούς καί διαστημικές ὀμπρέλες, νά σκεπάσει καί νά στεγάσει τήν ταραγμένη καρδιά του! Ἄχουρα ἄχρηστα γιά νά γεμίσουν τήν φωλιά πού θά δεχθῆ τό λευκό περιστέρι τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε!

Τί κρῖμα ὅμως! Διότι, ὅ,τι καί νά ἐπινοήσει, θά τοῦ λείπει πάντοτε τό οὐράνιο περιστέρι τῆς θείας Βαπτίσεως τοῦ Ἰησοῦ, τό ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πού εἶναι γεμάτο ἀπό «χαρά, εἰρήνη καί ἀγαθωσύνη!». Διαφορετικά, λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής: «Οὐδέν ὄφελος ἡμῖν ἐκ τῆς κατά κόσμον εἰρήνης, τῆς ψυχῆς κακῶς διακειμένης καί πρός τόν ἴδιον ποιητήν στασιαζούσης» (Μαξ. Φιλ. Β/97).

Ἐδῶ βρίσκεται τό σωτήριο μυστικό γιά τήν εἰρήνη τοῦ ἀνθρώπου καί γιά νά κατανοήσουμε τό μήνυμα τῶν ἀγγέλων καί νά ζήσουμε τήν ὄντως καί ἀληθῆ εἰρήνη τῆς ψυχῆς καί τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων στή γῆ.

Εἶναι ἡ ἄνωθεν εἰρήνη ἐπί τῆς γῆς. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο. Αὐτό σημαίνει ἐπί γῆς εἰρήνη. Δηλαδή ἡ συμφιλίωσή μας μέ τόν Θεόν, πού εἶναι Θεός εἰρήνης ὅπως τόν ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (στούς Ρωμαίους 15,33· στούς Κορινθίους Β' 13,11· τούς Θεσσαλονικεῖς Α' 5, 23· στούς Ἑβραίους 13,20· καί τούς Φιλιπ. 4,9).

Τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο χαρακτηρίζεται «Εὐαγγέλιο τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 6, 15), ἀλλά καί ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης Ἰησοῦς γι' αὐτό τό σκοπό ἦρθε ὡς ἄνθρωπος καί «εὐηγγελί-

σατο ειρήνην» (Έφ. 2,17), «διά παντός και έν παντί τρόπο» (Β΄ Θεσ. 3,16) (πάντοτε δηλαδή και μέ κάθε μέσον και τρόπον πνευματικό).

Τό άγγελικό λοιπόν, μήνυμα άναφέρεται ὄχι στην γήινη ειρήνη τῶν ανθρώπων, αλλά στην άνωθεν θείκη ειρήνη, πού έκφράζει τήν συμφιλίωση του ανθρώπου προς τόν Δημιουργό. Καί αυτό, διότι οί άμαρτίες του ανθρώπου τόν κατέστησαν έχθρόν του Θεού, ὅπως λέγει ὁ προφήτης Ήσαΐας: «αί άμαρτία υμῶν διίστῶσιν άναμέσον υμῶν και άναμέσον του Θεού» (Ήσ. 59,2). Αὐτές μᾶς χωρίζουν και μᾶς καθιστοῦν έχθρούς Αὐτοῦ. Καί ὅπως ὁ διάβολος «αὐτεξουσίῃ προαιρέσει ἐτρόπη ἐκ του κατά φύσιν εἰς τό παρά φύσιν, και ἐπήρθη κατά του πεποιηκότος αὐτοῦ Θεοῦ άντάρας Αὐτῶ βουληθείς», (Ι. Δαμασκηνοῦ ΕΑΟΠ Β18). Ἔτσι και ὁ άνθρωπος ἔγινε έχθρός του Θεοῦ διά της παρακοῆς και τῶν άμαρτιῶν του.

Ἔρχεται ὁμως τό πλήρωμα του χρόνου και ὁ Χριστός διά της δικῆς Του «κένωσης» καλύπτει τό κενό και τήν απόσταση του χωρισμοῦ από τόν Θεόν, λύει τά ἔργα του διαβόλου και διά της θυσίας Του, δίδει τήν δυνατότητα στους άποδήμους της Αὐτοῦ χάριτος, νά επανέλθουν στό σπίτι τό πατρικό. «Αὐτός γάρ ἐστιν ἡ ειρήνη ἡμῶν» (Έφ. 2,14), γράφει ὁ Παῦλος στους Ἐφεσίους. «Δι' οὔ ἐλάβομεν τήν καταλλαγήν» (Ρωμ. δ, 11, τήν συμφιλίωση μέ τόν Θεόν.

Τώρα ἔχουμε «ειρήνην προς τόν Θεόν» (Ρωμ. 5,1), άφοῦ ὁ Θεός ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ του σκότους διά του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ειρηνοποιήσας διά του αίματος του σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ εἴτε τά ἐπί της γῆς εἴτε τά έν οὐρανοῖς» (Κολ. 1,20).

Αὐτή εἶναι ἡ ειρήνη τήν ὁποῖαν ἐξαγ-

γέλλουν οί άγγελοι τῶν Χριστουγέννων. Ἡ συγχώρηση τῶν άμαρτιῶν, ἡ συμφιλίωση του ανθρώπου μέ τόν Θεόν. Γι' αὐτό ἡ Εἰρήνη του Θεοῦ «οὐκ ἔστιν ἐκ του κόσμου τούτου». Ξεπερνᾷ κάθε ανθρώπινη δυνατότητα και διάνοια, ὡς «ὑπερέχουσα πάντα νοῦν» (Φιλ. 4,7). Εἶναι οὐράνιο, θεῖο φυτό και καρπός γλυκός και ζήδωρος του άγίου Πνεύματος. (Γαλ. 5,22), πού ὄχι μόνο τρέφει τίς ψυχές τῶν πεινῶντων και διψῶντων ὁδοιπόρων της γῆς, αλλά κοσμεῖ τούς άγγέλους και βασιλεύει στους οὐρανούς, κατά τόν λόγο του Ἄπ. Παύλου στους Ρωμαίους (14,17) «οὐ γάρ ἐστιν ἡ Βασιλεία του Θεοῦ βρωσῖς και πόσις, αλλά δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά έν πνεύματι Ἁγίῳ». Γι' αὐτήν τήν ειρήνη εὔχεται συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία «ὑπέρ της άνωθεν ειρήνης και της σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Τήν ειρήνη του Θεοῦ, τήν ειρήνη τήν οὐράνιο, τήν ειρήνη του Χριστοῦ, αὐτή εἶναι ἡ ειρήνη τῶν Χριστουγέννων! Αὐτήν μας προσφέρει ὁ Θεός Πατήρ διά του Υἱοῦ έν άγίῳ Πνεύματι, ὅπως γράφει στους Κολοσσαεῖς ὁ Παῦλος: «Δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι (νά συμφιλιῶσει) τά πάντα εἰς αὐτόν, ειρηνοποιήσας διά του αίματος του σταυροῦ αὐτοῦ...» (Κολ. 1,10). «Ἐπί γῆς ειρήνη έν ανθρώποις εὐδοκία». Μιά ειρήνη άσάλευτη και άμάχητη και θεία, πού άπλώθηκε σέ γῆ και οὐρανό, τότε και ἡ δική μας άγάπη προς τόν Θεόν και τόν συνάνθρωπό μας, μπορεῖ νά μᾶς κάνει κληρονόμους και άποδέκτες της ειρήνης τῶν Χριστουγέννων, ὅπως γράφει ὁ άγιος Μάξιμος.

«Ἡ τῶν άγίων Ἁγγέλων άφραστος ειρήνη, ταῖς δυσί ταύταις κεκράτηται διαθέσει· τῆ τε προς τόν Θεόν και τῆ προς άλλήλους άγάπη» (Μάξιμος ΕΠΕ 14, 324.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΑΡΑΚΜΗΣ

Τί θά ἀκούσουμε ἀκόμα ἀπό τά τρελλά καί ἀνόητα, πού δείχνουν πόσο παρακμαική κατάντησε ἡ ἐποχή μας! Ἴδου ἓνα ἀπό αὐτά.

Τό 1998 ἰδρύθηκε ἀπό τούς θαυμαστές τοῦ Ντιέγκο Μαραντόνα ἡ ὁμώνυμη Ἐκκλησία του.

Τό ὄνομα τοῦ θεοῦ τους εἶναι Dios, ἀπό τό ἀρχικό τῆς λέξης Θεός (deus) καί τόν ἀριθμό 10 τῆς φανέλας πού φοροῦσε ὁ Μαραντόνα, ὅμως ἡ Ἐθνική ομάδα τῆς Ἀργεντινῆς νίκησε τήν Ἐθνική ομάδα τῆς Ἀγγλίας στό Μούντιαλ τοῦ 1986.

Ἦδη στό Ροσάριο τῆς Ἀργεντινῆς χτίστηκε ναός, πού φέρνει τό ὄνομά του, οἱ ὁπαδοί τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς εἶναι στήν Ἀργεντινή, περίπου 100.000 καί ἄρχισε νά ἀποκτᾶ ὁπαδούς (πιστούς) καί στήν Εὐρώπη.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὀργανωθεῖ κατά τό πρότυπο τῶν μεγάλων θρησκευτῶν. Ἐχει τό ἡμερολόγιό της καί τό ἐορτολόγιό της. Τό Πάσχα ἐορτάζεται τήν 22α Ἰουνίου, ἡμερομηνία τῆς νίκης τῆς ομάδας τῆς Ἀργεντινῆς στό Μούντιαλ τοῦ 1986. Ἐχουν γιορτή γιά τά Γενέθλια τοῦ Μαραντόνα καί ἄλλη γιά τήν ἡμέρα πού ἀνέλαβε τά καθήκοντά του ὁ προπονητής τῆς Ἐθνικῆς ομάδας τῆς Ἀργεντινῆς.

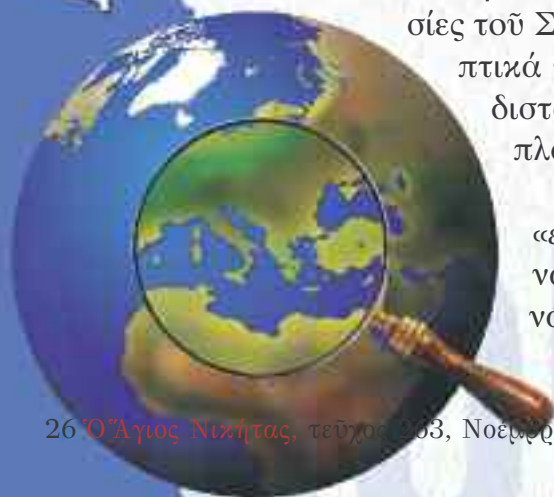
Ἀντικατέστησαν τό χριστιανικό σύστημα χρονολόγησης μέ τό δικό τους, ἀντί πρό Χριστοῦ καί μετά Χριστοῦ ἔχουν πρό Ντιέγκο καί μετά Ντιέγκο. Στό δεκάλογό τους ὑπάρχει ἐντολή νά δίνουν στά ἀγόρια τους τό ὄνομα Ντιέγκο.

Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Γεωργόπουλος, ἐπίκουρος καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. πού μᾶς δίνει τά στοιχεῖα σημειώνει προλογίζοντας: *«Βασικό γνώρισμα τοῦ ἀρχαίου παγανιστικοῦ κόσμου ὑπῆρξε ἡ λατρεία ζώντων ἢ νεκρῶν ἀνθρώπων ὡς θεῶν. Ἀναμφιβόλως, ἡ πρακτική αὐτή ἦταν ἓνα φαινόμενο ἀκραίας θρησκευτικῆς παρακμῆς πού δέν εἶχε γνωρίσει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ».*

Ἄν ὅμως τό φαινόμενο αὐτό θεωροῦνταν θρησκευτικῆς παρακμῆς γιά τήν π. Χριστοῦ ἐποχή, πῶς θά τό χαρακτηρίζαμε τώρα ὕστερα ἀπό δύο χιλιάδες χρόνια, πού τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου κηρύσσεται σ' ὅλη τή γῆ;

Ἀκραῖο τό φαινόμενο ὄχι ὅμως καί σπάνιο, γιατί δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού παρασυρμένοι ἀπό τόν «ὄφιν τοῦ ἀρχέκακου» ἀποστασιοποιοῦνται ἀπό τόν ἀληθινό Θεό, συγκροτοῦν συλλόγους καί ἰδρύουν Ἐκκλησίες τοῦ Σατανᾶ. Κάποιοι μάλιστα ἐμφανίζονται στά τηλεοπτικά κανάλια καί γυμνῆ τῆ κεφαλῇ, χωρίς ντροπή καί δισταγμό ὑποστηρίζουν μέ ἔκδηλα ἐπιχειρήματα τήν πλάνη τους.

Νά βάλει τό χέρι του, νά φωτίσει τούς ἄφρονες - *«εἶπε ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός»* - γιά νά ἐπανέλθουν στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νά μή χάσουν τήν ψυχή τους.

Νά προσέχουμε κι ἡμεῖς πού ἀνήκουμε στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νά μὴ ἐπηρεαστοῦμε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, συσχηματιστοῦμε μέ τὸν κόσμο καὶ ὀδηγηθοῦμε στὴν ἐθελοθρησκεία, γιὰ τὴν ὁποία ὅμως χρειάζεται νά ἐπανέλθουμε.

Γ.Στ.Μ.

ΨΗΦΙΣΤΗΚΕ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΝΟΜΟΘΕΤΗΜΑ

Πολύ δικαιολογημένα ὁ ὀρθόδοξος λαός μας θορυβήθηκε, ὅταν ἔγινε γνωστό ὅτι ἡ κυβέρνηση φέρνει σέ διαβούλευση πρὸς ψήφιση νομοσχέδιο γιὰ τὴν ἐπέκταση τοῦ «**συμφώνου συμβίωσης**» καὶ στοὺς ὁμοφυλόφιλους. Ὁ ἀρμόδιος μάλιστα ὑπουργός, ὁ κ. Νικόλαος Παρασκευόπουλος δήλωσε: «*Τὰ ἄτομα πού συνάπτουν σύμφωνο συμβίωσης θὰ ἀποκοτῶν καθεστῶς παρόμοιο μέ αὐτὸ τῶν ἑγγαμιῶν, καὶ πρόσβασης σέ πλῆθος δικαιωμάτων*».

Σέ ἔνδειξη ἀγανάκτησης πολλές ομάδες πιστῶν ἔσπευσαν νά διαμαρτυρηθοῦν, καὶ πολύ καλά ἔκαμαν, γιὰ τὴν ἐνέργεια, τὴν ἀπαράδεκτη, ἀφοῦ ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, μέ τίς παραδόσεις τοῦ λαοῦ μας καὶ τίς ἀξίες πού χιλιάδες χρόνια ἔθρεψαν γενιές καὶ γενιές Ἑλλήνων.

Στό Λευϊτικὸ διαβάζουμε: «*Καὶ μετὰ ἄρσενος οὐ κοιμηθήσῃ κοίτην γυναικείαν, βδέλυγμα γάρ ἐστι*» (Λευϊτ. ιη, 22). Στὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σημειώνει: «*Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας* (ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νά παραδοθοῦν σέ ἀτιμωτικά πάθη). *Αἶ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρά φύσιν, ὁμοίως καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας* (ἄφησαν τὴ φυσικὴ σχέση καὶ χρῆση τῆς γυναίκας) *ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι*». (Πρὸς Ρωμ. α, 26-27).

Ἄμαρτία βαρύτερη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ ὁ σοδομισμὸς καὶ εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Θεὸς κατέστρεψε μέ θειάφι καὶ φωτιά τίς πόλεις τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρας.

Πολύ σωστά γράφτηκε ὅτι «*ἡ κατάσταση αὐτὴ εὐτελίζει τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, ματαιώνει τὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τὴν κοινωνία του μέ τὸ Θεό*».

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος σέ μεγάλη καὶ ἐμπεριστατωμένη Ἐγκύκλιό της ἐνημέρωσε τοὺς πιστοὺς καὶ ἔντονα διαμαρτυρήθηκε πρὸς τὴν Κυβέρνηση. Οἱ ἀναγνώστες μας ἔχουν διαβάσει τὴν ἐγκύκλιο στό τεῦχος Ἰουλίου- Αὐγούστου ἐ.ἔ. στὸν «**Ἅγιον Νικήτα**».

Καλὸν εἶναι οἱ ἀναγνώστες μας νά ἀναλογιστοῦν τὸ δικό τους χρέος, ἀφοῦ ξαναδιαβάσουν τὴν ἐγκύκλιο.

Δυστυχῶς, τὸ ἑλληνικὸ κοινοβούλιο μέ πλειοψηφία 194 βουλευτῶν ψήφισε, παραμονὴ Χριστουγέννων τὸ ἄνομο νομοσχέδιο πού θὰ ἀποτελέσει ὠρολογιακὴ βόμβα στὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια.

Γ.Στ.Μ.

ΑΓΙΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ ΤΗΣ ΚΩ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΦΙΛΟΞΕΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ

Τόν γύρο του κόσμου έκαμε δημοσίευμα στά μέσα κοινωνικής δικτύωσης, πού παρουσιάζει τή φωτογραφία του πτώματος ενός νηπιού. Τό πτώμα ξεβράστηκε παρασυρμένο από τά κύματα στίς άκτές ενός έλληνικού νησιού του ανατολικού Αιγαίου. Η εικόνα αυτή αποτελεί τό αποκορύφωμα ενός δράματος, πού παίζεται τά τελευταία χρόνια στίς ανατολικές μας θάλασσες, αλλά και στά νερά των βορείων άκτων της Λιβύης, όπου οργανωμένοι υπάνθρωποι, ασυνείδητοι διακινητές, παίζοντας μέ τή ζωή απελπισμένων έπιβατών προσφύγων εγκαταλείπονται μεσοπέλαγα άβοήθητοι, σκόπιμα πολλές φορές, ενώ τά σαπιοκάραβά τους βυθίζονται. Στους άτυχους έπιβάτες ενός τέτοιου πλεούμενου θά άνηκε ασφαλώς και τό άγγελούδι της άκτής του Έλληνικού νησιού.

Τόν τελευταίο καιρό τό προσφυγικό κύμα χιλιάδων φυγάδων προερχομένων από τίς χώρες της Μέσης Ανατολής, και μάλιστα της Συρίας, όπου μαινονται οί πόλεμοι, έχει προβληματίσει τους ήγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οί όποιοι τώρα αντιλαμβάνονται τό μέγεθος της τεράσιας ανθρωπιστικής κρίσης, πού τείνει νά δημιουργηθεί μέ τίς χιλιάδες των άραβόφωνων κυρίως προσφύγων, νά άγονται και νά φέρονται από έπιτήδειους διακινητές δουλεμπόρους, έναντι βεβαίως γενναίας άμοιβής, από τή μία χώρα της Ευρώπης στήν άλλη μέ στόχο τους νά φτάσουν κάποτε στήν ποθούμενη δεύτερη πατρίδα τους, κυρίως στή Γερμανία, όπου, καθώς πιστεύουν, θά βρούν στέγη και εργασία.

Καί μέχρι νά γίνει αυτό τί γίνεται; Πώς ζοϋν αυτοί οί άνθρωποι; Ποϋ στεγάζονται; Πώς τρέφονται; Ποιά κοινωνική περίθαλψη βρίσκουν από τίς αρχές των κρατών, όπου φιλοξενούνται; Τίς τελευταίες μέρες σημειώνεται κάποιος συντονισμός των άρμοδίων οργάνων συμπαράστασης και βοήθειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρά τήν έλλειψη ένωτικού πνεύματος ανάμεσά τους.

Ο φούρναρης της Κω πάντως έδωσε τή δική του απλή απάντηση στά βασανιστικά αυτά έρωτήματα και μοίρασε δωρεάν ψωμά και γλυκίσματα στους πρόσφυγες και στά παιδιά τους. Ο ταπεινός αυτός επαγγελματίας του έλληνικού νησιού ένωσε μέσα του νά ξεχειλίζει ή άγάπη προς τόν συνάνθρωπο, όποιος και άν είναι αυτός. Αυτή ή πλατεία άγάπη, χωρίς διακρίσεις και διαχωρισμούς δίνεται άφειδώλευτα προς κάθε πάσχοντα και τήν διδάσκει ο Θεός της άγάπης, ο καλός Σαμαρείτης.

Αυτό τό μήνυμα μάς στέλνει από τό μακρινό νησί του ο καλός Σαμαρείτης της Κω.
X.N.X.

ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μεγάλη, μέγιστη ή έφορτή τῶν Χριστουγέννων. Ὁ ιερός Χρυσόστομος τήν ἀποκαλεῖ «*Μητρόπολη ὅλων τῶν έορτῶν*» ἐνῶ ὁ Μ. Βασίλειος «*γενέθλιο ἡμέρα τῆς ἀνθρωπότητας*». Στήν πανηγυρική θεία Λειτουργία τῆς νύχτας τῶν Χριστουγέννων διαβάζεται ἡ εὐαγγελική περικοπή ἀπό τό β' κεφάλαιο τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου (στ. 1-12). Ἐκεῖ γίνεται λόγος γιά τό ἄστρο τῆς Βηθλεέμ καί γιά τούς Μάγους. Τό ταξίδι τους ἀπό τήν ἀνατολή ὡς τά Ἱεροσόλυμα, τήν προσκύνηση τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, τά δῶρα τους, τήν ἀναχώρηση. Στό παρόν σύντομο ἄρθρο θά ἀναδείξουμε τά σπουδαῖα αὐτά στοιχεῖα, συνδέοντας αὐτά μέ τό μεγάλο θέμα τῆς Ἱεραποστολῆς καί μάλιστα «*στά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ*».

1. Τό ἄστρο τῆς Βηθλεέμ

Οἱ ἐπιστήμονες ἀστρονόμοι σ' ὅλες τίς ἐποχές ἐπιχείρησαν καί προσπαθοῦν ἀκόμη νά δώσουν κάποια ἐξήγηση στήν ἐμφάνιση τοῦ ἀστέρα τῆς Βηθλεέμ. Ἔτσι διατυπώθηκαν ὅλες οἱ πιθανές ἐπιστημονικές ἐκδοχές. **α) Κομήτης.** Οἱ κομήτες ἔρχονται κοντά στόν ἥλιο καί τόν πλανήτη μας καί ἐντυπωσιάζουν. Δείχνουν κατεύθυνση καί κρατοῦν ἄρκετό χρόνο. Ὅμως ὁ ἀστέρας τῆς Βηθλεέμ ἦταν ἀσυνήθιστος καί ἔμοιαζε ἀστέρι, ὄχι κομήτης. **β) Σύνοδος πλανητῶν** (Κέπλερ, 1605). Καί συγκεκριμένα τῶν ὠραιότερων πλανητῶν, τοῦ Κρόνου μέ τούς ἐντυπωσιακούς δακτυλίους καί τοῦ Δία, τοῦ γίγαντα τῶν πλανητῶν καί μάλιστα στόν ἀστερισμό τῶν Ἰχθύων. Ὅμως μία τέτοια σύνοδος πλανητῶν δέν δείχνει κατεύθυνση καί δέν διαρκεῖ. Τό πολύ νά κρατήσῃ μία ἡμέρα. Μετά οἱ πλανῆτες ἀρχίζουν νά ἀπομακρύνονται μεταξύ τους. **γ) Σοῦπερ Νόβα.** Ἀποτελεῖ πράγματι ἐντυπωσιακό καί πολύ σπάνιο ἀστρονομικό φαινόμενο. Λάμπει σάν ἕνας ἥλιος. Δέν δείχνει ὅμως κατεύθυνση, εἶναι ἐντυπωσιακοί ἀλλά

κρατοῦν μόνο λίγα δευτερόλεπτα.

Κανένα, λοιπόν, ἀπό τά γνωστά ἀστρονομικά οὐράνια σώματα δέν πληροῖ τά χαρακτηριστικά τοῦ Ἀστέρα τῆς Βηθλεέμ. Ἔτσι μένει ὡς μόνη ἰσχύουσα, **ἡ ἐκδοχή τῶν Μάγων.** Πρόκειται δηλαδή γιά ἀποκλειστικό ἀστέρι τοῦ νεογέννητου Μεσσία, σύμφωνα μέ τή μαρτυρία τους: «*Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδομεν γάρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ*» (Ματθ. 2,2).

Τήν ἴδια ἐρμηνεία, ὅτι δέν πρόκειται γιά κανονικό ἀστέρι, ἀλλά γιά θεία δύναμη, γιά ὑπερφυσικό φαινόμενο, δέχονται οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Κάνουν λόγο γιά φωτεινό Ἄγγελο, πού μετασηματίστηκε σέ ἀστέρι. Γιά τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ, πού ὑπηρετήσε τό μυστήριο τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Χριστοῦ. Κατά τόν Ἰ. Χρυσόστομο: «*οὐκ ἔστι κινήσεις ἄστρου, ἀλλά δυνάμεως λογικῆς (Ἄγγελος)... δυνάμεις τις ἀόρατος εἰς ταύτην μετασηματίσθεισαν τήν ὄψιν (ἀστέρος)*». (Πράγματι σέ πολλές βυζαντινές εἰκόνες τό ἀστέρι παριστάνεται ὡς φωτόμορφος Ἄγγελος, πού προηγείται τῶν Τριῶν Μάγων).

Ὁ ἴδιος μάλιστα Πατήρ ἐπιστρατεύει σειρά ἐπιχειρημάτων:

α) Ὅλοι οἱ ἀστέρες κινοῦνται ἀπό Ἀνατολὰς πρὸς Δυσμὰς. Τό ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ κινεῖται ἀπό Βορρᾶ (Περσία) πρὸς Νότο (Παλαιστίνη).

β) Δέν κινεῖται τήν νύχτα ἀλλά τήν ἡμέρα, ὅταν λάμπει ὁ ἥλιος.

γ) Ἐμφανίζεται καί πάλι κρύβεται καί τό βλέπουν μόνο οἱ Μάγοι.

δ) Δέν ὑπάρχει ἄλλο ἀστέρι πού κατεβαίνει τόσο χαμηλά, ὥστε νά δείξει μία πόλη (Βηθλεέμ) καί μία οἰκία, ὅπου βρισκόταν τό «*παιδίον*».

2. Οί Τρεῖς Μάγοι

Τὴν ὄνομασία «Μάγοι» ἔφεραν μεταξύ τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Μήδων καὶ τῶν Περσῶν οἱ σοφοὶ ἄνθρωποι, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἱερεῖς, οἱ γιατροί, οἱ ἀστρονόμοι κ.λπ. Στὴν ἱστορία τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ, ὡς «Μάγοι» καλοῦνται οἱ σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι ἀστρονόμοι ἀνατολίτες πού κατεῖχαν περιόπτη θέση καὶ κύρος στὴν κοινωνία τους. Ἴσως νὰ ἦταν καὶ βασιλεῖς (Τερτυλλιανός). Θεωροῦνται δὲ ἐκπρόσωποι τῆς σοφίας, τῆς γνώσης καὶ τῆς ἀναζήτησης τῆς ἀλήθειας.

Γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν Μάγων δὲν εἴμαστε σίγουροι οὔτε ὀμιλεῖ ἡ Γραφή σχετικά. Γίνεται λόγος γιὰ «τρεις» μέ βάση τὰ πασίγνωστα δῶρα τους. Πάντως εἶναι λογικὸ νὰ ἦταν πολὺ περισσότεροι ἢ νὰ συνοδεύονταν ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους. Ἐνα τόσο μακρινό, ἄγνωστο ταξίδι, μέσα σὲ ἐρημότοπους πού ἔκρυσαν ληστές, θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο γιὰ μία πολὺ μικρὴ ὁμάδα.

Στὴν ὀρθόδοξη εἰκονογραφία παρουσιάζονται σὲ διαφορετικὲς ἡλικίες (ἕνας γέρος, ἕνας μεσήλικας καὶ ἕνας νέος), συμβολίζοντας τὴν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε ἡλικίας. Ἐπίσης οἱ λαμπρὲς στολές τους καὶ τὰ διαφορετικὸ χρῶματος ἄλογα φανερόνουν ὅτι ἄνθρωποι ἀπὸ διαφορετικὲς χῶρες, ἔθνη, θρησκείες, κ.λπ. ἀνταποκρίνονται στὸν ἐρχομὸ τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ.

Ὡς ἰδιαίτερη πατρίδα τῶν Μάγων θεωρεῖται ἡ Περσία ἢ ἡ Βαβυλώνα, δηλ. ἡ ἀρχικὴ γῆ τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὁ τόπος αἰχμαλωσίας τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἡ χώρα τοῦ Δανιήλ, ὅπου ζοῦσαν ἀκόμη πολλοὶ Ἰουδαῖοι. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι γνώριζαν τίς προφητείες γιὰ τίς 70 ἐβδομάδες ἐτῶν καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία.

Ὅπως καὶ νᾶχουν τὰ πράγματα, προκαλεῖ ἐκπληξὴ τὸ πῶς κατόρθωσαν νὰ συνδέσουν τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἀστέρα (τῆς Βηθλεέμ), μέ τὴ γέννηση τοῦ Μεσσία. Μία ἐξήγηση στό μυστήριό αὐτό μπορεῖ νὰ δώσει ἡ παλιά προφητεία ἑνός «πατριάρχου» τοῦ Μάγου τοῦ Βαλαάμ (βλ. «Ἀριθμούς» κεφ. 22-24). Τὴν ἐποχὴ πού οἱ Ἰσραηλίτες μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Μωυσῆ, θὰ ἀντιμετώπιζαν τοὺς Ἀμαληκίτες,

ὁ Βαλαάμ εὐλόγησε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ προφήτευσε ὅτι, ὅταν θὰ ἀνατελεῖ αὐτὸ τὸ ἄστρο στὴν Ἀνατολή, θὰ γεννηθεῖ στὴν Ἰουδαία ὁ Μεσσίας. Φαίνεται ὅτι οἱ Μάγοι διατήρησαν ζωντανὴ τὴ μνήμη τῆς προφητείας τοῦ Βαλαάμ στὴ σχολὴ τῆς Ἀστρονομίας τους καὶ ὅταν παρουσιάστηκε τὸ ξεχωριστὸ αὐτὸ ἀστέρη, μπόρεσαν νὰ τὸ συνδέσουν μέ τὴ σχετικὴ προφητεία καὶ νὰ ἐνεργήσουν ὅπως ἐνήργησαν.

Πότε προσκύνησαν οἱ Μάγοι τὸν Χριστό; Κατὰ τὴν ἐπικρατέστερη ἄποψη ὁ ἀστέρας πρωτοφάνηκε στοὺς Μάγους τὴν ἡμέρα τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε καὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν μακρινὴ πατρίδα τους. Ἐφτασαν δὲ στὰ Ἱεροσόλυμα δύο περίπου χρόνια ἀργότερα. Τοῦτο ἀνταποκρίνεται καὶ σὲ ὅσα γράφει ὁ Ματθαῖος: *«καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν εἶδον τὸ παιδίον μετὰ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ»* (Ματθ. 2, 11). Αὐτὸ συμφωνεῖ καὶ μέ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἡρώδη, ὁ ὁποῖος *«ἀνείλεν πάντας τοὺς παῖδας ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω»* (Ματθ. 2, 16).

Γιατί οἱ Μάγοι ἦλθαν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ δὲν πῆγαν κατευθεῖαν στὴ Βηθλεέμ; Διότι ἔχασαν τὸν Ἀστέρα καὶ θεώρησαν ὅτι στὴν πρωτεύουσα καὶ μάλιστα στὰ ἀνάκτορα θὰ γνώριζαν γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Μεσσία. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ὅπως σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ χάσουν προσωρινὰ τὸν Ἀστέρα. Ἔτσι ἔγινε γνωστὴ ἡ γέννηση στὸν Ἡρώδη, στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐρευνώντας τίς προφητείες βρῆκαν ὅτι ἡ Βηθλεέμ εἶναι ὁ τόπος τῆς Γέννησης τοῦ Μεσσία. Συγχρόνως μέ τὴν ἄφιξη τῶν Μάγων στὰ Ἱεροσόλυμα, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Θεὸς ἀναγγέλλει τὴν ἐπαλήθευση τῶν ἐπαγγελιῶν Του, γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Υἱοῦ Του.

Τί εἶδαν στὴν οἰκία τῆς Βηθλεέμ οἱ Μάγοι; τί τοὺς ἔπεισε νὰ προσκυνήσουν; *«Γιατί οὔτε ἡ Παρθένος ἦταν ἐπίσημη, οὔτε ἡ οἰκία ἐμφανίστηκε, οὔτε κάτι ἄλλο ἀπὸ ὅσα ἐβλεπαν ἦταν ἱκανὸ νὰ τοὺς ἐκπλήξει καὶ νὰ τοὺς ἐλκύσει. Τί λοιπὸν τοὺς ἔπεισε;*

...*Ὁ ἀστέρας καί ἡ ἔλλαμψη ἀπό τόν Θεό στή διάνοιά τους, πού τούς ὀδήγησε σιγά-σιγά πρὸς τὴν τελειότερη γνώση*» (ιερός Χρυσόστομος).

Οἱ Μάγοι προσκυνοῦν τόν Χριστό προσφέροντες σ' αὐτόν πολύτιμα δῶρα: χρυσό, γιατί ὁ Χριστός εἶναι βασιλιάς τῶν αἰώνων· λιβάνι, γιατί εἶναι Θεός ὄλων· σμύρνα, γιατί ὄντας ἀθάνατος, θά καταδέχεται τόν θάνατο τῶν θνητῶν. Πρακτικά τὰ δῶρα αὐτά ἀντιπροσώπευαν ἕνα σεβαστό χρηματικό ποσό, ἀναγκαῖο στήν ἀγία Οἰκογένεια γιά τή φυγή της στήν Αἴγυπτο. Κατά τόν ἅγιο Νικόδημο τόν Ἄγιορείτη, οἱ Μάγοι μέ τὰ δῶρα τους εἶναι σάν νά προσφέρουν στόν νεογέννητο Μεσσία ἐπίγνωση, ὑπακοή καί ἀγάπη. Ἀλλά καί ὁ Χριστός τούς ἀντιπροσφέρει τρία χαρίσματα: Ἀντί γιά τόν χρυσό παίρνουν τήν ἐλευθερία ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας. Ἀντί γιά τό λιβάνι, τήν ἐλευθερία ἀπό τήν νέκρωση καί τόν ψυχικό θάνατο. Οἱ Μάγοι, τέλος, προσκυνοῦν τόν Χριστό, γιατί τόν ἀναγνωρίζουν ὡς Κύριο καί Σωτήρα τους. Αὐτός ἐξάλλου ἦταν καί ὁ σκοπός τοῦ κοπιαστικοῦ ταξιδιοῦ τους: «ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ» (Ματθ. 2,2).

«Καί χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδη, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν» (Ματθ. 2, 12). Ὅπως μέχρι ἐδῶ Ἄγγελος - Ἀστέρι τούς ὀδήγησε ἀπλανῶς νά βροῦν τόν νεογέννητο Μεσσία, ἔτσι καί τώρα Ἄγγελος τούς ἐνημερώνει γιά τὰ δόλια σχέδια τοῦ Ἡρώδη. Καί αὐτοὶ εὐπειθεῖς καί εὐγνώμονες στόν Θεό, γιά τόν ρόλο πού τούς ἀνέθεσε νά παίξουν στό Σχέδιο τῆς Θείας Οἰκονομίας Του, ἀναχωροῦν γιά τήν πατρίδα τους ἀπό ἄλλο δρόμο. Καί ὅπως εὐστοχα ψάλλει ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος: *«Ἀφέντες τόν Ἡρώδη ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν, Ἀλληλοῦια»*.

3. Τρεῖς Μάγοι καί Ἱεραποστολή

Οἱ τρεῖς Μάγοι εἶναι Ἱεραπόστολοι καί μάλιστα μεγάλοι, παγκοσμίου βεληνεκοῦς. Τί κάνει ὁ κάθε Ἀπόστολος καί Ἱεραπόστολος; Πρῶτα γνωρίζει ὁ ἴδιος τόν Θεό καί μετά ἀποστέλλεται (ἀπό τόν Θεό) σέ ἄλλους νά τούς διδάξει τόν Θεό. «Ἀπόστολος», γιά παρά-

δειγμα ὁ Ἀπ. Παῦλος. Στόν δρόμο πρὸς τή Δαμασκό, γνωρίζει τόν Χριστό καί μετά ἀπό πολλή προετοιμασία ἔρχεται στήν Ἑλλάδα γιά νά τόν κηρύξει.

Καί οἱ Τρεῖς Μάγοι; Ὁδηγημένοι μέσα ἀπό τίς πανάρχαιες παραδόσεις τῶν ὁμοτέχνων τους - ἀστρονόμων, συνειδητοποιοῦν ὅτι τό πρωτοφανές φαινόμενο τοῦ Ἀστέρα κρύβει ἀλλά καί ἀποκαλύπτει τρανό, κοσμοσωτήριο μυστικό, τή γέννηση ἑνός Παγκοσμίου Μεσσία καί Λυτρωτή. Γι' αὐτό ὅπως ψάλλει ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, *«Θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλη· καί ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτό, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων κραταῖον ἄνακτα...»*. Ἡ θερμή ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας, τοῦ Θεοῦ, εἶναι τό προανάκρουσμα μιᾶς μεγάλης πίστεως.

Ἄνταποκρινόμενοι, λοιπόν, στήν πρόσκληση τοῦ οὐρανοῦ, ἐπιδεικνύουν πραγματική αὐταπάρηση καί ἀληθινὸ πνεῦμα θυσίας. Ἀλλιῶς δέν ξεσηκώνεσαι ἀπό τή βόλεψή σου. Δέν ἐγκαταλείπεις εὐκόλα τίς ἐπιστημονικές σου ἐνασχολήσεις καί τίς οἰκογενειακές σου ὑποχρεώσεις. Δέν ἐπιχειρεῖς ἕνα τόσο μακρινό καί ἐπικίνδυνο ταξίδι. Πρακτικά ἡ προθυμία τῶν Μάγων, νά ἀναλάβουν αὐτήν τήν Ἱεραποστολή, μᾶς ὑπενθυμίζει τήν παλαιὰ ἐκείνη ὀλοπρόθυμη ἀνταπόκριση τοῦ πατριάρχη Ἀβραάμ στήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ: *«Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καί ἐκ τῆς συγγενείας σου καί ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καί δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἂν σοι δεῖξω»* (Γεν. 12, 1).

Καί κάτι ἀκόμη. Μιλῆσαμε πῶς πάνω γιά τὰ δῶρα τῶν Μάγων, τὰ δῶρα τῆς καρδιάς τους στόν νεογέννητο Χριστό. Ἐκεῖνο πού δέν ἔχουμε συνειδητοποιήσει οἱ περισσότεροι εἶναι τό μεγάλο, τό μέγιστο δῶρο τῶν Μάγων στόν καθένα μας καί σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Μέ τίς γνώσεις τους, τήν ἐπιστήμη τους, τήν ταπεινοφροσύνη τους (*«ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν»* (Ἰακ. 4,6), τούς κόπους τους, καί ὅλα αὐτά κωδικοποιημένα σέ μία τουλάχιστον διετή Ἱεραποστολική πορεία, κατόρθωσαν τό ἀνεπανάληπτο. Νά ἀνακαλύψουν τόν νεογέννητο Μεσσία, νά τόν προσκυνήσουν καί, μέ ὅσο κύρος καί αἴγλη τούς ἔδινε ἡ ἐπι-

στήμη καί ἡ θέση τους στήν κοινωνία, νά φανερώσουν τόν Χριστό σέ ὅλον τόν κόσμο. Ὅχι μόνο στούς συγχρόνους τους, ἀλλά καί στίς ἐπερχόμενες γενεές μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Αυτό ἄν δέν εἶναι Ἱεραποστολή: νά ἐφοδιάζεις τούς συνανθρώπους σου μέ τό μεγαλύτερο ἀγαθό αὐτῆς τῆς ζωῆς, τήν πίστη στόν Θεό. Αὐτήν πού καθιστᾷ τόν ἄνθρωπο ἀνίκητο καί παντοδύναμο, κατά τόν λόγο τοῦ Ἁπ. Ἰωάννη: «αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. 5,4).

Ἄς δώσουμε ὁμῶς γιά λίγο τόν λόγο στόν Μ. Βασίλειο. Ἐντυπωσιάζεται τόσο πολύ ἀπό τήν ἐμπιστοσύνη τῶν Μάγων καί τήν ἀφοσίωσή τους στόν Θεό, ὥστε τούς ἐπικαλεῖται ὡς παράδειγμα πίστεως πρός μίμηση, ἀντιπαραβάλλοντάς το πρός τή στάση κάποιων χριστιανῶν. «Μάγοι προσκυνοῦσι καί χριστιανοί συζητοῦσι, πῶς ἐν σαρκί Θεός... Σιγάσθω τά περικτᾶ ἐν Ἐκκλησίᾳ Θεοῦ· δοξαζέσθω τά πεπιστευμένα· μή περιεργαζέσθω τά σιωπώμενα» (PG 31, 1473 C).

Καί μετά τήν προσκύνηση τοῦ Χριστοῦ ἀναχωροῦν ἀπό τήν πτωχική οἰκία τῆς Βηθλεέμ γιά τήν πατρίδα τους ἐξαγιασμένοι καί ἀνακαινισμένοι, καί ἐφοδιασμένοι μέ τά χαρίσματα-ἀντίδωρα πού πήραν ἀπό τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό: τό ἐσωτερικό φῶς, τήν θεία χάρι καί τή σοφία τοῦ Θεοῦ. Σέ δύο μόλις προτάσεις ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος συμπυκνώνει ὅλην τήν ἱεραποστολική διακονία τους: «Κήρυκες θεοφόροι γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τήν Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαντές σου τόν χρησμόν καί κηρύξαντές σε τόν Χριστόν ἅπασιν».

Βαδίσαντες (οἱ Μάγοι) στά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ τόν ἀνακάλυψαν, τόν προσκύνησαν, τόν ἔδειξαν στούς ἀνθρώπους. Ἐκτοτε ὁ κάθε Ἱεραπόστολος ἔχει πολλά νά ὠφεληθεῖ ἀπό τή μελέτη τῆς ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος τῶν Μάγων. Ἀλλά καί ὁ κάθε πιστός μπορεῖ νά ἀνανεώσει τήν πίστη, τή δύναμη καί τήν ἐλπίδα γιά τόν σκληρό ἀγώνα τῆς ζωῆς. «Δεῦτε, λοιπόν, ἴδωμεν πιστοί, πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός...».

Ψάχνω γιά κάποια ἐποχή,
ὅταν ἡ ἀφθονη βροχή
πότιζε μεθυστικά τή γῆ μας.
Τότε πού ξεδιψοῦσαν τά παιδιά
ἀπ' τήν ἀπλόχωρη ἀγκαλιά
πού ἄνοιγε γι' αὐτά ἡ ψυχὴ μας.

Στίς στεγνές παλάμες τώρα,
λιγοστή ἡ συγκομιδὴ.
Ἐφθασε ἄραγε ἡ ὥρα
νά ξυπνήσει νέα ἀρχή,
γιά νά κάνουμε ἀνθισμένη
τήν καμένη μας τή γῆ;

Μαλαματὴ Χαριζανοπούλου-Ἀμπελίδου

Ἐφθασε
ἄραγε
ἡ ὥρα;

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΙΕΡΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ ΑΓΙΟΥ ΔΩΔΕΚΗΜΕΡΟΥ

20-12-2015 ΕΩΣ 7-1-2016

Κυριακή 20 Δεκεμβρίου (Πρό τής Χριστού Γεννήσεως)

Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Ίεροϋ Χρυσοστόμου
Χειροτονία Πρεσβυτέρου
(Ο Σεβασμιώτατος θά λειτουργήσει και θά μιλήσει στον Ίερό Ναό Εϋαγγελιστρίας Σερρών).

Ώρα 7.30-10.30 π.μ.

Πέμπτη 24 Δεκεμβρίου

1. Όρθρος. Μεγάλες και Βασιλικές ώρες των Χριστουγέννων.
Έσπερινός και Θεία Λειτουργία του Μ. Βασιλείου.

Ώρα 7.30-10.30 π.μ.

2. Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός των Χριστουγέννων στον Ίερό Μητροπολιτικό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σερρών, όπου θά χοροστατήσει ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος και θά μιλήσει ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Ίορδάνης Θεμελίδης, προϊστάμενος Ίεροϋ Ναοϋ Εϋαγγελιστρίας Σερρών.

Ώρα 6.00-7.30 μ.μ.

ΑΓΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Παρασκευή 25 Δεκεμβρίου

1. Πανηγυρική Θεία Λειτουργία των Χριστουγέννων του Ίεροϋ Χρυσοστόμου. (Ο Σεβασμιώτατος θά λειτουργήσει στον Ί. Μητροπολιτικό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σερρών).

Ώρα 5.00-8.30 π.μ.

2. Β' Θεία Λειτουργία στον Ί. Καθεδρικό και Προσκυνηματικό Ναό Αγ. Θεοδώρων Σερρών.

Ώρα 9.00-10.30 π.μ.

(Στόν άνωτέρω Ί. Ναό θά τελεσθεΐ και ή Α' Θεία Λειτουργία).

Σάββατο 26 Δεκεμβρίου

Σύναξις τής Υπεραγίας Θεοτόκου

1. Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Ίεροϋ Χρυσοστόμου

Ώρα 7.30-10.30 π.μ.

(Ο Σεβασμιώτατος θά λειτουργήσει και θά μιλήσει στον Ί. Ναό Αγ. Γεωργίου Νιγρίτης).

Κυριακή 27 Δεκεμβρίου (Μετά τής Χριστού Γεννήσεως)

Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Ίεροϋ Χρυσοστόμου.

Ώρα 7.30-10.30 π.μ.

Πέμπτη 31 Δεκεμβρίου Παραμονή Πρωτοχρονιάς

1. Εϋλόγησις Βασιλόπιτας στον Μητροπολιτικό Οίκο παρουσία Κλήρου, Αρχών και Λαοϋ.

Ώρα 4.30 μ.μ.

2. Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός τής περιτομής του Κυρίου και του Μ. Βασιλείου.

Ώρα 5.00-6.00 μ.μ.

(Ο Σεβασμιώτατος θά χοροστατήσει στον Ίερό Καθεδρικό και Προσκυνηματικό Ναό Αγίων Θεοδώρων Σερρών).

Ώρα 6.00-7.30 μ.μ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ 2016

Παρασκευή 1 Ίανουαρίου

Περιομή του Κ.Η.Ι.Χ.

Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου

1. Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Μ. Βασιλείου.

Ώρα 7.30-10.30 π.μ.

(Ο Σεβασμιώτατος θά λειτουργήσει στον Ί. Καθεδρικό και Προσκυνηματικό Ναό Αγ. Θεοδώρων Σερρών).

2. Δοξολογία επί τῷ Νέῳ Έτει στον Ί. Μητροπολιτικό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σερρών.

Ώρα 11.00 π.μ.

Κυριακή 3 Ίανουαρίου

(Πρό των Φώτων)

Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Ίεροϋ Χρυσοστόμου.

Ώρα 7.30-10.30 π.μ.

(Ο Σεβασμιώτατος θά λειτουργήσει και θά μιλήσει στον Ίερό Ναό άγ. Νικήτας του Νέου Σερρών).

Τρίτη 5 Ίανουαρίου

Παραμονή Θεοφανείων

α. Όρθρος, Μεγάλες ώρες των Θεοφανείων, Έσπερινός.

β. Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου και ο Μέγας Άγιασμός.

5.00-8.30 π.μ.

(Μετά ταϋτα οί Ίερείς θά περιέλθουν τίς ένορίες των πρός άγιασμόν οίκων).
γ. Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός των Θεοφανείων στον Ίερό Μητροπολιτικό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σερρών, όπου θά χοροστατήσει ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος.

Ώρα 6.00-7.30 μ.μ.

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τετάρτη 6 Ίανουαρίου

1. Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Ίεροϋ Χρυσοστόμου.

Ώρα 7.00-10.00 π.μ.

2. Ακολουθία του Μ. Άγιασμοϋ.

Ώρα 10.00-10.45 π.μ.

(Ο Σεβασμιώτατος θά ιεουργήσει στον Ί. Μητροπολιτικό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σερρών). Η κατάδυση του Τιμίου Σταυροϋ και ο άγιασμός των υδάτων στην πόλη των Σερρών θά πραγματοποιηθεΐ στην τεχνητή λίμνη τής κοιλάδας των Αγίων Άναργύρων.

Ώρα 11.00-11.30 π.μ.

Ακολουθως ο Σεβασμιώτατος θά μεταβεί στην Άσπροβάλτα όπου θά πραγματοποιηθεΐ στην παραλία αυτής ή κατάδυση του Τιμίου Σταυροϋ. Η λιτανεία θά έκκινήσει έκ του Ίεροϋ Ναοϋ Αγ. Γεωργίου Άσπροβάλτας περί ώρα 12.15 μ.μ.

Πέμπτη 7 Ίανουαρίου

Η Σύναξις του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστοϋ Ίωάννου.

Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Ίεροϋ Χρυσοστόμου.

Ο Σεβ. θά ιεουργήσει στο Ίερό Μετόχιο Τιμίου Προδρόμου Σερρών. (Προδρομούδι)

Ώρα 7.30-10.00 π.μ.

Τό αὐθεντικό ἀνθρώπινο πρόσωπο*

Αυτό είναι τό αὐθεντικό ἀνθρώπινο πρόσωπο: ἐλεύθερο, εὐχαριστιακό, κοινωνικό, ἕνα πρόσωπο πού, σύμφωνα μέ τόν σάραετς Ζωσιμᾶ τοῦ Ντοστογιέφσκυ, θεωρεῖ τόν ἑαυτό του «*υπεύθυνο γιά ὅλους καί γιά ὅλα*». Στά τρία αὐτά χαρακτηριστικά θά πρέπει νά προστεθεῖ κι ἕνα τέταρτο: ἡ ὠρίμανση, ἡ πορεία πρὸς τὰ ἔμπρός, ἡ συνεχῆς πρόοδος. «*Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καί οὐπο ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα*» (Α΄ Ἰω. 3,2). Τό ἀνθρώπινο πρόσωπο δέν εἶναι στατικό ἢ στάσιο, ἀλλά δυναμικό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁδοιπόρος, ταξιδευτής - homo viator.

Συχνά ἐκφράζουμε τή δυναμική αὐτή πλευρά τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας κάνοντας μιά διάκριση μεταξύ τοῦ *κατ' εἰκόνα καί τοῦ καθ' ὁμοίωσιν*. Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, ὅταν ἔγραφε «*κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν*» προφανῶς δέν εἶχε τήν πρόθεση νά δηλώσει κάποια ἀντίθεση μεταξύ τῶν δύο ὄρων, ἀλλά τούς παρέθεσε ὡς παραλλήλους. Πολλοί ὅμως ἀπό τούς Ἑλληνες Πατέρες – ἰδιαίτερα ὁ ἅγιος Εἰρη-

ναῖος, ὁ Ὁριγένης, ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός – τούς ἀντιμετωπίζουν ὡς μή ταυτόσημους. Ἡ «εἰκόνα» κατά τή δική τους ἐρμηνεία, σημαίνει αὐτό πού ὁ ἄνθρωπος κατέχει ἐξαρχῆς καί τό ὁποῖο, παρὰ τήν πτώση, ποτέ δέν ἔχασε ἐντελῶς, ἐνῶ ἡ «ὁμοίωσις» συνιστᾶ τόν ὑπέρτατο στόχο μας, τό πλήρωμα τοῦ ἁγιασμοῦ μας καί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς μας, τήν θέωσή μας. Εἰκόνα εἶναι τὰ ἀρχικά χαρίσματα πού ἐπιδαψίλευσε ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο κατά τή δημιουργία, ὁμοίωση εἶναι ὁ τελικός σκοπός πού πρέπει νά ἐπιτευχθεῖ διά τῆς σωστῆς χρήσεως τῆς ἐλευθερίας καί μέ τή βοήθεια, πάντοτε τῆς Χάριτος. Ἡ εἰκόνα συγκρινόμενη μέ τήν ὁμοίωση εἶναι ὅπως ἡ δυνατότητα συγκρινόμενη μέ τήν πραγματοποίηση, ἢ ὅπως ἡ ἀφετηρία συγκρινόμενη μέ τό τέρμα. Ἡ εἰκόνα ποτέ δέν ἀρκεῖ, κοιτάζει ὅμως πρὸς τὰ ἔμπρός καί κατευθύνεται πάντοτε πρὸς τήν ἐκπλήρωσή της, δηλαδή πρὸς τήν ὁμοίωση. Ὁ ταξιδευτής ἄνθρωπος, ὁ homo viator, ταξιδεύει σ' ὅλη του τή ζωή ἀπό τήν εἰκόνα πρὸς

* Κάλλιστου Ware (Μητροπολίτη Διοκλείας), *Ἐχθροί ἢ φίλοι; Τό σῶμα, ἡ ψυχὴ καί τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου*, ἐκδ. Ἐν πλῶ, Ἀθήνα 2015, σσ. 27-32.

τήν ομοίωση.

Οί Χριστιανοί συγγραφείς μιλοῦν συχνά γιά τό «*πρωτόκτιστον κάλλος*» τοῦ ἀνθρώπου, στόν παράδεισο: Κατά τή θεώρηση αὐτή, ὁ Ἀδάμ, ὅταν δημιουργήθηκε, ἦταν προικισμένος μέ ὄλο τό πλήρωμα τῆς ἀγιότητος καί τῆς γνώσης. Εἶναι ἐξαιρετικά δύσκολο νά καταλάβουμε ἐμεῖς, σήμερα τί σημαίνει αὐτό. Εἶναι λοιπόν σημαντικό νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι, στήν πραγματικότητα, ἡ πρῶμη χριστιανική παράδοση δέν ἔχει μόνον ἕναν τρόπο θεώρησης τῆς προπρωτικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπάρχει καί ἄλλη προσέγγιση, πού ἀνιχνεύουμε γιά παράδειγμα σέ συγγραφείς ὅπως ὁ Θεόφιλος Ἀντιοχείας καί ὁ Εἰρηναῖος, προσέγγιση πού ταιριάζει πολύ καλύτερα μέ τή δυναμική διάκριση πού κάναμε μεταξύ εἰκόνας καί ομοιώσεως. Ὁ ἄνθρωπος, κατά τή δημιουργία του, σύμφωνα μέ τούς συγγραφείς αὐτούς, ἦταν σάν ἕνα νήπιο, τέλειος ὄχι τόσο ἐνεργεῖα ἀλλά δυνάμει. Δέν ἦταν προικισμένος μέ τήν πληρότητα τῆς σοφίας καί τῆς δικαιοσύνης, ἦταν ἀπλῶς σέ κατάσταση ἀπλότητος καί ἀθωότητος. «*Ἦταν ἕνα παιδί πού δέν εἶχε ἀκόμη τέλεια ἀνεπτυγμένη τήν ἀντίληψή του*», σημειώνει ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος. «Ἐπρεπε νά ὠριμάσει καί ἔτσι νά φθάσει στήν τελειότητα». Ὁ Θεός Δημιουργός ἔβαλε τά πόδια τοῦ Ἀδάμ στόν σωστό δρόμο, ἀλλά ὁ Ἀδάμ εἶχε μπροστά του πολύ δρόμο νά διανύσει, ὥσπου νά φθάσει στό τέρας τοῦ ταξιδιοῦ του. Ὁ *homo viator* δέν ταξιδεύει σ' ἕναν κλειστό κύκλο ἀλλά κατά μήκος μιᾶς γραμμῆς πού ὁδηγεῖ πρὸς τά πάνω.

Αὐτή ἡ ἀποψη δικαιώνεται ἂν δοθεῖ στή Σάρκωση τοῦ Χριστοῦ ἡ πραγματική της βαρύτητα. Ἀναλαμβάνοντας τήν ἀνθρώπινη φύση μας, κατά τή Σάρκωση, καί θεώνοντάς την κατά τήν Μεταμόρφωση, τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη, ὁ Λόγος εἰσήγαγε στόν κόσμο ἕνα νέο στοιχεῖο, μιᾶ πληρέστερη διάσταση, πού δέν ὑπῆρχε στήν ἀρχή. Ὅχι μόνον ἀποκατέστησε τήν εἰκόνα, ἀλλά τῆς ἀπένευε καί εὐρύτερες δυνατότητες πρὸς τήν κατεύθυνση

τῆς ομοιώσεως. Τό τέλος ἀξίζει περισσότερο ἀπό τήν ἀρχή· ἡ ἐσχατολογία δέν εἶναι ἀπλῶς ἀρχαιολογία.

Ἀλλά καί πάλι δέν τελειώνουν ὅλα ἐδῶ. Σύμφωνα μέ ὅσα γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης στό ἔργο του ὁ *Βίος τοῦ Μωυσέως*, ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τά ἐμπρός καί ἡ διαρκῆς ὠρίμανσή του – ὁ Γρηγόριος αὐτό τό ὀνομάζει *ἐπέκταση*, κίνηση πέρα ἀπ' αὐτό πού βρίσκεται μπροστά (βλ. καί Φιλίπ. 3,13) – θά συνεχίζεται ἀδιάκοπα ὄχι μόνον κατά τήν παρούσα ζωή ἀλλά καί στήν αἰωνιότητα, στόν μέλλοντα αἰῶνα. Ἡ ὠρίμανση εἶναι χαρακτηριστικό τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου ὄχι μόνον ἐδῶ στή γῆ, ἀλλά καί στόν οὐρανό. Ἐφόσον ὁ Θεός εἶναι ἀπειρος – πιστεύει ὁ Γρηγόριος – ἡ λυτρωμένη ἀνθρωπότητα δέν θά παύσει ποτέ νά μετέχει ὄλο καί πληρέστερα στήν ἀπέραντη δόξα καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ θά τόν γνωρίζουμε ὄλο καί περισσότερο, ὡστόσο ἡ γνώση αὐτή δέν θά ἐξαντλεῖται ποτέ. Ἡ οὐσία τῆς τελειότητος συνίσταται, παραδόξως, στό γεγονός ὅτι ποτέ δέν γινόμαστε τέλειοι, ἀλλά συνεχίζουμε νά προχωροῦμε «*ἀπό δόξης εἰς δόξαν*» (Β' Κορ. 3,18). Ὅπως γράφει ὁ Jean Danielou «*κάθε τέλος δέν εἶναι παρά μιᾶ νέα ἀναχώρηση*». Κάθε μεθόριος, στή σκέψη τοῦ Γρηγορίου, ὑπονοεῖ καί τό πέραν αὐτῆς, κάθε ὄριο προϋποθέτει τήν ὑπέρβασή του. Ἡ αἰωνιότητα, ὅπως καί ἡ ἱστορία, δέν εἶναι ἕνας κύκλος, ἀλλά μιᾶ πορεία πρὸς τά πάνω δέν εἶναι ἕνα γεωμετρικό σημεῖο, ἀλλά ἕνα σπινράλ μέ ἀνοδική κατεύθυνση.

Νά λοιπόν τί σημαίνει νά εἶσαι γνήσιος ἄνθρωπος: νά κάνεις ἐλεύθερες ἐπιλογές, νά εἶσαι εὐγνώμων, νά μοιράζεσαι, νά ὠριμάξεις. «*Gloria enim Dei vivens homo*», μιᾶ διαβεβαιώνει ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος: «*Δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ζωντανός ἄνθρωπος*». Ἄς ἀγωνιστοῦμε ὥστε νά κάνουμε αὐτή τή δόξα πιό ἐμφανή στόν ἑαυτό μας. Ἄς ομοιάσουμε περισσότερο στόν Θεό, μέ τό νά γινόμαστε ὄλο καί περισσότερο ἄνθρωποι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΑ

Έκδήλωση Μαξιμείου Ίδρύματος

Μέ απόλυτη έπιτυχία πραγματοποιήθηκε ή έτήσια έκδήλωση - συνεστίαση του Μαξιμείου Πνευματικού καί Πολιτιστικού Κέντρου τής Ίερᾶς Μητροπόλεώς μας, τήν Κυριακή 1η Νοεμβρίου, σέ αίθουσα του ξενοδοχείου «ΕΛΠΙΔΑ Resort».

Στήν αρχή ό Γεν. Διευθυντής του Μαξιμείου Ίδρύματος Πρωτ/ρος Ίορδάνης Θεμελίδης, προσφώνησε τούς παρισταμένους καί αναφέρθηκε στίς δραστηριότητες τών Σχολῶν του καί τούς εύχαρίστησε γιά τήν παρουσία τους.

Στή συνέχεια, ό Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος σέ σύντομη όμιλία του συνεχάρη όσους έκοπίασαν γιά τή διοργάνωση τής έκδήλωσης ένώ εύχαρίστησε καί εκείνους πού άνταποκρίθηκαν καί υπερέπληρωσαν τήν μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου καί εύχήθηκε σέ όλους καλή διασκέδαση.

Άκολούθησε ή επίδοση τών πτυχίων στούς άποφοιτήσαντες σπουδαστές τής Σχολής Βυζ. Μουσικής καί Βυζ. Άγιογραφίας του Μαξιμείου Ίδρύματος.

Στή συνέχεια έμφανίστηκε ή πολυμελής Μεικτή χορωδία Παραδοσιακής Μουσικής του Μαξιμείου, υπό τήν διεύθυνση του κιθαρίστα - χοράρχη κ. Μιχάλη Μπουρέλου, ή όποία απέδωσε γνωστά τραγούδια του Σαραντα καί όρισμένες καντάδες.

Άκολούθως τό γυναικείο χορευτικό τμήμα του Μαξιμείου χόρεψε γνωστούς παραδοσιακούς χορούς τής Μακεδονίας μας.

Ή όμορφη βραδυά συνεχίστηκε μέ τήν όρχήστρα καί τή γλυκειά φωνή του πρωτοψάλτου του Ί. Μητροπολιτικού Ναού

κ. Ἀστερίου Γούναρη, οἱ ὁποῖοι ἀπέδωσαν τραγούδια ἀπό ὅλες τὶς περιοχές τῆς πατρίδος μας.

Ἰδιαίτερα λαμπρά τὰ ἐγκαίνια τῶν νέων γραφείων τοῦ Συλλόγου Θεσσαλῶν Ν. Σερρῶν «Παναγία Ξενιά»

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα ἔγιναν τὴν Παρασκευὴ 6 Νοεμβρίου 2015, τὸ ἀπόγευμα, τὰ ἐγκαίνια τῶν νέων γραφείων τοῦ Συλλόγου Θεσσαλῶν «Παναγία Ξενιά» (Δημογερόντων καὶ Δ. Θράκης, γωνία).

Τὴν τελετὴ τῶν ἐγκαινίων λάμπρυναν μέ τὴν παρουσία τους, οἱ θρησκευτικὲς καὶ πολιτικὲς ἀρχές τοῦ τόπου, καθὼς καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὸν ἀγιασμό τῶν ἐγκαινίων τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος,

παρουσία τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου καὶ Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ.

Μετά τὸ πέρας τῆς τελετῆς τοῦ ἀγιασμοῦ, τὸ λόγο ἔλαβε ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Θεσσαλῶν Ν. Σερρῶν κ. Παναγιώτης Γκέκας, ὁ ὁποῖος, μεταξύ ἄλλων τόνισε εἰδικά, τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς ἡμέρας αὐτῆς γιὰ τὸ σύλλογο, μᾶς καὶ πρό ὀλίγης ὥρας εἶχε ἀφίχθει στὴν πόλη μας, ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς «Παναγίας Ξενιάς» ἀπὸ τὸ Βόλο, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸ Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ἰγνάτιο, τὸν ὁποῖο καὶ εὐχαρίστησε γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ πού κάνει στοὺς Σερραῖους, ὥστε νὰ τοὺς δοθεῖ ἡ δυνατότητα προσκύνησης τῆς ἁγίας εἰκόνας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐδῶ παρουσία του, στὰ ἐγκαίνια τῶν νέων γραφείων τοῦ συλλόγου Θεσσαλῶν.

Στὴ συνέχεια τοῦ ἐναρκτήριου λόγου του ὁ κ. Γκέκας, ἔδωσε συνοπτικά τὸ στίγμα τοῦ συλλόγου, ἀλλὰ καὶ τῆς νέας διοίκησης καὶ τόνισε, ὅτι στόχος

καὶ σκοπὸς εἶναι ἡ καταξίωσή του, στὰ πολιτιστικά δρώμενα τῶν Σερρῶν. Ἰδιαίτερη μνεῖα καὶ εὐχαριστίες, ἐξέφρασε ἐκ μέρους ὄλων, πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ σεπτοῦ ποιμενάρχῃ μας κ. Θεολόγου, γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ προσφορά καὶ βοήθειά του πρὸς τὸ σύλλογο Θεσσαλῶν, μᾶς καὶ ὁ ἴδιος ἔλκει τὴν καταγωγή του, ἀπὸ τὸν Βόλο.

Τέλος, εὐχαρίστησε ὄλους, ὅσοι συμμετέχουν στὶς δραστηριότητες καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ συλλόγου, τοὺς χορηγούς (ἐπόνυμους καὶ ἀνώνυμους), ἀλλὰ καὶ τίς κυρίες, πού ἐτοίμασαν τὰ ἐξαιρετικά ἐδέσματα τῆς ἡμέρας τῶν ἐγκαινίων (πού προσφέρθηκαν στό τέλος) καὶ ὄλους τοὺς παρευρισκομένους.

Τὸ λόγο στή συνέχεια πῆραν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες, Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος καὶ Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος, οἱ ὁποῖοι εὐχήθηκαν καὶ ἔδωσαν τίς πατρικὲς τους εὐλογίες πρὸς τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου Θεσσαλῶν.

Ἀκολούθησε ἀπονομὴ τιμητικῶν-ἀναμνηστικῶν δώρων στοὺς Σεβ. Μητροπολίτες κ.κ. Ἰγνάτιο, Θεολόγο καὶ Κυριακό, ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκδήλωσης παρτίστατο σύσσωμο τὸ Δ.Σ., ἀποτελούμενο ἀπὸ τοὺς: Κεφαλαῖ Κ. (Ἀντιπρόεδρος), Μπλούκα Ἀνδριάννα (Γενικὴ Γραμματέα), Λιούγκα Γεωργία (Ταμία), Παπανδρέου Χρ. (Υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων), Δολάρη Ζωή, Θεοδοσίου Χρ. μέλη.

Παραβρέθηκαν καὶ τίμησαν μέ τὴν παρουσία τους, οἱ: Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν καὶ Διοικητικῆς Ἀνασυγκρότησης (πρώην Μακεδονίας καὶ Θράκης) κ. Κόλλια-Τσαρουχᾶ Μαρία, ὁ πρώην βουλευτὴς καὶ ὑπουργὸς Θεόφιλος Λεονταρίδης, ὁ πρώην βουλευτὴς Χαϊτίδης Εὐγένιος, ὁ περιφερειακὸς σύμβουλος κ. Μασλαρινὸς Ἀθανάσιος, οἱ ἀντιδήμαρχοι Σερρῶν κ. Γκότσης Ἡλίας καὶ Γαλάνης Στέργιος,

ἐκ μέρους τοῦ δημάρχου Σερρών (ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε στό ἐξωτερικό), ὁ ἐντεταλμένος Δημοτικός Σύμβουλος γιά τήν Καθαριότητα κ. Παντελής Χράπας, ὁ πρόεδρος τῆς ΚΕΔΗΣ κ. Ραμπότας Εὐθύμιος, ὁ Διοικητής τοῦ 10ου Συντάγματος Κ. Γκουτζουρέλας Ἰωάννης, ὁ Ἀναπληρωτής Διευθυντής τῆς Ἀστυνομικῆς Διεύθυνσης Σερρών κ. Ματσαρόκας Α., ὁ ὑποδιευθυντής τῆς Ἀστυνομικῆς Διεύθυνσης Σερρών κ. Παπαδόπουλος Γ., ὁ Διοικητής τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών κ. Δημητράκης, οἱ πρόην πρόεδροι τοῦ Συλλόγου Θεσσαλῶν κ. Φαλαγκάρας Νικ., Στεργιόπουλος Βασ. καί Μικροῦ Φ., ὁ πρόην Δήμαρχος Νιγρίτας καί Καθηγητής ΤΕΙ Σερρών κ. Δάπης Δημήτριος, ὁ Γυμνασιάρχης, Πρωτοψάλτης καί μέλος τοῦ συλλόγου μας κ. Ἀρδανιώτης Δημήτριος, ὁ ὁποῖος ἐκπροσώπησε καί τήν Ἀδελφότητα Μικρασιατῶν Ν. Σερρών, ὁ «**Ἄγ. Πολύκαρπος**», ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Πελοποννησιῶν Ν. Σερρών κ. Κώστας Δημητρόπουλος, ἡ πρόεδρος τοῦ ΟΡΦΕΑ Σερρών κ. Γιούλη Σπυρίδου, ὁ κ. Θεοχαρίδης Στ. ἐκ μέρους τῆς Θρακικῆς Ἑστίας Σερρών, ὁ πρόεδρος τῆς ΟΕΒΕΣ κ. Σωτήριος Κοτσαμπάς, ὁ ἐπιχειρηματίας κ. Κάντζας Δημήτριος, ὁ χοροδιδάσκαλος τοῦ συλλόγου μας κ. Ἀλέξανδρος Ὀμηριάδης, πολλά μέλη καί φίλοι τοῦ συλλόγου.

Γιά τό Διοικητικό Συμβούλιο
Ὁ πρόεδρος, Γκέκας Παναγιώτης

Ὑποδοχή τῆς «Παναγίας Ξενιάς» στίς Σέρρες

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών ἀποβλέπουσα στόν ἀγιασμό καί στήν πνευματική στερέωση καί ἐνίσχυση τοῦ πιστοῦ λαοῦ καί μάλιστα στίς δύσκολες ἡμέρες, μέ τιμή, σεβασμό ἀλλά καί χαρά πνευματική στό πλαίσιο καί τῶν λατρευτικῶν ἀκολουθιῶν πού τελοῦνται μέ ἀφορμή τόν πανηγυρικό ἑορτασμό τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἐφόρων καί πολιούχων Σερρών, φιλοξένησε ἀπό τήν Παρασκευή, 6 Νοεμβρίου, στόν ἱερό Μητροπολιτικό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τό πάνσεπτο καί θαυματουργό ἐκτύπωμα τῆς Παναγίας Ξενιάς, προερχόμενο ἀπό τήν παλαιάφατη, ὁμώνυμη Ἱερά Μονή στόν Ἄλμυρό Μαγνησίας.

Ἡ ὑποδοχή τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Παναγίας Ξενιάς τήν ὁποία ἐκόμισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης

Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος, πραγματοποιήθηκε τό ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, 6 Νοεμβρίου, μέσα σέ κλίμα βαθειᾶς συγκίνησης καί πνευματικῆς ἀνάτασης, ἔμπροσθεν τῆς πλατείας τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών.

Τό ἱερώτατο θεομητορικό εἰκόνισμα ὑποδέχθηκε σύσσωμος ὁ ἱερός κληρός τῆς πόλεως καί τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῶν Σερρών μέ ἐπικεφαλῆς τόν Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Θεολόγο, οἱ ἀρχές τοῦ τόπου καθώς καί πλῆθος εὐσεβῶν χριστιανῶν πού προσήλθε γιά νά προσκυνήσει καί νά λάβει τήν χάρη καί τήν εὐλογία τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης κ. Θεολόγος ἀμέσως μετά τήν πάνδημη ὑποδοχή τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας, συγχοροστάτησε μετά τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνατίου στή δοξολογία, πού τελέσθηκε στόν Μητροπολιτικό Ναό.

Ὁμίλησε ἐπικαίρως πρός τό πληθές ἐκκλησίασμα γιά τήν φιλόστοργη

παρουσίαση και σκέπη της Παναγίας μας στην ζωή μας και ευχαρίστησε έγκαρδίως τον Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος και Άλμυρού κ. Ίγνάτιο, για την μεγίστη ψυχοστηρικτική αυτή εύλογια, της μεταφορᾶς στην πόλη των Σερρών, της ιερᾶς και χαριτοβρύτου εικόνας της Παναγίας Ξενιάς.

Ευχαριστίες επίσης ἀπηύθυνε προς τον Σεβ. Ναζαρέτ Κυριακό για την εύλογητή συμπροσευχητική του παρουσία.

Στην ἀντιφώνησή του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος ἀνταπέδωσε τίς ευχαριστίες για την λαμπρή ὑποδοχή της ιερᾶς εικόνας. Ἐπεσήμανε πὼς ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι τό κατ' ἔξοχὴν πρότυπο ἐλευθερίας και χαρᾶς, φωτεινό παράδειγμα πρόθυμης ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, θυσιαστικῆς διακονίας και ταπεινόφρονης σιωπῆς πού χαρίζουν στόν ἄνθρωπο τῆς σύγχρονης τυραννικῆς ἐποχῆς τό βίωμα τῆς ἀληθοῦς και ὑγιοῦς ἐλευθερίας.

«Ἡ ἐλευθερία στήν ὁποία νομίζουμε ὅτι μᾶς ὀδηγοῦν οἱ δρόμοι μακριά ἀπό τόν Θεό εἶναι ἀντικατοπτρισμός τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας και χαρᾶς πού μπορεῖ νά ζήσει ὁ ἄνθρωπος μόνο κοντά στόν Θεό διά τῆς Θεοτόκου», κατέληξε ὁ Σεβ. κ. Ίγνάτιος.

Μετά τό πέρας τῆς Δοξολογίας τελέσθηκε ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐνῶ οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς μετέβησαν στή Στέγη τοῦ Συλλόγου Θεσσαλῶν Νομοῦ Σερρῶν «**Παναγία Ξενιά**» ὅπου ὁ Σεβ. Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος τέλεσε τόν ἀγιασμό τῶν ἐγκαινίων. Ὁ Σεβ. Δημητριάδος συνεχάρη τόν Πρόεδρο και τά μέλη τοῦ Συλλόγου για τήν οὐσιαστική και καρδιακή ἀφοσίωσή τους στήν Προστάτιδα τῆς Θεσσαλικῆς γῆς, «**Παναγία Ξενιά**» και εὐχήθηκε έγκαρδίως προς ὅλους πλούσια τήν θεομητορική προστασία και σκέπη.

Ἡ Ἱ. Εἰκόνα τῆς «**Παναγίας Ξενιάς**» παρέμεινε για προσκύνηση στόν Ἱ. Μητροπολιτικό Ναό τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν μέχρι τό πρωί τῆς Τετάρτης, 11 Νοεμβρίου, ὅπου καθημερινῶς θά τελοῦνταν ιερές ἀκολουθίες προς ἀγιασμό τῶν πιστῶν.

Ὁ έορτασμός τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν στίς Σέρρες

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα έορτάσθηκε στίς Σέρρες, ἡ πανευφρόσυνος Ἱερά μνήμη τῆς συνάξεως τῶν ἐφόρων και ἀγρύπνων φρουρῶν τῆς ἱστορικῆς πόλεως και ποτεύουσας τοῦ Νομοῦ Σερρῶν και τοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ της, τῶν ἁγίων ἐνδόξων Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ και πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσσωμάτων.

Τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 7 Νοεμβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων, χοροστάτησε

στόν πανηγυρικό πολυαρχιερατικό Ἑσπερινό στόν έορτάζοντα Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν και κήρυξε τόν θεῖο λόγο ἀναφερόμενος μέ γλαφυρότητα στό φιλόανθρωπο ἔργο τῶν θεοειδῶν Ἀρχαγγέλων ὡς διακόνων τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Συμπροσευχόμενοι ἐκτός τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου κ. Θεολόγου παρέστησαν επίσης οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Ναζαρέτ κ. Κυριακός, Σάμου και Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιος, Ἰόπτης κ. Δαμασκηνός, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, Κορίνθου κ. Διονύσιος, Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος και Τρίκκης και Σταγῶν κ. Χρυσόστομος.

Τήν Κυριακή, 8 Νοεμβρίου, στήν πολυαρχιερατική, πανηγυρική θεία Λειτουργία, προεξήρχε ὁ Σεβ. Μη-

τροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός ἐνῶ ὁμίλησε μέ θεολογική ἐνάργεια ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου καί Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιος.

Μετά τήν θεία Λειτουργία πραγματοποιήθηκε ἡ λιτάνευση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων τῆς Παναγίας Ξενιάς καί τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, μέ τήν συμμετοχή τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τῶν τοπικῶν μας ἀρχόντων καί μεγάλου πλήθους φιλέοργτων πιστῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, στήν κεντρική πλατεία τῆς πόλεως, ὁμίλησε

ἐποικοδομητικῶς γιά τήν σπουδαιότητα τιμῆς τῶν ἁγίων Ἀρχαγγέλων καί γενικότερα ὅλων τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας στήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Στό τέλος τῆς λιτανεύσεως ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας εὐχαρίστησε θερμῶς τούς Σεβ. Ἀρχιερεῖς, τούς Βουλευτές, τίς ἀρχές τῆς πόλεως καί τῆς περιοχῆς μας καί τόν φιλάγγελο λαό μας γιά τήν πάνδημη συμμετοχή τους στίς ἑορταστικές ἀκολουθίες γιά τούς πολιούχους τῶν Σερρῶν.

Τό ἀπόγευμα, πραγματοποιήθηκε μιᾶ ξεχωριστή καί ἄρτια ὁργανωμένη μουσική ἐκδήλωση, ὡς ἐπιστέγασμα τῆς σημερινῆς εὐλογημένης ἡμέρας, στόν «παλαιό Ὁρφέα» Σερρῶν, κατά τή ὁποία τά νιάτα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μας θέλησαν νά τιμήσουν τήν ἱερά μνήμη τῆς συνάξεως τῶν Ἀρχαγγέλων.

Ἡ χορωδία νέων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως “**Ἀγγέλων Φωνές**” ὑπὸ τὴν διεύθυνση τῆς κ. Μαρίας Κουβακλῆ παρουσίασε ἓνα μουσικό πρόγραμμα μέ παραδο-

σιακά καὶ ἔντεχνα τραγούδια. Πλῆθος κόσμου κατέκλυσε τὸν «παλαιὸ Ὅρφεα» γιὰ νὰ καμαρώσουν τὰ παιδιά τους καθὼς καὶ γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τίς μελωδικές τους φωνές.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης κ. Θεολόγος, στό τέλος τῆς ἐκδήλωσης, ἐξέφρασε τὴν βαθειά του ἱκανοποίηση γιὰ τὸ πρόγραμμα πού παρουσίασαν τὰ παιδιά τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἀκόμη, ἐπεσήμανε τὰ οὐσιαστικά μηνύματα πού ἔδωσαν τὰ παιδιά μέσα ἀπὸ τὰ τραγούδια πού παρουσίασαν.

Τέλος, εὐχαρίστησε τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν πού τὰ ἐμπιστεύονται στὴν στοργικὴ ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐχήθηκε σέ ὅλους τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος στὴν Κατερίνη

Τὸ διήμερο, 30 Νοεμβρίου καὶ 1 Δεκεμβρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος μετέβη στὴν Κατερίνη.

Τὴ Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου, παρέστη στὴν ἐόρτια ἐκδήλωση πού πραγματοποιήθηκε στὸν ἱερό Κα-

θεδρικό Ναὸ θείας Ἀναλήψεως Κατερίνης, πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθονίκου, μέ τὴν εὐκαιρία συμπληρώσεως 30 ἐτῶν Ἀρχιερωσύνης του (1985-2015).

Ἐκ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος παρέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας, ὁ

ὁποῖος ἀνέγνωσε τὸ μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Στὴν ἐκδήλωση παρουσιάστηκε, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο, μία νέα ἐπετειακὴ ἔκδοση ὑπὸ τὸν τίτλο «*Σιγῆς πολυφθόγγου ὀμιλήματα*», πού ἀποτελεῖ συλλογὴ ἐορταστικῶν Ἐγκυκλίων τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχη.

Ἐπίσης, παρουσιάστηκε ἡ ἔκδοση τοῦ Βίου καὶ τῆς Παρακλήσεως τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης ἀπὸ τὸν Ἱεροψάλτη τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κων/νο Μαρινόπουλο.

Τὴν Τρίτη, 1 Δεκεμβρίου, ὁ σεπτὸς Ποιμενάρχης ἔλαβε μέρος στὴν πολυαρχιερατικὴ θεία Λειτουργία πού τελέστηκε στὸν Ἱερό Καθεδρικό Ναὸ Θείας Ἀναλήψεως Κατερίνης, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονίκου, ἀπὸ τὴν Καβάλα στὴν Κατερίνη. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ εἶχε ἐπιλέξει ὡς ἡμέρα τῶν ὀνομαστηρίων του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πρ. Κίτρους κ. Ἀγαθόνικος.

Τό θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στόν ἑορταζόμενο ἅγιο μάρτυρα, ὅσο καί στόν ἄγοντα τά ὀνομαστήριά του σελτό Ἱεράρχη.

Μέ τήν εὐκαιρία τῶν ὀνομαστηρίων του, ὁ Σεβασμιώτατος μέ τούς συμμετέχοντες στόν ἑορτασμό Ἀρχιερεῖς, ἐπισκέφθηκε στό Μητροπολιτικό Μέγαρο τόν ἑορτάζοντα Γέροντα Μητροπολίτη κ. Ἀγαθόνικο.

Ἱερατικές Συνάξεις

• Τήν Δευτέρα, 16 Νοεμβρίου, πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη Ἱερατική Σύναξη τῆς περιόδου αὐτῆς, στήν αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τοῦ Ἐπισκοπείου. Μετά τήν καθιερωμένη προσευχή ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε εἰσαγωγικά στόν σκοπό τῆς Συνάξεως ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἐνημέρωση τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας γιά τό Κτηματολόγιο.

Στή συνέχεια οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Κτηματολογίου τῆς περιοχῆς Νιγρίτης ἀναφέρθηκαν, λεπτομερειακά, γιά τήν ἀνάγκη καταγραφῆς τῶν κτηματικῶν περιουσιῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καί τά ἀπαραίτητα δικαιολογητικά γιά τήν σύνταξη τῶν κτηματολογικῶν πράξεων, πρὸς διευκόλυνση τῶν Ἱερέων.

• Ἡ δεύτερη Σύναξη τῆς περιόδου αὐτῆς, πραγματοποιήθηκε στόν ἴδιο χῶρο, τήν Πέμπτη, 3 Δεκεμβρίου. Μετά τήν καθιερωμένη προσευχή, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στό σκοπό τῆς Συνάξεως,

ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἐνημέρωση τῶν κληρικῶν σχετικά μέ τόν **Ἑρανο τῆς Ἀγάπης** καί παρέδωσε τό βῆμα στόν π. Εὐστράτιο Καρατσούλη, ὑπεύθυνο τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας. Ὁ π. Εὐστράτιος ἀναφέρθηκε στήν ὀργάνωση τοῦ **«Ἑράνου τῆς Ἀγάπης»** καί στήν ἐκδήλωση πού πρόκειται νά πραγματοποιηθεῖ γιά τό σκοπό αὐτό.

Στή συνέχεια, ὁ Σεβασμιώτατος, ἔκανε ἰδιαίτερη ἀναφορά στό ἴδιο θέμα καί ἔδωσε τίς κατευθυντήριες γραμμές γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ Ἑράνου, ὥστε τήν περίοδο αὐτή τῆς μεγάλης οικονομικῆς ὑφησης νά ἀνακουφισθοῦν περισσότεροι ἐμπερίστατοι ἀδελφοί μας. Μετά τό διάλογο ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνε τίς ἐγκάρδιες εὐχές του πρὸς ὅλους γιά τήν περίοδο τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου.

Σύναξη Κατηχητῶν καί Κατηχητριῶν στήν Ἱερά Μητρόπολή μας

Τήν Δευτέρα, 7 Δεκεμβρίου τό ἀπόγευμα, στή νέα αἴθουσα ὀμιλιῶν τοῦ Ἐπισκοπείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, πραγματοποιήθηκε Σύναξη Κατηχητῶν καί Κατηχητριῶν τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας.

Στήν ἀρχή ἀπηύθυνε χαιρετισμό ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Γραφείου Νεότητος, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Νεκτάριος Καϊμακάμης καί στή συνέχεια μίλησε στούς Κατηχητές καί Κατηχήτριες ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἰωάννης Καλαϊτζῆς, Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα: **«Ἡ διακονία τῆς κατηχήσεως. Δυσκολίες καί προοπτικές»**. Δέν παρέλειψε ἐπίσης, νά ἀναφερθεῖ καί στό ἐπίκαιρο γεγονός τῆς ἑορτῆς τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Ἀκολούθησε συζήτηση καί ἐξαγωγή συμπερασμάτων καί ἀντηλλάγησαν εὐχές γιά τό ἅγιο Δωδεκαήμερο.

**«Ἡ Ἀγάπη πάντοτε ἐλπίζει!...»
στήν Ἱερά Μητροπόλὴ μας**

Παρά τὴν χαμηλὴ θερμοκρασία τῆς «παγερῆς ἐποχῆς» μας, μιά ζεστή ἀτμόσφαιρα δημιουργήθηκε τὸ Σάββατο, 12 Δεκεμβρίου, τὸ ἀπόγευμα, στὸν φιλόξενο χῶρο τοῦ παλαιοῦ Ὁρφέα Σερρών, ὅπου μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἔλαβε χώρα συναυλία φιλανθρωπικοῦ χαρακτήρα πού διοργάνωσε ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών, ὑπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου καὶ τὴν πρόθυμη συνεργασία ὄλων τῶν Σερραϊκῶν Τηλεοπτικῶν Σταθμῶν καὶ τοῦ Ἐκκλ. Τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ 4E.

Μέ τὸν γενικό τίτλο «Ἡ ἀγάπη πάντα ἐλπίζει!» ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ ἐορταστικὴ ἐσπερίδα πού ἐντάχθηκε στὸ πλαίσιο τοῦ ἐφετινοῦ Ἐράνου Ἀγάπης, εἶχε ὡς σκοπὸ πρῶτον μὲν τὴν ὑπεύθυνη ἐνημέρωση τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας πού ἀποσκοπεῖ στὴν στήριξη τῶν ἀναξιοπαθούντων ἀδελφῶν μας καὶ ἀκολούθως τὴν πνευματικὴ προετοιμασία γιὰ τὴν μεγίστη ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων μέσα ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικούς ὕμνους καὶ τὰ παραδοσιακά τραγούδια. Μία ἐκδήλωση - ταξίδι στὸ μέγα πέλαγος τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλο «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Μίας ἀγάπης πού «ποτέ δὲν τελειώνει», ἀλλὰ κυρίως «ποτέ δὲν παλιώνει».

Τὸ ἑναρμονισμένο μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν Χριστουγέννων πρόγραμμα τῆς ἐκδήλωσης περιελάμβανε τὴν συμμετοχὴ τῶν χορωδιῶν. «Οἱ Δομέστικοι τῆς Δράμας» καὶ «Λύκειο Ἑλληνίδων Δράμας» ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ πρωτοψάλτου κ. Γρηγ. Παπαεμμανουήλ. Οἱ δύο καλλικέλαδες φιλοξενούμενες χορωδίες ἀπέδωσαν μὲ μοναδικὸ τρόπο βυζαντινοὺς ἐκκλησιαστικούς ὕμνους τοῦ ἁγίου Δωδεκαήμερου ὅπως ἐπίσης καὶ ἐπικαιρὰ ἐορταστικὰ τραγούδια καὶ παραδοσιακά κάλαντα.

Διάνθισμα στὸ εὐφρόσυνο κλίμα ὑπῆρξε ἡ προβολὴ ταινιῶν μικροῦ μήκους μὲ ἀναφορὲς στὸ πνευματικὸ, πολιτιστικὸ καὶ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ὑπενθυμίζοντας στὸ πολυπληθὲς κοινό, πὼς μέσα ἀπὸ τὸν κάθε συνάνθρωπό μας συναντοῦμε τὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

Τὴν λαμπρὴ καὶ ἄρτια ὁργανωμένη συναυλία, ἡ ὁποία ἀναμεταδόθηκε ἀπευθείας μέσα ἀπὸ τὰ τοπικὰ τηλεοπτικὰ κανάλια ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Ρ/Σ τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας «Ράδιο Κιβωτός», ἔκλεισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, ὁ ὁποῖος, ἀναφέρθηκε στὴν μεγάλη ἀρετὴ τῆς φιλοπρωχαιίας τονίζοντας πὼς τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, σὲ μίᾳ ἐποχῇ ἀνθρωποκτόνου ἀδιαφορίας καὶ ψυχοκτόνου ἐφησυχασμοῦ, εἶναι οὐσιαστικὰ ἀντιστασιακὸ καὶ θυσιαστικὸ. «Πίστη δίχως ἔργα, εἶναι πίστη νεκρὴ», ἀνέφερε χαρακτηριστικὰ ὁ Σεβασμιώτατος, ἐκφράζοντας παράλληλα τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς ἐργάτες καὶ συντελεστὲς τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, κληρικούς καὶ λαϊκούς. Ὑπεγράμμισε ἐπίσης πὼς «ἡ Ἐκκλησία ἐμπνέει

ἀθόρουβα μέ τήν πίστη τόν ὑγιή ἐθελοντισμό γιά νά μήν σβήσει τό καντήλι τῆς ἐλπίδος προσφέροντας τό ἦθος τοῦ Χριστοῦ».

Τέλος, δέν παρέλειψε νά εὐχαριστήσει πατρικῶς καί νά συγχαρεῖ μέ θερμούς λόγους τόν ἐκλεκτό χοράρχη καί τά ταλαντοῦχα μέλη τῶν δύο χορωδιῶν πού ἔδωσαν τόν καλύτερο ἑαυτό τους, στήν πραγματικότητα «ἓνα κομμάτι ἀπό τήν ψυχή τους» γιά τήν πραγματοποίηση τῆς ἐκδήλωσης, καί ὄλους ἐκείνους πού κοπίασαν συμβάλλοντας στή διοργάνωση τῆς λαμπρῆς συναυλίας, τήν ὁποία προσέφεραν στόν φιλότιμο, πιστό καί εὐαίσθητο Σεραϊκό λαό.

Ἰδιαίτερη ἦταν ἡ εὐγνώμων ἀναφορά τοῦ Σεβασμωτάτου τόσο στόν τηλεοπτικό σταθμό 4E, τό στολίδι αὐτό τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τήν πολύτιμη συμβολή του στήν ἀναμετάδοση τῆς ἐκδήλωσης ὅσο καί στά τοπικά τηλεοπτικά κανάλια πού στήριξαν τήν προσπάθεια αὐτή τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Οἱ «ἄγγελοι» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σεραῶν καί τῆς Νιγρίτης ὑποδέχονται τά ἅγια Χριστοῦγεννα

Μέ μεγάλη ἐπιτυχία διοργανώθηκαν καί ἐφέτος οἱ καθιερωμένες Χριστουγεννιάτικες ἐκδηλώσεις ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Σεραῶν καί Νιγρίτης. Μέ τήν πατρική εὐλογία καί παρότρυνση τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου καί τήν ἔμπονη μέριμνα τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, λίγες ἡμέρες πρὶν τό μεγάλο γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μας στό ταπεινό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, δόθηκε στους μικρούς καί μεγαλυτέρους, ἡ εὐκαιρία νά λάβουν τό καθαρό καί ὀρθόδοξο μήνυμα τῶν Χριστογεννῶν, γιορτάζοντας ἀληθινά καί γνήσια, μέ ἀγάπη καί Χριστό στίς καρδιές τους.

Εἰδικότερα, τό Σάββατο, 19 Δεκεμβρίου, τό ἀπόγευμα πραγματοποιήθηκε

ἡ μεγάλη Χριστουγεννιάτικη γιορτή τῶν κατηχητικῶν συνάξεων στό κατάμεστο ἀπό κόσμο κεντρικό ἀμφιθέατρο «Ἀστέρια» τοῦ ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σεραῶν.

Τήν ἑορταστική αὐλαία τῆς ἐκδήλωσης ἀνοίξε ζωηρά ἡ Παιδική χορωδία τοῦ «Μαξιμείου» Πνευματικοῦ καί Πολιτιστικοῦ Κέντρου τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἔψαλλε ὕμνους, κάλαντα καί Χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Ἀκόμη συμμετεῖχαν παιδιά τῶν κατηχητικῶν συνάξεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἁγίου Ἀντωνίου Σεραῶν καί Ἁγίου Γεωργίου Νιγρίτης. Οἱ μικροί καί ἀγνοί «ἄγγελοι» τραγούδησαν καί ἀπέδωσαν ποιήματα καί χριστουγεννιάτικα διηγήματα μέ θέμα τά Χριστοῦγεννα καί τό νόημα τῆς μεγάλης αὐτῆς Ἑορτῆς, δίνοντας μέ τόν δικό τους ἀνεπιτήδευτο τρόπο ἓνα ἰδιαίτερο χαρακτήρα στήν ἐκδήλωση πού ὄλοι οἱ παριστάμενοι χάρηκαν.

Ἀκολούθως, ὡς ἐπιστέγασμα τοῦ ἑορταστικοῦ προγράμματος καί στό πλαίσιο τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους 2015, ὡς ἔτους τῶν ἁγίων ἐνδόξων νεομαρτύρων, παρουσιάσθηκε ἀπό τίς νεανικές ὀμάδες τῆς Γ.Ε.Χ.Α. Σεραῶν μία ἐξαιρετικά διδακτική θεατρική παράσταση ἀφιερωμένη στήν ζωή, τήν ὁμολογία καί τό μαρτύριο τοῦ καυχήματος τῆς πόλεως τῶν Σεραῶν, τοῦ ἱερομάρτυρα τοῦ τόπου μας ἁγίου Νικήτα τοῦ Νέου. Οἱ νεαροί καί ἐλπιδοφόροι βλαστοί τῆς Ἐκκλησίας μας μέ ἀριστοτεχνικό τρόπο σκιαγράφησαν ἐπί σκηνῆς τήν μεγάλη αὐτή μορφή τῆς πίστεώς μας, πού μέ τό μαρτύριό του καθηγίασε τήν πόλη μας καί ἔκτοτε τήν προστατεύει μέ τίς θεοπειθεῖς πρὸς τόν Κύριο προσευχές του.

Τήν ὁμορφη γιορτή ἔκλεισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος τονίζοντας ἰδιαίτερος τήν ἀναγ-

καιότητα πνευματικής προετοιμασίας για την βίωση του μεγάλου γεγονότος της κατά σάρκα Γεννήσεως του Θεού Λόγου. «Τό μήνυμα τῶν ἡμερῶν» συνέχισε ὁ Σέβ., «εἶναι ὅτι, ὅσο κι ἂν φυσάει μέ μανία ὁ παγωμένος βοριάς τῆς ἀμαρτίας καί τῆς ἀποστασίας, ὑπάρχει ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία, ἡ ὁποία στηρίζει τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα». Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε πατρικῶς ὅλους ὅσους συνέβαλαν στήν ἐπιτυχία τῆς ἐκδήλωσης ἐπικαλούμενος σ' ὅλους, πλούσια τήν χάρη τοῦ ἁγίου Θεοῦ, πρὸς πνευματική ὑποδοχή καί χριστιανοπρεπή ἐορτασμό τῶν ἁγίων Χριστουγέννων.

Τήν Κυριακή **‘Πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως’**, μετά τήν θεία Λειτουργία στόν αὐλειο χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρών, ἔγινε γιά ἀκόμη μία χρονιά ὁ στολισμός τοῦ **«Δένδρου τῶν Εὐχῶν»**.

Σ' αὐτή τήν ἐκδήλωση συμμετεῖχαν πολλά ἀπό τά παιδιά τῶν κατηχητικῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Σερρών καί τῆς Νιγρίτης ἀλλά καί τῆς εὐρύτερης Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας, συνοδευόμενα ἀπό τοὺς ὑπευθύνους Ἱερεῖς καί τοὺς κατηχητές τους. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ πῶς τά νιάτα τῆς Ἐκκλησίας μας, εὐαισθητοποιημένα στό φιλόνητο πνεῦμα τῶν ἁγίων ἡμερῶν προσέφεραν τρόφιμα γιά τό Κοινωνικό Παντοπωλεῖο **«Κιβωτός Ἀγάπης»**, καλλιεργώντας στήν πράξη τίς μεγάλες ἀρετές τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀλληλεγγύης.

Στήν κλήρωση πού ἀκολούθησε μοιράστηκαν στά παιδιά βιβλία, παιχνίδια, ποδήλατα καί διάφορα γλυκίσματα. Εὐχή καί προσευχή ὅλων ἦταν τά ἐφετινά Χριστούγεννα νά μωσαχολήσουν ἀπό πίστη, χαρά, ἐλπίδα καί ἀγάπη καί κυρίως νά ζήσουμε τά Χριστούγεννα μαζί μέ τόν Χριστό μας.

Χειροτονία Πρεσβυτέρου

Τήν Κυριακή, 20 Δεκεμβρίου κατά τή θεία λειτουργία πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ.

Θεολόγος στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Σερρών, τέλεσε τό μυστήριό τῆς χειροτονίας εἰς Πρεσβύτερον τοῦ Ἱεροδιακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σερρών π. Νικολάου Σεβασλή.

Ἐκδήλωση Λόγου καί Μέλους

Τήν Κυριακή, 20 Δεκεμβρίου τό ἀπόγευμα, ἡ ἐνορία Κοιμήσεως Θεοτόκου Σερρών μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, πραγματοποίησε ἐκδήλωση Βυζαντινοῦ μέλους μέ θεολογικό σχολιασμό τῶν ἱερῶν ὕμνων. Τοὺς ἐπίκαιρους

ὕμνους ἀπέδωσε ἡ Βυζαντινή Χορωδία τοῦ Μαξιμείου Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ πρωτοψάλτου καί καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς κ. Μιχαήλ Κλέτσα, ἐνῶ τόν σχολιασμό τῶν ὕμνων παρουσίασε ἡ θεολόγος κ. Ζωή Ἰωαννίδου.

Ἐπισκέψεις Σεβασμιωτάτου

Μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τοῦ ἁγίου Δωδεκαημέρου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, τήν Πέμπτη 24 Δεκεμβρίου τό ἀπόγευμα, ἐπισκέφθηκε τούς τροφίμους τῆς Κωστοπουλείου Στέγης, συνοδευόμενος ἀπό ὀμάδα ἱερέων καί μέλη τῶν νεανικῶν συντροφιῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καί εὐχήθηκε στούς ἡλικιωμένους.

Τήν κυριώνυμο ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, Παρασκευή, 25 Δεκεμβρίου, τό μεσημέρι ἐπισκέφθηκε τό Γενικό Νοσοκομείο Σερρών, συνοδευόμενος ἀπό

ἱερεῖς καί μέλη τῶν νεανικῶν συντροφιῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας καί ἐξέφρασε ἀπό κοντά τήν ἀγάπη καί συμπαράσταση τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό μεσημέρι τῆς ἴδιας ἡμέρας εὐλόγησε καί παρακάθησε στό ἑόρτιο τραπέζι, πού παρατέθηκε στό Κεντρικό Διαμητροπολιτικό Συσσίτιο «**Ὁ ἐπιούσιος Ἄρτος**» γιά τούς ἐμπεριστατους συνανθρώπους μας.

Ἀπό τίς ποιμαντικές δραστηριότητες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγος κατά τόν μήνα Νοέμβριο καί τό μήνα Δεκέμβριο:

– **Δειτούργησε** στούς Ἱ. Ναούς: Τιμίμου Σταυροῦ Σερρῶν (1/11), Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν (8/11, 25/12), Ἁγ. Νεκταρίου Νεοχωρίου (9/11), Προφ. Ἡλίου Βέργης (15/11), Εἰσοδίων Θεοτόκου Σερρῶν (21/11), Ἁγ. Ἀντωνίου Σερρῶν (22/11), Ἁγ. Αἰκατερίνης Γεν. Νοσοκομείου Σερρῶν (25/11), Ἁγ. Ἀνδρέου Πατρῶν (30/11), Ἁγ. Μηνᾶ Σερρῶν (4/12), Ἁγ. Κων/νου & Ἑλένης Ἀ΄ Κοιμητηρίου Σερρῶν (5/12), Ἁγ. Νικολάου Καλλιθέας (6/12), Ἁγ. Σπυρίδωνος Σερρῶν (12/12), Ἱ. Μονῆς Τιμ. Προδρόμου Σερρῶν (13/11), Εὐαγγελιστρίας Σερρῶν (20/12), Ἁγ. Γεωργίου Νιγρίτης (26/12), Ἀναλήψεως Κυρίου Βόλου (27/12).

– **Χοροστάτησε** στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στούς Ἱ. Ναούς: Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν (7/11, 14/11, 12/12, 19/12, 24/12), Ἁγ. Μηνᾶ Σερρῶν (10/11), Εἰσοδίων Θεοτόκου Σερρῶν (20/11), Ἁγ. Αἰκατερίνης Γεν. Νοσοκομείου Σερρῶν (24/11), Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Σερρῶν (25/11), Ἁγ. Ἀνδρέου Πατρῶν (29/11), Προφήτου Δανιὴλ Μεταξουργείου.

– **Προέστη** στίς Δοξολογίες: **α)** μέ τήν εὐκαιρία τῆς ὑποδοχῆς τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας Παναγίας Ξενιάς στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν (6/11), **β)** μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων στόν Ἱ. Ναό Εἰσοδίων Θεοτόκου Σερρῶν (21/11), Ἁγ. Σπυρίδωνος Σερρῶν (11/12).

– **Τέλεσε** τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ: **α)** στήν αἴθουσα τῆς ΓΕΧΑ Σερρῶν, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑναρξῆς τῆς νέας Ἱεραποστολικῆς χρονιάς (1/11), **β)** στά νέα γραφεῖα τοῦ Συλλόγου Θεσσαλῶν (6/11) καί **γ)** στό Σχολεῖο Β΄ εὐκαιρίας Σερρῶν (3/12).

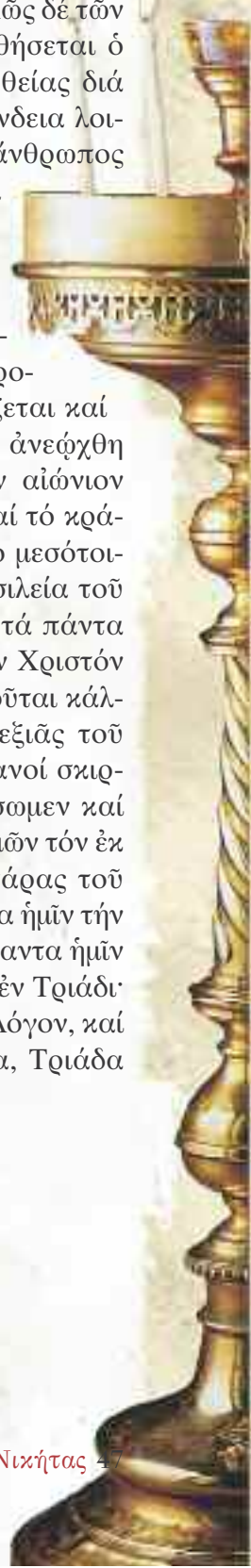
Ἁγίου Νεκταρίου: Ὁ νόμος ἦτο ἀνίσχυρος πρὸς σωτηρίαν

Τό θεῖον ἔλεος καί ἡ εὐσπλαγχνία ἠυδόκησε νά σώση τό ἀνθρώπινον γένος ἀπό τῆς ἁμαρτίας· ὁ Θεός ἐλεήσας τόν ἀνθρώπον ἀπέστειλε τόν υἱόν Αὐτοῦ τόν μονογενῆ εἰς τόν κόσμον ἐν δούλου μορφῇ γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπό νόμον ἵνα τοὺς ὑπό νόμον ἐξαγοράσῃ ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν (Γαλ. δ' 4-5).

«Δικαιούμενοι δωρεάν τῆ αὐτοῦ χάριτι, λέγει ὁ Παῦλος, ὃν προέθετο ὁ Θεός ἱλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ Αὐτοῦ αἵματι εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης Αὐτοῦ διὰ τήν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ, εἰς τό εἶναι Αὐτόν δίκαιον καί δικαιοῦντα τόν ἐκ πίστεως Ἰησοῦ» (Ρωμ. γ' 25). Διὰ τῆς πίστεως ἄρα τῆς πρὸς τόν γεννηθέντα Σωτῆρα Χριστόν σωζόμεθα καί κοινωνοί τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ γιγνόμεθα καί ἐπὶ πλεόν υἱοὶ Θεοῦ. Ὁ νόμος ἐζήτηε ἔνδικον τήν μισθαποδοσίαν, ἣν δέ παιδαγωγός εἰς Χριστόν καί σκιά τῶν μελλόντων καί τύπος τῆς ἀληθείας. Ταύτην τήν ἀλήθειαν ἐφάνερωσεν ἡμῖν ἡ ἐλθοῦσα χάρις· διὰ τοῦτο καί ὁ Εὐαγγελιστής λέγει: «ὁ νόμος ἐδόθη διὰ Μωϋσέως», δι' οὗ ἡ κρίσις καί ἡ κατάκρισις τοῦ ἁμαρτήσαντος καί ἡ σκιά τῶν μελλόντων· οὐχί δέ ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια. Τοῦτο ἐξηγούμενος ὁ Παῦλος λέγει πρὸς Κολασσαεῖς: «ὅτι ταῦτά ἐστι σκιά τῶν μελλόντων» (β' 17). Ἐν δέ τῇ πρὸς Ἑβραίους αὐτοῦ ἐπιστολῇ ἀποδεικνύει δι' ἀκαταμάχητων ἀποδείξεων ἐξ αὐτῶν τῶν διατάξεων τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ὅτι σκιώδης ἦν ἡ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου λατρεία (δ' 5) «ἄρα, γάρ φησὶν ὁ Θεός τῷ Μωϋσεῖ, μέλλοντι ἐπιτελεῖν τήν σκηνήν, καί ποιήσεις πάντα κατὰ τόν τύπον τόν ὑποδειχθέντα σοι ἐν

τῷ ὄρει (Ἐξ. κε' 40). Διὰ τοῦτο λέγει: «σκιάν γάρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν οὐκ αὐτήν τήν εἰκόνα τῶν πραγμάτων εἶχεν· οὗτος δέ οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι... ἀδύνατον γάρ αἷμα τράγων καί ταύρων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας» (ι' 1-5). Πῶς δέ τῶν ἁμαρτιῶν μὴ ἀφαιρουμένων τελειωθήσεται ὁ ἄνθρωπος; Χάριτος λοιπόν καί ἀληθείας διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ δαψιλῶς ἐδόθη. Ἡ ἔνδεια λοιπόν ἐξέλιπε, τό κενόν ἐπληρώθη, ὁ ἄνθρωπος ἐπλουτίσθη, ἡ χάρις ἐδόθη, ἡ ἀλήθεια ἐφανερώθη, ἡ ἀνθρωπότης ἐσώθη. Ἦδη ἐλεύθερος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ προσφέρει τῷ Θεῷ τήν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ λατρείαν· ἦδη φίλος γενόμενος τοῦ Θεοῦ προσπελάζει τῷ ἀπροσπελάτῳ θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου, ἀγιάζεται καί τελειοῦται· ἦδη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ ἀνεῴχθη καί ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται εἰς τήν αἰώνιον ζωήν· ἦδη ἡ θεία βουλή ἐπληρώθη καί τό κράτος τοῦ διαβόλου κατηργήθη· ἦδη τό μεσότοιχον τῆς ἔχθρας διαλέλυται καί ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἐγκατεστάθη· ἦδη τά πάντα συνετελέσθησαν καί ὁ ἄνθρωπος τόν Χριστόν ἐνδύμενος εἰς τό ἀρχαῖον ἀναμορφοῦται κάλλος. Ὅποια ὄντως ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Δεῦτε οὖν ἀδελφοί χριστιανοί σκιρτήσωμεν καί ἀλαλάξωμεν καί δοξάσωμεν καί εὐχαριστήσωμεν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν τόν ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ καί τῆς κατάρας τοῦ νόμου ἡμᾶς ἐλευθερώσαντα, τόν δόντα ἡμῖν τήν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως καί ὑποδείξαντα ἡμῖν ὁδόν σωτηρίας ἐν τῷ λατρεύειν Θεῷ ἐν Τριάδι· τόν ἀναρχόν Θεόν, τόν συνάναρχον Λόγον, καί τό συναΐδιον καί ζωαρχικόν Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον. Ἀμήν.

* Χριστολογία, ἐκδ. Νεκτάριος Παναγόπουλος, Ἀθήναι 1992, σσ. 178-179.

*Ἡ «Παιδική Ὀρχήστρα - Χορωδία» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μας
στή Χριστουγεννιάτικη ἐκδήλωση (19/12).*

*Κάλαντα στό Σεβασμιώτατο ἀπό τήν Χορωδία παραδοσιακῆς μουσικῆς τοῦ Μαξιμείου Ἰδρύ-
ματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας (24/12).*